philip pullman

Umbra din Nord

seria sally lockhart

Cuprins

PHILIP PULLMAN
UMBRA DIN NORD
Seria Sally Lockhart # 2 #
The Shadow in the North

Traducere din limba engleză
ADRIANA RĂDULESCU

Editura RAO
2010

Pentru părinții mei

CAPITOLUL UNU

Mistere neelucidate de pe mare

Într-o dimineață însorită, în primăvara anului 1878, vasul *Ingrid Linde,* mândria liniei de navigație anglo-baltice, a dispărut în Marea Baltică.

Ducea o încărcătură de componente de mașini și câțiva pasageri din Hamburg spre Riga. Călătoria se desfășura fără incidente; nava avea numai doi ani, era solidă și rezistentă, iar vremea era blândă.

La o zi de la plecarea din Hamburg, fusese observată de o brigantină ce venea din direcția opusă. Semnalizaseră. Un vas care naviga în aceeași parte a mării ar fi văzut-o două ore mai târziu dacă *Ingrid Linde* își păstra cursul. Dar corabia nu mai era de zărit.

Dispăruse atât de repede și fără urmă, încât ziariștii timpului mirosiră ceva atât de delicios ca subiectul continentului pierdut al Atlantidei sau *Mary Celeste,* sau Olandezul Zburător. Aflară că președintele liniei anglo-baltice, soția și fiica lui se aflau la bord și umplură ziarele arătând cum că era prima călătorie a fetiței; cum că dimpotrivă, nu era o fetiță, ci o tânără de optsprezece ani. Cu o boală misterioasă; că nava era blestemată de un fost marinar; că încărcătura era compusă dintr-un amestec ucigător de explozibil și alcool; că în cabina căpitanului se afla un idol din Congo pe care-l furase de la un trib african; că în acea parte a mării se afla un vârtej gigantic și imprevizibil, care apărea pe neașteptate și trăgea navele într-o cavernă monstruoasă, în centrul pământului – și așa mai departe.

Povestea devenise destul de faimoasă. Era ocazional reînviată de scriitori specializați în cărți ca Orori Ciudate din Adâncuri.

Dar, fără dovezi, nici măcar cel mai inventiv jurnalism nu rezistă și în acest caz nu erau deloc dovezi – doar o navă care fusese acolo și în următorul minut dispăruse, și soarele, și marea goală.

Într-o dimineață rece la câteva luni după aceasta, o bătrână bătu la ușa unui birou în inima financiară a Londrei. Pe ușă scria S. Lockhart: „Consultant Financiar”. După un moment, o voce – o voce de femeie – strigă: „Intră”, iar bătrâna intră în cameră.

S. Lockhart – „S” era de la Sally – stătea în spatele biroului; era o tânără foarte drăguță cam la douăzeci de ani, blondă și cu ochi de un căprui-închis. Femeia făcu un pas în cameră, apoi ezită, pentru că pe covorașul din fața șemineului se afla cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată – negru ca noaptea și, după forma pe care o

avea, o combinație între un copoi, un câine danez și un vârcolac.

— Jos, Chaka, zise Sally Lockhart și animalul cel mare se așeză cuminte.

Capul îi ajungea chiar și așa până la mijloc.

— Domnișoara Walsh, nu-i așa? Ce mai faceți?

Bătrâna îi strânse mâna și spuse:

— Nu foarte bine.

— Oh, îmi pare rău, zise Sally. Luați loc.

Luă niște hârtii de pe un scaun și se așezară de partea cealaltă a focului. Câinele se așeză și el, cu botul pe labe.

— Dacă-mi amintesc bine – o să găsesc imediat dosarul –, v-am ajutat anul trecut cu niște investiții, spuse Sally. Aveați trei mii de lire, nu-i așa? Și v-am sfătuit să-i investiți în navigație.

— Mai bine nu ați fi făcut-o, spuse domnișoara Walsh. Am cumpărat acțiuni de la o companie numită Compania de Navigație Anglo-Baltică, la recomandarea dumneavoastră. Poate vă amintiți.

Sally făcu ochii mari. Domnișoara Walsh, care predase geografia multor fete de-a lungul vieții, era un bun judecător și cunoștea privirea aceasta; era privirea cuiva care făcuse o mare greșeală, tocmai își dăduse seama de ea și urma să înfrunte consecințele.

— *Ingrid Linde*, spuse Sally. Desigur… Și nu era o navă care s-a scufundat? Îmi amintesc că am citit în ziar. Oh, Doamne!

Se ridică și scoase o carte mare cu tăieturi din ziar, din raftul din spatele ei. În timp ce căuta printre ele, domnișoara Walsh își împreună mâinile, le așeză în poală și se uită prin cameră. Era curat și ordonat, deși mobila era uzată, iar covorul – tocit. În vatră ardea un foc vesel și lângă ea șuiera un ibric; cărțile și dosarele de pe rafturi și harta Europei prinsă de perete dădeau locului o înfățișare profesionistă.

Iar cât despre domnișoara Lockhart, aceasta părea hotărâtă. Își dădu o șuviță de păr blond după ureche și se așeză cu cartea deschisă, în poală.

— Linia anglo-baltică a dat faliment, spuse ea. Cum de n-am observat… Ce s-a-ntâmplat?

— Ați menționat *Ingrid Linde*. A mai fost un vas, o brigantină, nu un vas cu aburi – și acesta a fost pierdută. Iar un al treilea vas a fost reținut de autoritățile ruse în St. Petersburg – nu știu de ce –, dar au fost nevoiți să plătească o sumă enormă de bani ca să li se returneze… Oh, au mai fost multe altele. Când m-ați sfătuit să cumpăr, firma era prosperă. Am fost încântată de sfat. Și un an mai târziu s-a dus.

— S-a schimbat proprietarul, văd. Citesc asta pentru prima dată. Le-am tăiat din ziar ca să le am drept referință, dar nu am

mereu timp să le citesc. Nu au avut asigurare pentru vas?

— A fost nu știu ce complicație; Lloyds au refuzat să plătească – nu am înțeles detaliile. Au avut așa mult ghinion și astfel, dintr-odată, am început să cred în blesteme. Într-o soartă răuvoitoare, bătrâna se uita la foc, stând perfect dreaptă pe scaun. Apoi își întoarse din nou ochii spre Sally. Știu, desigur, că e o prostie, continuă ea mai energic. Dacă azi ești lovit de trăsnet nu înseamnă că nu poți să fii lovit și mâine; cunosc teoria statistică. Dar e greu să rămâi cu mintea limpede când îți dispar banii și nu poți să înțelegi de ce și nici nu poți să împiedici acest lucru. Nu mi-a mai rămas nimic în afară de o rentă foarte mică. Acele trei mii de lire erau moștenire de la fratele meu și economiile de-o viață. Sally deschise gura să vorbească, dar domnișoara Walsh ridică mâna și continuă:

Acum vă rog să înțelegeți, domnișoară Lockhart. Nu vă învinovățesc. Dacă aleg să-mi investesc banii, trebuie să-mi asum riscul de a pierde. Iar la vremea respectivă, societatea anglo-baltică era o investiție excelentă. Am venit la dumneavoastră la recomandarea domnului Temple, avocatul din Lincoln's Inn, pentru că sunt interesată de emanciparea femeilor și nimic nu mă bucură mai mult decât să văd o tânără ca dumneavoastră câștigându-și existența în acest mod. Așa că am venit din nou la dumneavoastră să vă cer sfatul. Pot face ceva să-mi recuperez banii? Bănuiala mea este, vedeți, că nu e vorba de ghinion, ci de fraudă.

Sally așeză cartea pe podea și se întinse după un creion și un caiet.

— Spuneți-mi tot ce știți despre firmă, zise ea.

Domnișoara Walsh începu. Avea mintea limpede, iar faptele se înlănțuiau frumos. Nu erau prea multe. Cum locuia în Croydon și nu avea legături cu lumea afacerilor, nu avea alte surse decât ceea ce citea în ziare.

Compania de Navigație Anglo-Baltică fusese fondată cu douăzeci de ani înainte, îi aminti ea lui Sally, și făcea comerț cu lemn. Crescuse ușor, dar sigur și transporta din porturile baltice lemn, blănuri și minereu de fier, precum și mașini și alte unelte industriale din Marea Britanie.

Cu doi ani înainte fusese preluată, se gândea domnișoara Walsh, sau cumpărată – putea să se întâmple asta? Nu era sigură – de unul dintre partenerii originali, după o dispută. Firma făcuse un salt, asemenea unei locomotive fără frâne; comandase vase noi, încheiase contracte noi, se înființase o linie nord-atlantic. Profiturile crescuseră în mod remarcabil în primul an sub noua conducere, ceea ce o făcuse pe domnișoara Walsh – și pe mulți alții – să investească.

Apoi se petrecuse prima dintre loviturile aparent fără legătură

care duseseră la lichidarea companiei în scurt timp. Domnișoara Walsh avea detalii despre toate și Sally fu din nou impresionată de modul în care femeia stăpânea lucrurile și pe sine, pentru că era clar că se va confrunta cu sărăcia după ce se așteptase să-și trăiască bătrânețea într-un confort modest.

Spre sfârșitul povestirii domnișoarei Walsh, apăru numele de Axel Bellman, iar Sally se uită în sus.

— Bellman? întrebă ea. Producătorul de chibrituri?

— Nu știu ce altceva mai este, spuse domnișoara Walsh. Nu avea prea mare legătură cu societatea; i-am văzut din întâmplare numele în ziar. Cred că una dintre încărcăturile pe care le transporta *Ingrid Linde* când s-a scufundat era a lui. De ce întrebi? Îl cunoști pe acest domn Bellman? Cine e?

— Cel mai bogat om din Europa, spuse Sally.

Domnișoara Walsh tăcu un moment.

— Lucifers, spuse ea. Chibrituri fosforescente.

— Aveți dreptate. Și-a făcut averea din comerțul cu chibrituri, cred… Deși a fost un scandal, acum că stau să mă gândesc… Am auzit niște zvonuri acum un an când a apărut pentru prima dată în Londra. Guvernul suedez i-a închis fabricile din cauza condițiilor periculoase de lucru de acolo…

— Fete cu maxilarul necrozat, spuse domnișoara Walsh. Am citit despre ele, sărmanele! Sunt niște moduri groaznice de a face bani. Banii mei s-au dus și acolo?

— Din câte știu eu, domnul Bellman a ieșit din afacerile cu chibrituri de ceva vreme. Și nici nu știm care e legătura lui cu Compania de Navigație Anglo-Baltică. Ei bine, domnișoară Walsh, va sunt recunoscătoare. Și nici nu pot spune cât de rău îmi pare! O să vă aduc banii înapoi…

— Nu spuneți asta, zise domnișoara Walsh, cu tonul pe care probabil că-l folosea cu fetele neserioase care credeau că pot trece examenele fără a munci pentru ele. Nu vreau promisiuni, vreau să știu. Mă îndoiesc foarte mult că o să-mi mai văd banii aceia, dar sunt curioasă să știu unde s-au dus și vă rog să aflați dumneavoastră.

Maniera ei de a vorbi era atât de severă, că majoritatea fetelor ar fi început să tremure. Dar Sally nu era așa – și de asta domnișoara Walsh venise la ea de fapt – și spuse:

— Când cineva vine la mine să-i dau un sfat financiar, nu mi se pare acceptabil să-i pierd toți banii. Și nu vreau să fiu luată de sus când se întâmplă. E o lovitură pentru mine, domnișoară Walsh, așa cum e și pentru dumneavoastră. Sunt banii dumneavoastră, dar e numele meu, reputația mea, ocupația mea… Intenționez să cercetez afacerile companiei de Navigație Anglo-Baltice și să văd ce s-a

întâmplat, iar dacă este omenește posibil să vă recuperez banii și să vi-i înapoiez. Și mă îndoiesc că veți refuza să-i primiți.

Se făcu o liniște glacială, iar domnișoara Walsh îi aruncă o privire fulgerătoare, însă Sally rămase fermă. Într-un moment sau două, în ochii domnișoarei Walsh apăru o căldură pâlpâitoare și femeia își tapă ușor degetele.

— Ai dreptate, spuse ea.

Și zâmbiră amândouă.

Tensiunea se evaporă din cameră, iar Sally se ridică să-și aranjeze notițele.

— Doriți o cafea? întrebă ea. E cam primitiv să o faci pe foc, dar are un gust bun.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Făceam mereu cafea pe foc când eram studentă. Nu am mai făcut de mulți, mulți ani. Pot să vă ajut?

Și în cinci minute vorbeau ca niște prietene vechi. Câinele fu trezit și îndepărtat din drum, cafeaua fu turnată în cești și Sally și domnișoara Walsh descoperiră acea companie pe care numai femeile care au trebuit să lupte pentru educație pot să o împărtășească. Domnișoara Walsh predase la Colegiul Academic al Londrei de Nord, dar nu obținuse niciun titlu academic; nici Sally, deși studiase la Cambridge, dăduse examene și se descurcase bine. Universitățile le dădeau voie femeilor să urmeze cursuri; dar nu le confereau titluri academice.

Dar Sally și doamna Walsh socoteau că va veni un timp… deși era greu de spus când.

În cele din urmă, domnișoara Walsh se ridică să plece, iar Sally observă mănușile ei cârpite, tivul ros al hainei și ghetele vechi lustruite, care aveau acum mare nevoie de flecuri noi. Pierduse mai mult decât bani – pierduse șansa de a trăi într-un confort modest și fără griji după ce o viață întreagă îi ajutase pe alții. Sally se uită la ea și văzu că în ciuda vârstei și temerilor legate de noua situație, doamna arăta tot fermă și demnă.

Dădură mâna, iar domnișoara Walsh se întoarse spre câine care se ridicase și aștepta când o văzuse pe Sally în picioare.

— Ce animal extraordinar, zise ea. L-ați strigat cumva Chaka?

— Chaka era un general zulu, îi explică Sally. Mi s-a părut potrivit. L-am primit cadou, nu-i așa, băiete?

Îi mângâie cu afecțiune urechile, iar animalul se întoarse și o linse pe mână cu o limbă mare, ochii negri strălucindu-i de adorație.

Domnișoara Walsh zâmbi.

— O să trimit toate documentele pe care le am, spuse ea. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnișoară Lockhart!

— Nu am făcut încă nimic, în afară de a vă pierde banii, spuse

Sally. Și s-ar putea să nu fie mai mult decât pare că este – așa se întâmplă adesea. Dar o să văd ce pot afla.

Trecutul lui Sally era neobișnuit, chiar și pentru cei care trăiau o viață neobișnuită, ca a ei. Nu o cunoscuse niciodată pe mama ei, iar tatăl (care făcuse parte din armată) o învățase multe despre finanțe și arme și foarte puțin despre altele. Când ea avea șaisprezece ani, acesta fusese ucis, iar ea fusese atrasă într-o situație plină de pericole și mistere. Numai îndemânarea în folosirea pistolului o salvase – aceasta și șansa pe care o avusese întâlnind un tânăr fotograf pe nume Frederick Garland.

Împreună cu sora lui, Frederick avea grijă de afacerea fotografică a unchiului lor, dar deși era foarte bun ca artist, era incapabil, să se ocupe de latura financiară a afacerii. Erau pe punctul de a fi ruinați când a apărut Sally singură și în pericol de moarte. În schimbul ajutorului lor, aceasta a preluat afacerea și datorită abilităților ei în domeniul contabilității îi salvase de la faliment.

Afacerea prosperase. Acum aveau șase angajați, iar Frederick putuse să-și întoarcă atenția spre descoperirea personală. Era ajutat de un alt vechi prieten de-al lui Sally – un băiat pe nume Jim Taylor, care lucrase ca secretar în firma tatălui ei; îl pasionau povestirile de groază și care avea limbajul cel mai vulgar din oraș. Era cu doi sau trei ani mai mic decât Sally. În cursul primei lor aventuri, el și Frederick se luptaseră și uciseseră cel mai periculos bătăuș din Londra. Amândoi se aflaseră la un pas de moarte, dar fiecare dintre ei știa că poate să se bazeze pe celălalt până la capăt.

Sally avea multe în comun cu Fred și Jim. Frederick ar fi vrut să aibă și mai multe. Era foarte sincer; era îndrăgostit de ea dintotdeauna și voia să se căsătorească cu ea. Sentimentele ei erau mai complicate. Erau momente în care simțea că-l adoră, că nimeni nu poate să fie mai fascinant, mai strălucit, mai curajos și mai amuzant, și momente când era furioasă pe el că își risipește talentul jucându-se cu niște mașinării sau deghizându-se și furișându-se prin Londra cu Jim, sau, în general, purtându-se ca un băiețel care nu știa cu ce să se ocupe. În ceea ce privea iubirea, dacă iubea pe cineva, acesta era unchiul lui Fred, Webster Garland, oficial partenerul ei în afacere: Un geniu blând și dezordonat care putea să creeze o poezie extraordinară din lumini și umbre, și expresia umană. Webster Garland și Chaka: da, îi iubea. Și-și iubea munca.

Dar Fred – ei bine, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu altcineva; dar nu voia să se căsătorească cu el. Nu înainte ca Actul Proprietății Femeilor Căsătorite să fie aprobat.

Nu era vorba de faptul că nu avea încredere în el, îi spusese de

sute de ori: era o problemă de principiu. Azi era independentă, partener în afaceri, cu bani și o proprietate a ei; și mâine, după ce preotul i-a cununat, fiecare lucru care îi aparținea devenea (în ochii legii) al soțului ei – era intolerabil. Frederick protesta în zadar, se oferea să facă acte legale jurând că nu-i va atinge niciodată proprietatea, implora, pleda și se enerva, arunca lucruri, apoi râdea de el însuși și de ea. Ea nu se clintea.

De fapt, nu era atât de simplu cât pretindea ea că este. Fusese dat în 1870 un Act al Proprietății Femeilor Căsătorite, care înlăturase o parte dintre nedreptăți, deși nu și pe cele mai rele; dar Frederick nu știa nimic despre lege și nu știa că proprietatea lui Sally putea rămâne în mod legal a ei în anumite circumstanțe. Dar din cauză că Sally nu era sigură în legătură cu sentimentele ei, rămânea la principiul acesta – și mai degrabă se temea de vreun nou act pentru că ar fi forțat-o să se decidă.

Recent, aceasta dusese la o ceartă și o răceală între ei, nu-și vorbiseră de săptămâni. Era surprinsă să-și dea seama cât de mult îi lipsea. Era exact persoana cu care să vorbească despre această afacere anglo-baltică.

Sally dădu la o parte ceștile de cafea, zdrăngănindu-le supărată în timp ce se gândea la neseriozitatea lui, la glumele lui și la părul lui de culoarea spicelor. Să vină el la ea; ea avea treaba adevărată de făcut.

Și cu aceasta, se așeză la birou cu cartea cu decupaje în față și începu să citească despre Axel Bellman.

CAPITOLUL DOI

Magicianul din nord

Prietenul lui Sally, Jim Taylor, își petrecea mare parte din timp (atunci când nu cultiva cunoștințele printre delincvenți, când nu paria pe cai și când nu flirta cu fetele din cor sau cu cele de la bar) scriind melodrame. Avea o pasiune pentru scenă. Sora lui Frederick, Rosa (căsătorită acum cu un pastor respectabil), era actriță atunci când se întâlniseră, și aceasta îi trezise pasiunea, deja existentă în el de când citea cu mult interes magazine precum Povești tulburătoare pentru tinerii englezi sau Jack cel Iute de Picior, Teroarea Londrei. Scrisese câteva piese terifiante de atunci și, cum nu voia să-și irosească geniul pe companii de mâna a doua, le trimisese la Teatrul Lyceum, în atenția marelui Henry Irving. Până în prezent, însă, nu primise niciun răspuns în afară de mulțumiri politicoase.

Își petrecea serile în teatre de varietăți, nu în public, ci unde era mult mai interesant – în spatele scenei, printre tâmplari, cei care schimbau decorurile, cei care se ocupau de iluminat, ca să nu mai vorbim de artiști și fetele din cor. Lucrase în mai multe teatre, învățând tot timpul, iar în seara zilei în care doamna Walsh îi făcuse o vizită lui Sally, avea diferite sarcini de îndeplinit în spatele scenei pentru teatrul Britannia din Pentonville.

Și acolo dădu și el peste un mister.

Unul dintre artiștii de pe aviz era un scamator pe nume Alistair Mackinnon – un tânăr care câștigase o faimă extraordinară în timpul scurt în care apăruse pe scena Londrei. Una dintre datoriile lui Jim era aceea de a chema artiștii din cabinele lor cu puțin înainte de momentul în care trebuiau să apară pe scenă, iar când bătu la ușă la Mackinnon și strigă: „Mai aveți cinci minute, domnule Mackinnon”, fu surprins să nu audă niciun răspuns.

Bătu din nou, mai tare. Nu auzi nici de data aceasta vreun răspuns și, știind că niciun artist nu ar rata momentul de a striga dacă se putea, deschise ușa ca să vadă dacă Mackinnon era acolo într-adevăr.

Era: îmbrăcat de seară, dat cu fard alb ca varul și cu ochii negri ca tăciunele. Se ținea strâns de un scaun de lemn din fața oglinzii. În spatele lui se aflau alți doi bărbați, tot în haine de seară; unul mic, care părea blând și purta ochelari, celălalt bine făcut, care încerca, în timp ce Jim se uita la el, să ascundă la spate o țeavă cu gloanțe de plumb. Uitase de oglindă. Jim îl vedea perfect.

— Mai aveți cinci minute, domnule Mackinnon, spuse Jim în

timp ce mintea i-o luase la goană. M-am gândit că poate n-ați auzit.

— Bine, Jim, spuse scamatorul. Lasă-ne, te rog!

După ce aruncă o privire politicoasă celorlalți doi, Jim înclină din cap și ieși.

„Ce fac acum?” se gândi el.

Câțiva montatori așteptau în culisele teatrului ca actul să ia sfârșit ca să poată schimba decorul. Deasupra lor, pe platforme, cei care asigurau iluminatul așteptau să li se dea indicații; slujba lor era aceea de a schimba gelatina colorată din fața fasciculelor de lumină sau de a mișca fasciculele-n sus și-n jos în funcție de câtă lumină era necesară pe scenă. Unii dintre ceilalți artiști de pe afiș așteptau și ei, pentru că Mackinnon era un artist fenomenal și voiau să-l urmărească. Jim își făcu drum prin întuneric, în timp ce soprana de pe scenă cânta refrenul final, și se așeză lângă o roată mare de fier de lângă cortină.

Stătu acolo, încordat, cu părul blond dat pe spate de pe frunte și încruntat. Bătea cu degetele în roată; și apoi auzi o șoaptă lângă el.

— Jim, se auzi Mackinnon din întuneric, poți să mă ajuți?

Jim se întoarse și i-l văzu pe scamator în umbră, ochii lui negri fiind singurele trăsături vizibile pe fața lui albă.

— Bărbații ăia… continuă Mackinnon și arătă prin avanscenă spre o lojă, unde Jim văzu cele două personaje așezându-se și observă ochelarii individului mai mic. Încearcă să mă omoare, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să fug imediat ce se lasă cortina. Nu știu ce să fac…

— Șșt! zise Jim. Stai în umbră. Se uită încoace.

Cântecul se termină, flautul scotea triluri, în timp ce spectatorii băteau din palme și fluierau. Mâinile lui Jim strânseră mai tare roata.

— Bine, spuse el. O să te scot afară. Uite cum…

Împinse roata cea mare spre el și cortina se lăsă.

— Vino pe-aici, îi zise el pe deasupra aplauzelor și a huruitului scripeților, nu pe-acolo. Vrei ceva din cabină?

Mackinnon dădu din cap că nu.

În momentul în care cortina coborî, gelatina colorată de deasupra invadă scena cu o lumină albă și pânza pictată cu imaginea unei sufragerii la modă se rulă în sus; iar bărbații din culisele teatrului se puseră pe treabă, desfășurând o cortină mare, stacojie și legând-o în spate, ridicând pe scenă o masă care părea ciudat de grea pentru dimensiunea ei și derulând un covor mare, turcesc. Jim alergă să îndrepte marginea covorului și să țină cortina, în timp ce o altă mână ajusta greutatea din spatele ei.

Întregul proces nu luă mai mult de cincisprezece secunde.

Directorul de scenă dădu un semnal celor care asigurau iluminatul, iar aceștia turnară noi gelatine în suporturile de metal, scăzând presiunea jeturilor simultan astfel încât să diminueze lumina până la un trandafiriu misterios. Jim sări înapoi spre roata lui; Mackinnon îi luă locul în timp ce directorul ajungea la sfârșitul introducerii, iar dirijorul ridică bagheta în fața orchestrei.

Un acord, un ropot de aplauze din partea audienței și Jim trase de roată ca să ridice cortina. Mackinnon intră, transformat. Audiența făcu liniște când acesta își începu actul.

Jim se uită câteva momente, uimit ca întotdeauna de modul în care personajul acesta, atât de ascuns și bolnăvicios în viața reală, putea deveni atât de puternic pe scenă. Vocea, ochii, fiecare mișcare a lui întruchipau autoritatea și misterul; era ușor de crezut că dădea ordine unor armate de spirite invizibile, că trucurile și transformările pe care le realiza reprezentau lucrarea demonilor… Jim îl văzuse de nenumărate ori. Dar de fiecare dată rămânea uimit. Plecă în ciuda faptului că nu ar fi vrut s-o facă și se strecură sub scenă. Aceasta era calea cea mai rapidă dintr-o parte în alta. Jim înaintă printre bârne, funii, o capcană pentru demoni și tot felul de țevi, fără a scoate un sunet, și ieși pe partea cealaltă, în timp ce izbucnea un ropot de aplauze din partea publicului.

Se scutură de praf și intră pe o ușă mică în auditoriu, apoi pe alta, pe scări. Ajuns sus, se ghemui din nou în umbră, pentru că în fața ușii lojei unde se aflau urmăritorii lui Mackinnon era un al treilea bărbat care arăta a bătăuș dur. Așezat acolo, evident ca să stea de pază.

Jim se gândi un moment, apoi păși în coridorul luminat și-l trase pe bărbat ca să se aplece spre el. Acesta se încruntă și se aplecă ciulind urechea la ceea ce Jim șoptea.

— Mackinnon a venit cu niște tipi, spuse Jim. O să încerce să-l scoată prin față. În curând o să facă un truc și o să dispară, și o să iasă prin spatele publicului; apoi prietenii lui o să-l ia într-o trăsură. Du-te în fața clădirii și eu o să intru să le spun șefilor.

„Minunat ce puteai face cu ceva tupeu”, se gândi Jim, în timp ce bătăușul plecă. Jim se întoarse spre ușă. Era riscant; oricând putea să vină cineva. Dar era tot ce putea să facă. Scoase o legătură de sârme tari din buzunar, se ghemui lângă gaura cheii și răsuci până când simți ceva mișcându-se; apoi scoase sârma, o îndoi mai bine, o introduse din nou și, sub acoperirea aplauzelor, încuie ușa de la lojă.

Se ridică exact la timp, în timp directorul venea de-a lungul coridorului.

— Ce faci aici, Taylor? întrebă el.

— Am adus un mesaj pentru domnii din loja asta, zise Jim. E-n regulă, am terminat cu treaba acum.

— Nu e treaba ta să duci mesaje.

— Este, dacă mi-o cere domnul Mackinnon, nu-i așa?

Și Jim se întoarse și plecă. Înapoi pe trepte, pe ușă – oare unde ajunsese Mackinnon cu reprezentația? „Încă cinci minute", se gândi Jim; era timpul să se uite afară.

Ignorând blestemele și instrucțiunile de a avea naibii grijă pe unde merge, Jim își făcu drum printre montatori și artiști și ajunse la ușa de la scenă. Aceasta se deschidea spre o alee din spatele teatrului; peretele de pe partea cealaltă era zidul unui depozit de mobilă și nu exista decât o cale de ieșire.

Doi bărbați se sprijineau de zid. Când se deschise ușa, aceștia se uitară în sus și făcură un pas pe bordură.

— Hei, spuse Jim binevoitor. E-al naibii de cald înăuntru. O așteptați pe doamna Hopkirk, domnilor?

Doamna Hopkirk era soprana; admiratorii o așteptau adesea la ușa scenei cu flori, propuneri sau ambele.

— Ce-i cu tine? întrebă unul din bărbați.

— Încercam numai să fiu de ajutor, spuse Jim.

— Când se termină spectacolul, zise celălalt bărbat.

— În curând. Mai bine mă duc înapoi. Bună seara, zise el și intră înapoi.

Jim își frecă bărbia; dacă spatele era blocat, iar prin față era riscant, mai rămânea numai o cale. Și aceasta era și ea riscantă. Cu toate astea, putea să fie distractiv. Alergă prin culise până când dădu peste patru lucrători așezați într-o cascadă de lumină, jucând cărți pe un dulap întors invers.

— Hei, Harold, te superi dacă împrumut scara ta?

— Pentru ce? întrebă bărbatul fără a se uita la el.

— Să caut cuiburi de păsări.

— Ce? Muncitorul se uită în sus. Ai grijă s-o aduci înapoi.

— A, păi, asta-i problema. Cât ai câștigat cu pontul pe care ți l-am dat săptămâna trecută?

Bolborosind, bărbatul lăsă jos cărțile și se ridică.

— Unde vrei s-o duci? Am nevoie de ea în zece minute, când se termină spectacolul.

— Sus, pe platforma suspendată, zise Jim, trăgându-l deoparte și explicându-i ce voia.

Se uită pe deasupra umărului lucrătorului; numărul lui Mackinnon lua sfârșit. Bărbatul se scărpină în cap și atârnă scara pe umăr, apoi urcă în întuneric în timp ce Jim alerga spre roată, ajungând exact la timp.

Un acord din partea orchestrei, o furtună de aplauze și cortina

căzu. Lăsând în urmă haosul de obiecte care apăruseră pe scenă – un sfinx, un bol cu pești aurii, zeci de buchete de flori –, Mackinnon plecă în grabă spre culise, unde Jim îl prinse de braț și-l împinse spre scară.

— Urcă! Du-te! îi zise el. Sunt niște tipi afară și în față, și în spate, dar pe-aici n-o să ne prindă. Du-te!

Mackinnon se schimbase din nou; în umbra culiselor arăta din nou ca un fugar, ciudat și bolnav.

— Nu pot, șopti el.

— Ce nu poți?

— Nu pot să urc acolo. Înălțimile...

Se uită în jur, tremurând. Jim îl împinse spre scară.

— Urcă și termină cu prostiile, pentru numele lui Dumnezeu! Pe-aici urcă oamenii de sute de ori pe zi. Sau vrei să ieși afară să-ți încerci norocul cu tipii ăia doi, cuțitarii pe care i-am văzut pe alee?

Mackinnon clătină din cap fără vlagă și începu să urce. Jim trase un colț al cortinei ca să ascundă ceea ce făceau – nu voia ca ieșirea lui Mackinnon să fie deconspirată de vreun montator de decor care nu știa ce aveau de gând. Jim se cățără după el și ajunseră pe o platformă îngustă, care se întindea de-a lungul scenei unde cei care asigurau iluminatul erau ocupați cu recuperarea gelatinei. Mirosul de metal fierbinte era aproape la fel de puternic ca fierbințeala și alături de transpirația celor care asigurau iluminatul scenei și mirosurile de la cortinele de pânză, te ciupeau de nas și-ți făceau ochii să lăcrimeze.

Dar nu zăboviră prea mult. O altă scară scurtă ducea spre o pasarelă de fier care se legăna, suspendată de sfori. Podeaua era un grătar de fier prin care se vedea totul jos pe scenă, unde muncitorii erau ocupați cu mutatul obiectelor pentru melodrama care începea să joace a doua zi. Era întuneric aici sus, toată lumina fiind direcționată în jos, și era foarte fierbinte. Frânghiile – unele întinse, altele slabe –, grinzile mari de tablă care susțineau greutatea decorului, sugestia de nivele multiple de platforme, tunele care se retrăgeau la infinit în întuneric și abisurile care se căscau dedesubt, unde personaje murdare manipulau focul, toate îl făcură pe Jim să se gândească la o poză cu iadul pe care o văzuse odată în geamul unei tipografii.

Mackinnon se legăna și se ținea cu ambele mâini de balustradă.

— Nu pot! gemea el. Of, Doamne, lasă-mă să cobor!

Vorbea mai mult ca scoțienii renunțând la tonul afectat, caracteristic clasei superioare.

— Nu fi moale, zise Jim. N-o să cazi. Încă puțin. Hai...

Mackinnon înainta cu greu în direcția în care îi arăta Jim. La capătul pasarelei aștepta Harold, muncitorul cu scara lui, care

întinse mâna ca să-l ghideze. Mackinnon se prinse de ea cu ambele mâini și o ținu strâns.

— E-n regulă, zise Harold. V-am prins, domnule. Țineți-vă aici…

Îi ghidă mâinile lui Mackinnon spre scară.

— Nu, nu mai vreau să urc! Nu pot… nu pot s-o fac…

— Liniște, zise Jim care auzise gălăgie jos. Se uită pe deasupra balustradei, dar nu văzu decât perdelele și frânghiile care se legănau. Ascultați…

Se auzeau voci ridicate, deși nu înțelegeau ce spun.

— Avem cam două minute până ajung aici. Ține-l, Harold!

Jim se cățără pe scară și deschise o fereastră mică aflată în zidul de cărămidă de deasupra. Apoi coborî din nou și-l împinse pe Mackinnon spre scară. Aceasta, ca să fim sinceri, era destul de riscant; scara se întindea între capătul platformei și zid și, ca să treci prin fereastră, trebuia să-ți desprinzi picioarele de scară și să întinzi ambele mâini spre întuneric. Dacă picai… Dar se auzea gălăgie jos. Cineva urca prima scară.

— Urcă, zise Jim. Nu sta acolo făcând pe tine. Ridică-te și sari pe fereastră! Mișcă-te!

Mackinnon auzise gălăgia și porni pe scară.

— Mulțumesc, Harold, spuse Jim. Mai vrei un pont? Belle Carnival pentru Hadicapul Prințului de Wales.

— Belle Carnival, hm? Sper să am șanse mai mari decât ultima dată, mormăi Harold, ținând scara nemișcată.

Jim își puse mâinile pe scară, de-o parte și de alta a trupului tremurător a lui Mackinnon.

— Haide, urcă pentru numele lui Dumnezeu!

Mackinnon urcă încet-încet. Jim stătea aproape de el, împingându-l de la spate. Când ajunseră în vârf, simți cum celălalt se lasă în jos, incapabil să meargă mai departe, și-i șuieră:

— Vin! Sunt pe drum! Cinci tipi mari cu pumnale și bâte! Întinde-te până găsești o fereastră și treci prin ea. E un metru până la acoperișul celeilalte case. Cu ambele mâini, haide… așa… acum trage…

Picioarele lui Mackinnon părăsiră scara și loviră sălbatic în aer, trimițându-l aproape pe Jim să-și înfrunte moartea; dar după câteva secunde de trudă frenetică, picioarele lui Mackinnon dispărură în sus și Jim știu că a trecut.

— Hei, Harold? strigă el moale. Mă duc sus acum.

— Grăbește-te, se auzi șoapta răgușită.

Ținându-se de perete, Jim căută fereastra în întuneric, apoi găsi pervazul și trase. Încă o secundă, două și apoi trecu și se rostogoli pe aleea udă, sub cerul liber.

Mackinnon stătea lângă el; îi era rău.

Jim se ridică cu grijă și făcu câțiva pași. Erau într-un făgaș între peretele teatrului care se mai întindea cam doi metri până la marginea acoperișului și acoperișul triunghiular, în pantă, al unei fabrici de murături de alături. O serie de secțiuni triunghiulare, asemănătoare cu valurile din desenul unui copil se întindeau cale de douăzeci de metri, licărind în lumina cerului.

— E mai bine acum? întrebă Jim.

— Da. Înălțimile, știi…

— Ce-i cu toate astea? Cine-s tipii ăștia?

— Bărbatul cel mic se numește Windlesham. E o treabă complicată… E vorba de o crimă.

Arăta ciudat: cu fața albă ca varul, ochi și buze negre, mantie neagră, plastron alb; părea înălbit și inuman. Jim îl studie cu atenție.

— Crimă? zise el. Cine a fost ucis?

— Putem să coborâm de-aici? întrebă Mackinnon, uitându-se în jur.

Jim își frecă bărbia și apoi spuse:

— E o ieșire de incendiu la celălalt capăt al acoperișului. Să nu faci prea mult zgomot – un bătrân stă de strajă acolo, păzește murăturile.

Jim alergă pe panta primei secțiuni și-și dădu drumul fără să facă zgomot pe cealaltă. Fiecare pantă avea cam doi metri înălțime și aluneca, fiind udă de la ploaia recentă; Mackinnon alunecă și căzu de două ori înainte de a ajunge la ieșirea de incendiu. „De ce fac asta?” se întreba Jim în gând, ajutându-l să se ridice și minunându-se de slăbiciunea lui Mackinnon. Era ușor ca un copil.

Dar spusese adevărul în legătură cu crima. Era îngrozit și nu numai de înălțimi.

Ieșirea de incendiu era o scară subțire de fier, prinsă în șuruburi de partea laterală a fabricii. Curtea spre care dădea era din fericire întunecată, iar această latură a clădirii era tăcută. Tremurând și transpirat de frică, Mackinnon trecu peste marginea acoperișului, găsi prima treaptă și apoi coborî, cu ochii închiși. Jim ajunse înaintea lui și-l prinse de braț.

— Coniac, bolborosea Mackinnon.

— Nu vorbi prostii, zise Jim. Nu poți să intri îmbrăcat așa într-un bar – nu ai rezista nici cinci minute. Unde stai?

— Chelsea. Oakley Street.

— Ai bani?

— Nici măcar un penny. Oh, Doamne…

— Bine, vino cu mine. O să te duc undeva unde poți să te schimbi și să bei ceva – și o să vorbim despre treaba asta cu crima,

îmi sună a distracție pe cinste.

Mackinnon, lipsit de voință și de capacitatea de a fi surprins, nu reacționă în niciun fel când tânărul montator cu ochi verzi și haine dezordonate îl conduse pe stradă, fluieră după o trăsură și în maniera cea mai autoritară posibil dădu o adresă din Bloomsbury.

CAPITOLUL TREI

Fotografii

Jim îi plăti vizitiului în Burton Street, un șir tăcut de magazine și case cu trei etaje nu departe de British Museum, și, în timp ce Mackinnon se uita în jur nervos, descuie ușa unui magazin pe fereastra căruia scria GARLAND & LOCKHART, FOTOGRAFI. Îl conduse pe Mackinnon prin magazinul întunecat, într-o cameră călduroasă, bine luminată din spate.

Aceasta arăta ca un amestec de laborator, bucătărie și sufragerie destul de confortabilă. De-a lungul unui perete se întindea o bancă încărcată cu substanțe chimice, într-un colț se găsea o chiuvetă, iar de-o parte și de alta a unei plite înnegrite se aflau o canapea și un fotoliu. În aer se simțea un miros înțepător.

Mare parte a acestui miros venea de la pipa scurtă de lut pe care o fuma unul dintre bărbații din cameră. Avea cam șaizeci de ani, era înalt și cu o constituție puternică, părul cenușiu și barba de aceeași culoare. Se uită în sus când intră Jim.

— Bună seara, domnule Webster, zise Jim. Salut, Fred.

Celălalt bărbat era mult mai tânăr: avea în jur de douăzeci și cinci de ani, cam de vârsta lui Mackinnon. Era zvelt și arăta diabolic; expresia lui era un amestec viu de umor ascuțit și gândire profundă. La fel cum Mackinnon atrăgea atenția, așa se întâmpla și cu acest bărbat – poate din cauza părului extrem de dezordonat sau a nasului rupt.

— Salutare, ciudatule, zise el. O, mă scuzați, nu v-am văzut…

Această din urmă replică îi era adresată lui Mackinnon care stătea în prag asemenea unei fantome. Jim se întoarse spre el.

— Domnul Webster Garland și domnul Fred Garland, artiști fotografi, zise el. Iar acesta este domnul Mackinnon, magicianul din Nord.

Se ridicară să dea mâna cu el. Webster spuse cu entuziasm:

— Am asistat la spectacolul de săptămâna trecută – minunat! La Alhambra. Vă servesc cu un pahar de whisky?

Mackinnon se așeză pe fotoliu în timp ce Jim se cocoță pe un scaun lângă bancă. Jim spuse:

— A trebuit să ieșim pe acoperiș. Ideea e că domnul Mackinnon a trebuit să plece în grabă și și-a lăsat hainele în cabină, ca să nu mai pomenim și de bani și alte chestii. Probabil că o să le pot lua mâine-dimineață, dar are ceva probleme după cum se pare. Așa că m-am gândit că am putea să-l ajutăm.

Văzând expresia șovăitoare a lui Mackinnon, Frederick spuse:

— Aceasta este agenția de detectivi Garland, domnule Mackinnon. Rezolvăm orice problemă. Care e problema dumitale?

— Nu știu sigur… începu Mackinnon. Nu știu dacă e ceva potrivit pentru o agenție de detectivi. E foarte vag, foarte… întunecat. Nu știu…

— Nu strică să o ascultăm, zise Jim. Nu o să te taxăm dacă nu preluăm cazul, așa că n-ai nimic de pierdut.

Webster ridică ușor din sprâncene remarcând răceala din vocea lui Jim. Pe acesta din urmă începuse să-l enerveze Mackinnon cu firea lui schimbătoare, ascunsă și combinația neplăcută de neajutorare și viclenie.

— Jim are dreptate, domnule Mackinnon, zise Frederick. Nu ne luăm angajamentul, nu există taxă. Și puteți să vă încredeți în discreția noastră. Orice ne veți spune va rămâne între noi.

Mackinnon se uită de la Frederick la Webster și înapoi și se hotărî.

— Da, zise el. Foarte bine. O să vă povestesc, dar nu sunt sigur dacă vreau să aibă loc vreo acțiune. Cel mai bine ar fi să lăsăm lucrurile să treacă de la sine. O să vedem.

Își goli paharul, iar Webster i-l umplu din nou.

— Ai spus ceva de o crimă, zise Jim.

— O să ajung și la asta. Ce știți despre spiritism, domnilor?

Frederick ridică din sprâncene.

— Spiritism? Ciudat că spui asta! Un bărbat mi-a cerut astăzi să mă ocup de o treabă de spiritism. Escrocherie, cred.

— Sunt mulți escroci, spuse Mackinnon. Dar sunt alții care au un adevărat dar, iar eu sunt unul dintre ei. Iar în profesia mea, acesta e un handicap, indiferent de ce veți crede despre asta. Încerc să nu las cele două lucruri să se suprapună. Ceea ce fac pe scenă pare magie, dar nu e decât tehnică. Oricine ar putea să facă asta dacă ar exersa. Dar partea cealaltă, spiritismul… e un dar. Ceea ce fac eu se numește psihometrie. Cunoașteți termenul?

— Da, l-am auzit, zise Frederick. Iei un obiect și, pornind de la el, poți spune tot felul de lucruri, nu-i așa?

— O să-ți arăt, spuse Mackinnon. Ai ceva cu care pot să-l încerc.

Frederick se întinse de-a lungul băncii pe care stătea și luă un obiect mic, rotund, de alamă, cam ca un ceas de buzunar fără față. Mackinnon îl luă, se aplecă înainte și-l ținu cu ambele mâini, cu ochii închiși, încruntat.

— Văd… dragoni. Dragoni roșii, sculptați. Și o femeie, chinezoaică. E demnă și foarte calmă și nu face decât să se uite… Mai e un bărbat pe un fel de pat sau canapea… Doarme. Nu, se

mișcă, visează. Strigă… Vine cineva. Un servitor. Un chinez. Cu o… cu o pipă. Se ghemuiește… Are un sfeșnic… Aprinde pipa. E un miros dulce, grețos… opiu. S-a dus acum. Deschise ochii și se uită din nou în sus. E ceva legat de opiu, spuse el. Am dreptate?

Frederick își trecu mâinile prin păr, prea uimit ca să spună ceva. Unchiul lui se așeză pe spate și râse și chiar și Jim fu impresionat de atmosfera pe care Mackinnon o evocă, de concentrarea lui la fel de mult cât de ceea ce spusese.

— Întocmai, spuse Frederick, aplecându-se înainte și luând obiectul de alamă de la el din mână. Știi ce-i asta?

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Mackinnon.

Frederick învârti o cheiță într-o latură a acestuia și apăsă un buton. Din interiorul mecanismului se desfășură o coardă lungă, subțire și albicioasă de metal ce căzu pe banca din fața lui.

— E un vas de ars magneziu, spuse el. Dai foc la un capăt și arde, iar arcul îl împinge în afară în același ritm, astfel încât ai lumină constantă ca să faci poze. Și am folosit ultima dată obiectul ăsta într-un local în care se consumă opiu din Limehouse; am făcut poze amărâților care fumau chestia aia… Deci asta e psihometria. Sunt impresionat. Cum se întâmplă? Vezi o poză în minte sau ce?

— Ceva de genul ăsta, explică Mackinnon. E ca atunci când ai un vis treaz fiind. Nu-l pot controla… Îmi vine în minte în cele mai nepotrivite momente. Și asta e: am văzut o crimă, iar criminalul știe, dar eu nu-i cunosc numele.

— Bun început, zise Frederick. Promițător. Spune-ne tot. Mai vrei whisky?

Îi umplu paharul lui Mackinnon și se așeză să asculte.

— S-a întâmplat acum șase luni, începu Mackinnon. Aveam spectacol în casa unui aristocrat. Fac asta din când în când – mai degrabă ca oaspete, înțelegeți, decât ca artist angajat.

— Adică, fără să fii plătit? întrebă Jim.

Maniera condescendentă a lui Mackinnon și vocea lui ușor aspră și înaltă îl călcau pe nervi tot mai mult.

— Există o taxă profesională, desigur, spuse Mackinnon bățos.

— Cine era nobilul? întrebă Frederick.

— Prefer să nu spun. O persoană importantă din viața politică. Nu e nevoie să i se menționeze numele.

— Cum vrei, spuse Frederick afabil. Te rog, continuă!

— Am fost invitat la cină în noaptea în care aveam reprezentația. Așa se obișnuiește. Sunt unul dintre oaspeți, se înțelege. Când doamnele s-au retras după cină, iar domnii au rămas în sufragerie, am mers în camera de muzică a acestei case să pregătesc niște obiecte pentru reprezentație. Am observat că a lăsat cineva o cutie de țigări pe pian și am luat-o în mână intenționând

să o așez în altă parte, și dintr-odată am avut una dintre cele mai puternice viziuni psihometrice din viața mea. Era un râu într-o pădure – o pădure din nord cu pini întunecați și zăpadă și cu un cer de un cenușiu întunecat. Doi bărbați mergeau pe lângă mal, certându-se. Nu i-am putut auzi, dar i-am văzut la fel de bine cum vă văd acum pe dumneavoastră; și dintr-odată, unul din ei a scos o sabie din bățul pe care-l purta cu el și l-a înjunghiat pe celălalt iar și iar – fără vreun avertisment – sabia îi intra și-i ieșea din piept, de trei, patru, de cinci, de șase ori. Vedeam sângele negru pe zăpadă. Iar când bărbatul nu s-a mai mișcat, criminalul a căutat un smoc de mușchi și și-a șters sabia, apoi s-a aplecat, l-a luat de picioare și l-a târât spre apă. Începea să ningă. Apoi am auzit un pleosc când trupul s-a lovit de apă.

Se opri și bău din whisky. „Fie e-adevărat, se gândi Jim, fie e un actor mai bun decât am crezut"; pentru că Mackinnon transpirase de frică și avea privirile rătăcite. Dar la urma urmei era actor – asta era profesia lui…

Mackinnon continuă:

— Mi-am revenit după câteva momente și mi-am dat seama că aveam încă în mână cutia cu țigări. Și apoi, înainte să pot s-o las jos, s-a deschis ușa de la camera de muzică și a intrat bărbatul pe care tocmai îl văzusem. Era unul dintre oaspeți – un bărbat mare, puternic, cu păr blond, drept. A văzut ce aveam în mână și a venit să mi-o ia; ni s-au întâlnit ochii și a știut că l-am văzut… Nu mi-a vorbit pentru că în acel moment a intrat un servitor în cameră. S-a întors spre servitor și i-a spus: „Mulțumesc, am găsit-o". S-a uitat la mine și a ieșit. Dar știa. Am dat reprezentația în noaptea aceea, dar indiferent unde mă uitam, mi se părea că văd crima aceea furioasă și sângele negru care se revărsa pe zăpadă. Iar fața lui puternică se uita la mine tot timpul. Nu mi-am dezamăgit gazda, desigur – spectacolul a fost un adevărat succes, am fost aplaudat generos de toți cei care se aflau acolo și câțiva domni au fost destul de drăguți să-mi spună că nici marele Maskelyne nu ar fi reușit mai bine. Când am terminat, mi-am adunat materialele și am plecat imediat, nu am mai stat cu oaspeții așa cum făceam de obicei. De atunci trăiesc cu frica de a nu-l întâlni din nou. Și într-o zi, de curând, bărbatul acela micuț, cu ochelari – Windlesham – a venit la mine și mi-a spus că șeful lui ar vrea să mă vadă. Am știut la cine se referea, deși nu i-a spus numele. Iar în seara asta a venit din nou, de data asta cu o bandă – i-ai văzut, Jim! A spus că trebuia să mă ducă la șeful lui ca să rezolvăm o chestiune care ne interesa pe amândoi – așa a pus problema. Vor să mă omoare. Mă vor lua și mă vor omorî, sunt sigur de asta. Ce pot face, domnule Garland? Ce pot face?

Frederick se scărpină în cap.

— Nu-i știi numele bărbatului?

— Erau mulți oaspeți în seara aceea. Poate că mi s-a spus, dar nu-mi amintesc. Iar Windlesham nu mi-a zis numele lui.

— Ce te face să crezi că vrea să te omoare?

— În seara aceasta mi-a spus că, dacă nu sunt de acord să merg cu ei după spectacol, vor fi consecințe foarte serioase. Dacă eram o persoană obișnuită, m-aș fi ascuns. Mi-aș fi schimbat numele, poate. Dar sunt artist! Trebuie să fiu vizibil ca să-mi câștig existența! Cum să mă ascund? Jumătate din Londra mă știe.

— Asta ar trebui să te facă să te simți mai în siguranță, atunci, spuse Webster Garland. Oricine-ar fi nu va îndrăzni să-ți facă rău dacă te afli în atenția publicului, nu-i așa?

— Nu e și cazul omului ăsta. Nu am mai văzut asemenea cruzime pe fața nici unui om. Și, pe deasupra, are prieteni puternici, e bogat și are legături, iar eu sunt doar un scamator sărman. Of, ce pot să fac?

Reprimând sugestia care-i venise-n minte, Jim se ridică și plecă din cameră să ia o gură de aer. Îi era din ce în ce mai greu să-și controleze enervarea. Era greu de spus exact de ce, dar rar întâlnise pe cineva care să-i displacă atât de mult.

Stătu în curte și aruncă pietricele pe fereastra noului studio pe care Webster îl construia, până când auzi că e chemată o trăsură la ușa principală. Când bănui că Mackinnon a plecat, intră înapoi și-l găsi pe Webster aprinzându-și pipa de la foc, iar pe Frederick înfășurând magneziul înapoi în vasul de ars.

Frederick se uită la el și spuse:

— Interesant mister, Jim! De ce-ai plecat?

Jim se aruncă într-un fotoliu.

— Mă călca pe nervi, spuse el. Și nu știu de ce, așa că nu mă întreba. Mai bine îl lăsam acolo decât să-mi risc pielea ridicându-l pe acoperișuri. „Nu pot să suport înălțimile! Au, lasă-mă să cobor, vreau jos!” Și snobismul lui – „Sigur că m-au tratat ca pe unul dintre oaspeți…” Un găgăuță fricos. Nu l-ați preluat, nu-i așa, Fred? Drept client, vreau să zic.

— Nu a vrut asta, de fapt. Are nevoie de protecție, nu vrea să descoperim nimic și i-am spus că nu ne ocupăm cu așa ceva. Dar am adresa lui și i-am zis că o să-l supraveghem. Nu știu ce altceva putem face acum.

— Putem să-l respingem, zise Jim. Zi-i să dispară!

— De ce? Dacă spune adevărul, e interesant, iar dacă minte, e și mai interesant. Să înțeleg că tu crezi că minte.

— Sigur că minte, spuse Jim. Nu am mai auzit în viața mea minciuni mai gogonate.

— Te referi la psihometrie? întrebă Webster, așezându-se pe

canapea. Dar atunci ce-a fost cu demonstrația asta? Eu am fost impresionat, chiar dacă tu nu ai fost.

— Sunteți ușor de dus de nas, spuse Jim. Vă compătimesc dacă o să vă întâlniți cu astfel de trișori. E scamator, nu-i așa? Știe mai multe decât Fred despre mașinării. Știa ce era chestia aia și a văzut fotografia aia de sus de care ești atât de mândru. Le-a pus cap la cap și v-a lăsat cu gura căscată.

Webster se uită în sus, pe cămin, unde Frederick agățase una dintre pozele făcute în localul cu opiu, și apoi râse, și aruncă o pernă în Jim, care o prinse și o așeză sub cap.

— Bine, spuse Frederick. Fie ca tine asta. Dar cealaltă poveste, despre pădure și crima din zăpadă, ce zici de ea?

— Sărmanul de tine! zise Jim. Doar n-ai crezut? Disper, Fred. Credeam că e un pic de lapte în nuca ta de cocos. De vreme ce nu vezi ceea ce e evident, va trebui să-ți spun. E ceva cu tipul, oaspetele la cină. E vorba de șantaj, nu vedeți? Tipul vrea să-l scoată din scenă și-l înțeleg. Și dacă nu vă place explicația asta, am alta: s-a jucat cu nevasta tipului și a fost descoperit.

— Asta-mi place la mentalitatea lui Jim, îi spuse Frederick lui Webster, dacă asta e: se duce direct la nevoile primare. Fără alte complicații, fără motive mai înalte…

Jim rânji.

— Chiar l-ai crezut! Te cam înmoi, prietene, fără îndoială. Sally nu ar crede o poveste ca asta. Dar ea are capul pe umeri.

Fața lui Frederick se întunecă.

— Nu-mi vorbi despre muierea aia îngâmfată, spuse el.

— Muiere îngâmfată! E bună. Data trecută cum ai numit-o? O mașină de calculat, fanatică și îngustă la minte. Iar ea te-a numit inutil, cu creier de găină, fantezist, iar tu i-ai zis că e…

— De-ajuns, fir-ar să fie! Nu vreau să mai am de-a face cu ea.

— Pun pariu că te duci s-o vezi înainte ca săptămâna să se termine!

— S-a făcut. Pe o jumătate de guinee că nu mă duc.

Și dădură mâna.

— Îl crezi, Fred? întrebă unchiul.

— Nu trebuie să-l cred ca să mă uimească. După cum am mai spus acum câteva momente, numai că Jim nu-și mai amintește, dacă minte, cazul devine și mai interesant. Oricum, mă preocupă spiritismul în momentul de față. Când au loc astfel de coincidențe, întotdeauna o iau ca pe un semn că se întâmplă ceva.

— Bietul Fred, spuse Jim. Declinul unei minți minunate…

— Ce e cu spiritismul, deci? întrebă Webster. E ceva în legătură cu el?

— Destule, spuse Frederick, umplându-și din nou paharul. Sunt

escroci, există naivitate, frică – nu atât frică de moarte cât frica de a nu mai exista nimic după, e singurătate, speranță, zădărnicie; și poate în mijlocul tuturor acestora e și ceva real.

— Du-te de-aici, spuse Jim. Nu-s decât fabulații.

— Păi, dacă vrei să afli, mâine-seară e o întâlnire a Ligii Spiritualiste a Districtului în Streatham…

— O groază de prostii!

— Care ar putea să fie atractive pentru mintea ta largă, foarte deschisă și înțelegătoare. În special, pentru că se întâmplă ceva ciudat. Vii să arunci o privire?

CAPITOLUL PATRU

Nellie Budd

Frederick nu era singura persoană interesată de spiritism. Era una dintre preocupările arzătoare ale timpului. Saloanele modeste, cele la modă și laboratoarele universităților răsunau toate de sunetele și ciocăniturile spiritelor care nu aveau nimic de făcut decât să comunice cu cei vii; și circulau povești despre manifestări chiar și mai ciudate – voci fantomatice, surle și mediumuri care ar putea să elimine o substanță misterioasă numită ectoplasmă...

Era o afacere solemnă. Exista viață după moarte? Existau fantome și apariții? Era umanitatea pe punctul de a face cea mai mare descoperire din istorie? Mulți oameni onorabili o luau foarte în serios și nu existau oameni mai onorabili decât liga Spiritiștilor Districtului, care se întâlneau în casa doamnei Jamieson Wilcox, văduva unui băcan foarte respectabil.

Frederick fusese invitat de unul dintre membri, un funcționar din oraș care fusese tulburat de niște lucruri pe care le auzise în cursul unei ședințe. Bărbatul insistase ca Frederick să se deghizeze; era jenat la gândul de a-și spiona prietenii, dar îi spusese lui Frederick că erau probleme mari implicate și el nu îndrăznea să le ignore. Frederick acceptase imediat. Deveni om de știință pentru acea seară, iar Jim se dădu drept asistentul lui.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci, îi zise Frederick, este să asculți. Amintește-ți fiecare cuvânt. Ignoră tamburinele zburătoare și mâinile fantomatice – sunt imitații ieftine –, concentrează-te numai pe ceea ce spune mediumul.

Avea părul lins și o pereche de ochelari ca de bufniță erau așezați în mod ciudat pe nasul lui rupt. Jim, interesat fără să vrea, căra o cutie cu încuietoare de bronz și un acumulator și bombăni tot drumul spre Streatham că e prea greu.

La ora șapte, salonul principal al doamnei Jamieson Wilcox era aglomerat: douăsprezece persoane se îngrămădiseră înăuntru; deabia se puteau mișca. Toate mobilele mai mici fuseseră mutate cu această ocazie, dar mai rămăseseră o masă destul de mare, un pian, trei fotolii, o etajeră încărcată și un bufet pe care un ananas solemn îi ținea companie portretului defunctului domn Jamieson Wilcox.

Camera era călduroasă, ca să nu spunem fierbinte. Luminile de pe consolele ornamentale erau aprinse, iar în șemineu ardea un foc de cărbuni. Spiritiștii adunați emanau ei înșiși o cantitate considerabilă de căldură, întăriți de ceaiul pe care-l băuseră mai

devreme, și mirosul de conservă de somon, limbă rece, creveți reci și sfeclă persistau în aer.

Mulți își făceau vânt, dar nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-și dea jos haina sau să-și slăbească nodul de la cravată.

Întâlnirea trebuia să înceapă la 19.30 și, când se apropie ora, un domn solid și impunător își deschise ceasul și tuși tare ca să atragă atenția tuturor. Acesta era domnul Freeman Humphries, fost postăvar și director al Ligii.

— Doamnelor și domnilor! începu el. Prieteni și camarazi în căutarea adevărului! Dați-mi voie să încep prin a propune un vot de mulțumire către doamna Jamieson Wilcox pentru tratația substanțială și delicioasă de care tocmai ne-am bucurat.

(Murmure de aprobare)

— În continuare, dați-mi voie să-i urez bun venit bine cunoscutei clarvăzătoare, ale cărei mesaje ne-au impresionat și încurajat la ultima sa vizită.

Se înclină ușor în fața unei femei dolofane de culoare, cu o privire ștrengărească, ce-i zâmbi obraznic. Bărbatul tuși din nou și reîncepu:

— Și în cele din urmă, sunt sigur că ați vrea cu toții să faceți cunoștință cu domnul Herbert Semple și asociatul lui de la Instituția Regală. Aș vrea să-l chem pe domnul Semple să ne explice scopul acestei întâlniri și să ne spună ceva despre cercetările sale.

Aceasta era replica lui Frederick. Se ridică și se uită în jur, la camera aglomerată, la proprietarii de magazine, la funcționari și nevestele lor, la tânărul palid care-și trăgea nasul și la tânăra palidă care purta la gât un colier, la doamna Budd, mediumul (ai cărei ochi îl măsurau admirativ), la doamna Jamieson Wilcox, la ananas.

— Mulțumesc, domnule Humphries, începu el. Un ceai extraordinar, doamnă Jamieson! Doamnelor și domnilor, vă sunt foarte recunoscător că m-ați invitat. Eu și asistentul meu ne-am ocupat de ceva timp cu investigarea stării de transă, în special în corelație cu conductivitatea pielii. Această cutie – Jim o ridică pe masă și Frederick o deschise, dezvăluind o bobină de cupru, o masă de fire răsucite, terminații de bronz și un cadran mare de sticlă – este o versiune îmbunătățită a electro-dermografului inventat de profesorul Schneider din Boston.

Îi dădu o bucată de sârmă lui Jim ca să o conecteze la baterii, apoi desfăcu încă patru bucăți, fiecare având capătul într-un disc mic de bronz. Toate fură conectate la bobina de cupru.

— Aceste fire sunt atașate la gleznele și încheieturile mâinilor mediumului, explică el, iar rezistența se observă pe cadran. Doamnă Budd, putem să vă conectăm?

— Poți să mă conectezi oricând la aparatul tău, dragule, spuse

ea veselă.

Frederick tuși.

— Aha… Bun. Aș ruga-o pe una dintre doamne să vină și să lege firele de gleznele doamnei Budd. E o problemă delicată, știu…

Dar doamna Budd nu avea nicio legătură cu delicatețea.

— O, nu, spuse ea, fă-o tu, dragule, ca să nu mă electrocutez. În plus, tu ai darul, nu-i așa? Am știut de când te-am văzut, dragule – emani spiritualitate.

— O, spuse Frederick, conștient de faptul că Jim rânjea larg. Atunci, în cazul acesta…

Târând fire, Frederick se băgă sub fața de masă, în timp ce doamnele și domnii din Liga Spiritistă, prinși între indecența actului – un bărbat atingea gleznele unei femei – și spiritualitatea evidentă a celor doi, tușeau și vorbeau, uitându-se în altă parte. După un minut, Frederick ieși și spuse că firele erau atașate.

— Foarte gentil ai făcut-o, spuse doamna Budd. Nici nu mi-am dat seama că m-ai atins. Ce degete de artist!

— Ei bine, zise Frederick, dându-i lui Jim o lovitură puternică în gleznă. Încercăm aparatul?

Roti un buton și acul sări, tremurând, spre centrul cadranului.

— Măi să fie, spuse doamna Budd, nici măcar nu mă gâdilă.

— A, nu e niciun pericol, doamnă Budd; curentul e foarte blând. Acum, doamnelor și domnilor, să ne așezăm la masă.

Se traseră scaunele și spiritiștii și oaspeții lor se înghesuiră cât putură de confortabil în jurul mesei. Frederick se așeză lângă doamna Budd cu electro-dermograful în fața lui și, înainte să poată scăpa, Jim fu prins de o mână puternică, cu inel și așezat de partea cealaltă.

— Luminile, doamnă Wilcox, vă rog, zise domnul Freeman Humphries, iar gazda stinse luminile una câte una, apoi se așeză.

Nu mai era decât o lumină foarte slabă. Se făcu liniște printre invitați.

— Îți vezi instrumentul, domnule Semple? întrebă o voce spectrală.

— Perfect, mulțumesc. Acul e fosforescent. Sunt gata când sunteți și dumneavoastră gata, doamnă Budd.

— Mulțumesc, dragule, spuse ea calmă. Dați mâinile, doamnelor și domnilor!

Mâinile se împreunară de-a lungul marginii mesei. Se făcu un cerc. Frederick se uită în jos, la cutie, cu mâna dreaptă în mâna caldă, umedă a doamnei Budd, cea stângă strângând degetele osoase ale fetei palide aflate de partea cealaltă.

Se făcu liniște.

După un minut, doamna Budd oftă lung, cutremurându-se. Îi

căzuse capul în față și părea să moțăie. Se trezi brusc și începu să vorbească – cu o voce bărbătească.

— Ella? zise ea. Ella, draga mea?

Era o voce plină, și nu doar o persoană din cerc simți cum i se ridică părul pe ceafă ca răspuns. Doamna Jamieson Wilcox tresări și zise slab:

— O! Charles… Charles! Tu ești?

— Eu sunt, într-adevăr, draga mea, răspunse vocea – o voce bărbătească, o voce pe care n-o putea imita nicio femeie, o voce care purta în ea șaizeci și șapte de ani de vin de Porto, brânză și stafide în ea. Ella, draga mea, deși voalul ne-a despărțit, să nu lăsăm dragostea noastră să se răcească…

— O, niciodată, Charles! Niciodată!

— Sunt cu tine zi și noapte, draga mea! Spune-i lui Filkins din magazin să aibă grijă de brânză.

— Să aibă grijă de brânză… da…

— Și să-i acorde atenție băiatului nostru, Victor. Mă tem că ar putea să nimerească într-o companie proastă.

— O, dragul meu! Charles, ce pot…

— Nu te teme, Ella! Lumina binecuvântată strălucește, ținutul aurit mă cheamă și trebuie să plec. Adu-ți aminte de brânză, Ella! Filkins nu e suficient de grijuliu cu șervețelele. Plec… Mă duc…

— Of, Charles! Of, Charles! Adio, iubitule!

Un oftat și spiritul băcanului plecă. Doamna Budd clătină din cap ca pentru a-și limpezi mintea; doamna Jamieson Wilcox lăcrimă discret într-o batistă cu margine neagră și apoi cercul se refăcu.

Frederick se uită în jur. În semiîntuneric era imposibil să deslușești trăsăturile cuiva, dar atmosfera se schimbase: oamenii erau acum emoționați, încordați din cauza așteptării și gata de a fi convinși. Femeia asta era bună. Frederick era sigur că se prefăcea, dar nu venise să-i asculte pe băcanii morți vorbind despre brânză.

Apoi se întâmplă.

Doamna Budd tremură convulsiv și apoi începu să vorbească încet, de data aceasta cu propria voce, însă încărcată de frică și oroare.

— Scânteia… zise ea. E un fir și contorul care numără – o sută unu, o sută doi, o sută – nu, nu, nu… Clopot. Clopote. Clopotarul. Ce navă frumoasă și fetița moartă… nu e Hopkinson, dar nu se știe. Nu. Stai în umbră. Sabie în pădure – oh, sânge pe zăpadă și gheață e acolo încă, într-un coșciug de gheață… Regulatorul. Trei sute de lire – patru sute – North Star! E o umbră în nord… o ceață plină de foc – abur și e toată învăluită în moarte, învăluită de țevi – țevi cu aburi – sub North Star – oh, oribil…

Vocea se stinse cu o tristețe nemăsurată și se făcu tăcere.

Pentru asta venise Frederick; deși nu înțelegea, tonul ei îi făcea pielea ca de găină. Suna ca cineva chinuit de un coșmar.

Ceilalți spiritiști stăteau și ascultau cu o atenție smerită. Nimeni nu se mișca. Dar apoi, cu un oftat puternic, doamna Budd se trezi și preluă din nou controlul.

Dinspre pian răsună un acord. Toți săriră-n sus, iar cele trei fotografii înrămate de pe pian se zgâlțâiră. Invitații își ridicară capetele din cauza surprizei și se lăsară pe spate privind țintă o strălucire tremurândă care se materializa pe tavan. Doamna Budd, cu ochii închiși, părea a fi în centrul unei furtuni invizibile. Frederick bănuia că ea controla totul, dar tot era impresionant: perdelele se unduiau, corzile pianului răsunau zgomotos, iar apoi masa grea acoperită cu o față de masă din damasc începu să se legene și să se miște ca o barcă pe o mare agitată. O tamburină de pe cămin căzu în vatră.

— O manifestare fizică! strigă domnul Humphries. Stați nemișcați, toți! Observați fenomenul! Spiritele nu o să ne facă rău…

Dar, în mod evident, spiritele aveau alte intenții cu electro-dermograful, pentru că dinspre el veni o lumină orbitoare, se auzi o pocnitură și se simți un miros de ars. Doamna Budd strigă alarmată, iar Frederick sări repede.

— Aprindeți lumina, vă rog, doamnă Wilcox!

Când gazda aprinse cea mai apropiată lumină, Frederick se aplecă spre medium și-i dezlegă firele de la încheieturi.

— Minunat rezultat! spuse el. Doamnă Budd, ați depășit toate așteptările mele! Un rezultat de neegalat – sunteți bine? Sigur că da. Aparatul s-a stricat, dar nu contează. Nu a făcut față! Cadranul a explodat! Minunat!

Strălucind de încântare, Frederick dădu din cap spre spiritiștii uimiți, care clipeau în lumină. Jim deconectă firele de la baterie, iar doamna Budd își frecă încheieturile.

— Îmi cer scuze, doamnă Wilcox, continuă Frederick. Nu am vrut să întrerup ședința, dar aceasta e dovadă științifică, înțelegeți? Când o să-mi public lucrarea, întâlnirea aceasta a Ligii Spiritiste și a districtului Streatham va fi văzută ca un moment de răscruce în istoria cercetării fizice. Nu, nu m-ar surprinde deloc. Minunat rezultat!

Astfel lingușit, cercul se rupse și doamna Jamieson Wilcox, a cărei natură se regla imediat în momente de criză, sugeră să-i servească pe invitați cu o ceașcă de ceai. Aceasta fu în curând adusă; doamna Budd era înconjurată de grupuri mici de admiratori, iar Frederick și domnul Humphries discutară lângă foc în timp ce Jim împacheta electro-dermograful cu ajutorul celei mai drăguțe fete din cameră.

Câțiva dintre oaspeți se ridicară în curând să plece, iar Frederick le urmă exemplul. Dădu mâna cu toți, îl dezlipi pe Jim de tânăra lui și-i prezentă mulțumirile sale doamnei Budd înainte să plece.

Ca din întâmplare, un bărbat mic, agitat și slăbuț plecă în același timp și merse cu ei spre gară. Imediat ce dădură colțul, Frederick se opri și-și dădu jos ochelarii.

— E mai bine așa, spuse el, frecându-se la ochi. Ei bine, domnule Price. Asta ai așteptat? Așa face mereu?

Domnul Price încuviință din cap.

— Îmi pare rău pentru aparatul dumitale, spuse el.

Avea aerul că-i pare rău pentru mai toate lucrurile.

— Nu are de ce să vă pară rău. Ce știți despre electricitate?

— Nimic, mă tem…

— Nu multe persoane știu. Puteam să pun firele astea la un castravete și să le spun că are în el sufletul unchiului Albert și, dacă sărea acul, nu și-ar fi dat seama. Nu, ăsta-i un aparat de fotografiat.

— A, dar am crezut că trebuie să ai substanțe și tot felul…

— Așa se întâmpla cu vechile plăcuțe cu colodion. Trebuia să am tot timpul substanță proaspătă. Asta are o plăcuță cu gelatină – invenție nouă. Mult mai convenabil.

— O…

— Iar flama a fost intenționată. Nu poți să faci fotografii în întuneric. De-abia aștept să o văd pe Nellie Budd cu șmecheriile ei când o să îmbunătățesc plăcuța… Dar chestia aia cu scânteile și umbrele și North Star. Asta a fost altceva.

— Așa este, domnule Garland. Asta m-a alarmat pe mine. Am văzut-o pe doamna Budd de patru ori până acum și de fiecare dată a intrat într-o astfel de transă, destul de diferită de restul reprezentației, și a adus detalii despre probleme din oraș pe care le cunosc – treburi financiare și altele – foarte confidențiale, unele dintre ele. E inexplicabil.

— Ai recunoscut ceva în seara asta? Cine e acest Hopkinson, de exemplu?

— Numele acesta nu înseamnă nimic pentru mine, domnule Garland. Discursul ei a fost obscur și întunecat în seara asta. Numai afacerea cu clopotele, North Star…

— Da?

— A spus „clopotarul”, dacă vă amintiți. Ei bine, acesta e numele șefului meu – domnul Bellmann. Axel Bellmann, magnatul. Iar North Star este numele unei noi companii pe care a înființat-o. Ceea ce mă tem este că se vor răspândi zvonuri, domnule Garland, și vor fi suspiciuni la adresa mea… Un funcționar are un renume bun numai în funcție de recomandări. Soția mea nu se simte foarte

bine și, dacă mi se va întâmpla ceva, mă tem…

— Da, înțeleg.

— Mă tem că biata femeie – mă refer la doamna Budd – se află sub controlul unei inteligențe fără trup, spuse domnul Price, clipind sub felinar, în bătaia ploii mocnite.

— Posibil, spuse Frederick. Ei bine, mi-ați arătat cu siguranță ceva interesant, domnule Price. Lăsați lucrurile în seama noastră și nu vă mai faceți griji!

— Bine, zise Jim în tren, zece minute mai târziu. M-am răzgândit. E ceva.

Frederick, balansând aparatul pe genunchi, tocmai citise ceea ce Nellie Budd spusese în transa cea ciudată. Jim era bun la scris; își amintise tot și consemnase totul perfect. Și remarcase ceva ciudat.

— Se leagă cu Mackinnon! spuse el, recitind.

— Nu fi nebun, spuse Frederick.

— Ba-i adevărat, amice! Ascultă! „Sabie în pădure – oh, sânge pe zăpadă și gheața – e acolo încă, într-un coșciug de gheață…"

Frederick se uită cu îndoială.

— S-ar putea. Dar nu înțeleg ce-i cu coșciugul de gheață. Credeam că asta era Frumoasa din Pădurea Adormită? Sânge pe zăpadă… Asta e, cum o chema Albă ca Zăpada sau Roșie ca Trandafirul, sau nu știu cum. Povești! Dar mă gândeam că nu l-ai crezut?

— Nu trebuie să crezi ca să vezi că e o legătură, nu? E parte din treaba lui Mackinnon. Pun pariu.

— O, nu. Nu fac pariuri în ceea ce-l privește pe Mackinnon. Pare că răsare de peste tot. Uite ce-i, vreau să developez plăcuța asta. Du bateriile în Burton Street, iar eu o să iau o trăsură spre Piccadilly și o să trec pe la Charlie.

CAPITOLUL CINCI

O consultație financiară

S. Lockhart, consultantul financiar, lucra târziu. Orașul din afara biroului ei era întunecat și tăcut, iar focul de cărbuni ardea încet. Pe covor erau împrăștiate hârtii, unele dintre ele foarte mototolite și aruncate spre coșul de gunoi, restul aranjate în grămezi, în funcție de un sistem complicat. Sally stătea la birou, cu foarfecă și lipiciul lângă un cot și cu o grămadă de ziare, scrisori, certificate, dosare și altele la celălalt. În timp ce un atlas deschis la țările baltice se odihnea pe sugativă.

Chaka dormea la locul lui în fața focului, capul mare clătinându-i-se dintr-o parte în alta și picioarele din față răsucindu-i-se în timp ce visa.

Părul îi făcea probleme lui Sally; nu voia să stea sus și adesea trebuia să-l dea la o parte cu mâna. Avea ochii obosiți. Se uită a douăzecea oară în sus la lampă, măsurând distanța față de birou, întrebându-se dacă se merita să împingă biroul mai aproape și să deranjeze hârtiile de pe podea. Se hotărî că nu se merita și se întoarse la atlas cu o lupă.

Dintr-odată, câinele se ridică și mârâi.

— Ce e, Chaka? spuse ea blând și ascultă.

După un moment se auzi o bătaie în ușa de la stradă, iar Sally se ridică și aprinse o lampă.

— Haide, băiete, spuse ea, luând o cheie de pe masă. Hai să vedem cine e.

Creatura cea mare se ridică în picioare, căscă și se întinse, apoi coborî după ea pe scară. Clădirea goală se contura întunecată și tăcută în jurul cascadei de lumină, dar Sally o cunoștea bine.

Deschise ușa de la stradă și se uită cu răceală la personajul de pe treaptă.

— Ei bine? zise ea.

— Vrei să spun tot în prag? întrebă Frederick Garland. Sau pot să intru?

Sally se dădu la o parte. Chaka mârâi, iar fata îi puse mâna pe zgardă când Fred urcă pe trepte înaintea ei. Niciunul nu vorbi.

Când ajunseră la ea în birou, Frederick lăsă pălăria și haina jos și trase unul dintre scaune mai aproape de foc. Câinele mârâi din nou.

— Spune-i animalului că sunt pașnic, zise el.

Sally mângâie câinele pe cap, iar Chaka se așeză agitat lângă

ea. Fata rămase în picioare.

— Sunt ocupată, spuse ea. Ce vrei?

— Ce știi despre spiritism?

— Of, Fred, serios, spuse ea cu exasperare. E vreunul dintre jocurile tale prostești? Am treabă.

— Sau despre un bărbat pe nume Mackinnon? Un magician?

— Nu am auzit niciodată de el.

— Bine. Altul. Îl cheamă Bellman. Și ceva care se numește North Star.

Sally făcu ochii mari. Își trase scaunul și se așeză.

— Da, am auzit de el, spuse ea. Despre ce e vorba?

El îi spuse pe scurt despre ședința din Streatham și-i întinse hârtia pe care scrisese Jim. Ea clipi și se încruntă.

— Jim a scris asta? De obicei reușesc să-i citesc scrisul, dar…

— A scris în tren, îi spuse Frederick. Ar trebui să pui niște lumini adevărate aici. Dă-mi să-ți citesc eu…

Îi citi. Când termină se uită la ea, și observă o agitație distantă pe fața ei.

— Deci? zise el.

— Ce știi despre Axel Bellman? întrebă ea.

— Mai nimic. E magnat, iar clientul meu lucrează pentru el. E tot ce știu.

— Și zici că ești detectiv?

Sally vorbi disprețuitor, dar fără răutate și se aplecă să caute prin niște acte de la picioarele ei. Îi veni din nou părul în ochi; îl dădu nerăbdătoare la o parte și apoi se uită la el, cu obrajii roșii și ochi strălucitori. Fred simți cunoscutul val de iubire neputincioasă, urmat de valul la fel de familiar de resemnare furioasă. Cum putea fata asta dezordonată, pe jumătate ignorantă, obsedată de treburi financiare să aibă o asemenea putere asupra lui?

Oftă și observă că avea o hârtie în mână. O luă și citi scrisul ei citeț.

— Axel Bellman, născut în Suedia (?) în 1835 (?) – a devenit cunoscut datorită comerțului cu lemn din zona baltică – fabrici de chibrituri în Göteborg, Stockholm. Fabrică în Vilno închisă din ordinul guvernului ca urmare a incendiului în care au murit treizeci și cinci de lucrători – interese de navigație: Compania de Navigație Anglo-Baltică – minerit, căutarea de fier – cumpără ieftin companiile care falimentează, le închide, le vinde toate bunurile – a venit pentru prima dată în Anglia în 1865 – scandal obscur referitor la căile ferate mexicane – dispărut – se crede că a fost întemnițat în Mexic, 1868–1869 – se aude de el în Rusia, are un partener, pe Arne Nordenfels, din nou cu afaceri în domeniul căilor ferate (?) – nu se mai știe de Nordenfels nici înainte nici după Rusia – Bellman

sosește în Londra în 1873, aparent cu fonduri nelimitate – ziarele i-au dat numele de Regele Aburilor – a promovat noi companii, în special minerit, substanțe chimice – interese financiare în domeniul energiei aburilor, căilor ferate etc. – North Star? – necăsătorit adrese: Hyde Park Gate nr. 47, Casa Baltică, Threadneedle Street.

Frederick îi dădu înapoi hârtia.

— Pare a fi un personaj schimbător. De ce te interesează?

— Am o clientă care a pierdut toți banii cu Compania de Navigație Anglo-Baltică. A fost vina mea, Fred; a fost îngrozitor. Eu am sfătuit-o să investească în ea și câteva luni mai târziu s-a prăbușit. Nu a existat niciun avertisment… Am cercetat și cred că a făcut-o în mod special. A terminat-o pur și simplu. Probabil că sute de persoane și-au pierdut banii eu compania asta. S-a făcut foarte inteligent; nu ai suspecta deloc… Dar cu cât analizez mai atent, cu atât simt mai mult că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. E prea vag ca să fiu sigură, dar se întâmplă ceva urât. Bărbatul ăsta Nordenfels…

— Partenerul lui din Rusia? Cel despre care nu se mai știe nimic?

— Da. Am aflat ceva astăzi. Va trebui să adaug pe hârtie. Nordenfels era inginer constructor de motoare cu aburi. El a construit motorul pentru Ingrid Linde – era o navă cu aburi anglo-baltică ce a dispărut în drum spre Riga. Nu a fost asigurată așa cum trebuia și acesta a fost unul dintre motivele care au ruinat compania. Dar Nordenfels a dispărut pur și simplu; nu se mai știe nimic de el.

Frederick se scărpină în cap și se lăsă pe spate întinzându-și picioarele, cu grijă să nu îl lovească pe Chaka.

— Și de ce e un semn de întrebare după North Star?

— Pur și simplu pentru că nu știu ce este. De asta ședința asta a ta e atât de interesantă. Ce ziceai că a spus?

Luă hârtia de la el și se uită de-aproape.

— Nu e Hopkinson, dar nu se știe… Și apoi spune „Regulatorul", uimitor, Fred! Compania asta – North Star – nu știe nimeni ce este sau pentru ce este; iar în acte nu scrie. Singurul lucru pe care am reușit să-l aflu e cumva legat de o mașină sau un proces, sau oricum ceva care se numește Regulatorul lui Hopkinson…

— Navele cu aburi au regulatoare, spuse Frederick. Iar el e numit Regele Aburilor, nu-i așa, personajul ăsta, Bellman?

— Așa era numit. Cred că a avut pe cineva care lucra pentru el, un jurnalist poate, care publica în ziare articole despre el – nu știri adevărate, ci fragmente care să-l facă să pară interesant și important; să-l facă să pară că merită să se investească în el. Când a venit aici pentru prima dată, acum cinci sau șase ani, și și-a înființat

primele companii, așa îl numeau. Dar nu au mai folosit de ceva timp numele ăsta. Iar știrile pe care le tipăresc seamănă mai mult a știri adevărate – nu că ar fi prea multe. De-abia dacă se face remarcat. Dar e cel mai bogat om din Europa – și e malefic, Fred. Distruge lucruri. Câți alții au făcut așa cum a făcut clienta mea și au băgat banii în compania lui numai ca el să o distrugă intenționat? O să-l fac să plătească.

Avea pumnii încleștați pe genunchi și ochii erau și mai arzători. Câinele cel mare mârâi ușor lângă ea.

— Dar ce e cu treaba asta spiritistă? întrebă Frederick după câteva momente. Mediumul ăsta – doamna Budd – chiar primește informațiile de la un spirit, oare, sau minte? Nu pot să-mi dau seama.

— Nu știu, spuse Sally. Dar am cunoscut niște persoane la Cambridge – oameni de știință – care cercetau asta. Cu siguranță, ceva e-adevărat. Poate că-i citește gândurile clientului tău. Pesemne că are toate informațiile la mână.

— Posibil… Deși el nu știa nimic despre treaba asta cu scânteia. Sau cele trei sute de lire. Pare o sumă destul de mică dacă ne gândim că e cel mai bogat om din Europa.

— Poate că nu e vorba de bani, spuse Sally.

— Greutate? E prea gras, atunci?

— Motoare cu aburi, zise ea.

— Presiune atunci. Trei sute de livre[1] pe un inch pătrat… Imposibil. Poate că asta face regulatorul. Împiedică presiunea să ajungă la nivelul ăsta. Dar sunt valori pentru așa ceva. O treabă interesantă, Lockhart! Am mai avut un client ieri – de fapt nu chiar client, Jim l-a adus acasă de la un teatru de varietăți – un scamator. Are viziuni sau ceva de genul – psihometrie, așa o numește – și spune că a văzut o crimă. Nu știu ce crede că pot să fac…

— Hm!

Sally părea că se gândește la altceva.

— Ai de gând să analizezi ședința asta? zise ea.

— Vrei să spui să preiau cazul? Deja am făcut-o. O să merg să o văd pe Nellie Budd imediat ce developez fotografia și să văd ce are de spus. De ce?

— Nu vreau să-mi stai în cale.

Fred se ridică.

— Îmi place! Puteam să-ți spun același lucru, arțăgoasă înfumurată ce ești, dacă nu eram atât de politicos. Dar acum o s-o zic. Să nu-mi stai în cale, într-adevăr!

Sally zâmbi.

— Bine. Apoi zâmbetul se șterse și păru din nou obosită. Dar, te rog, Fred, ai grijă! Trebuie să iau banii înapoi. Și dacă afli ceva util,

aș fi încântată să aud ce ai de spus.

— Hai să lucrăm împreună. De ce nu?

— Nu, aflăm mai multe dacă lucrăm separat. Vorbesc serios!

Sally nu avea de gând să se răzgândească, Frederick știa; și după câteva minute se ridică să plece. Fata îl conduse la ușă, câinele mare și negru mergând înaintea lor, în întuneric. Frederick se întoarse pe trepte și întinse mâna, iar după o secundă de ezitare, Sally o întinse și ea.

— O să facem schimb de informații, spuse ea, dar asta-i tot. A, apropo…

— Ce?

— M-am întâlnit cu Jim de dimineață. Îi datorezi o jumătate de guinee.

CAPITOLUL ȘASE

Lady Mary

Frederick râse.

— Ce este? întrebă Webster de pe bancă.

Era dimineața de după ședință, iar Frederick, după ce-i dădu o jumătate de guinee lui Jim, care nu-și încăpea-n piele de încântare, developă fotografia cu Nellie Budd.

— Are patru mâini, spuse Frederick. Și lumina e bună.

— Nu te poți baza pe asta, spuse unchiul lui. Rămâi la magneziu, ăsta-i sfatul meu.

Își uscă mâinile și veni să se uite mai de-aproape la poza pe care o ținea Frederick în mână.

— Măi să fie, are câteva trucuri, nu-i așa?

Mediumul era prins perfect – cu o mână ridicată pe marginea mesei, în timp ce cu cealaltă trăgea de o sfoară sau ață legată de draperii. Jim, de o parte a ei, strângea ceea ce părea a fi o mănușă umplută.

— Pare prostesc acum, zise Frederick, dar cea pe care o țineam eu chiar părea a fi o mână. Uită-te la fața lui Jim…

Pe chipul vesel al lui Jim era întipărită o expresie între respect pios și alarmarea cuiva care e pe cale să-și piardă pantalonii.

Webster râse.

— Îți meriți jumătatea de guinee, zise el. Ce-o să faci cu asta acum că o ai? Te duci și scoți bătrâna din afacere?

— A, nu, zise Frederick. Mi-a plăcut prea mult ca să-i fac asta. Dacă membrii Ligii Spiritiștilor Districtului Streatham sunt destul de prostănaci ca să se lase păcăliți, îi urez noroc lui Nellie Budd. Cred că o să tipăresc un set și o să le vând. O să o numesc „Teama sau Jim și Spiritele”. Nu, o s-o folosesc drept invitație când mă duc să-i fac o vizită.

Frederick intenționase să se ducă în aceeași zi, dar pe la jumătatea dimineții se întâmplase ceva neprevăzut și trebuise să amâne: Mackinnon sosise înfășurat într-o mantie lungă și cu o pălărie cu borul lat ca să nu fie recunoscut, dar atrăgând mai multă atenție îmbrăcat astfel decât dacă ar fi venit cu un regiment de cavalerie.

Webster era ocupat în studio, iar Jim era plecat, așa că Frederick îl primi singur în camera din spate.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Mackinnon imediat ce se

așezară. Am un angajament privat în seara asta și aș vrea să fii acolo. În caz că… știi, bărbatul…

— Un angajament privat?

— Un spectacol de caritate la Lady Harborough. Vin cam o sută de persoane. Plătesc cinci guinee care merg la fondurile unui spital, îmi ofer serviciile gratis, desigur. Cu o taxă nominală pentru cheltuieli.

— Și ce pot să fac? Ți-am spus că nu am afaceri legate de protecție. Dacă vrei un bodyguard.

— Nu, nu un bodyguard. M-aș simți mai în siguranță dacă s-ar uita cineva după el – nimic mai mult. Dacă încearcă să mă contacteze, ai putea să-l angajezi în conversație. Să-l distragi, înțelegi?

— Nu știu nici măcar cum arată. Ești foarte vag în legătură cu subiectul ăsta, domnule Mackinnon! Crezi că te urmărește pentru că știe că ai avut o viziune cu el, cum omora pe cineva, dar nu știi cine și nu știi unde și nici când, și nu-i știi numele, și nu știi…

— Te angajez să afli toate astea, spuse Mackinnon. Dacă nu poți, ți-aș rămâne îndatorat dacă ai putea să-mi recomanzi pe cineva.

Părea sobru și poruncitor, și puțin ridicol îmbrăcat cu mantia și pălăria boemă. Frederick râse.

— Foarte bine, spuse el. Dacă pui astfel problema, o s-o fac. Dar ai grijă, nu te păzesc. Dacă tipul ăsta încearcă să înfigă o sabie în tine o să fluier și o să mă uit pe fereastră. Nu mai am de gând să bravez.

Se frecă la nas, care-i fusese rupt în timpul unei lupte cu șase ani în urmă pe un debarcader pustiu din Wapping – o luptă în care fusese norocos că a supraviețuit.

— O să vii atunci? întrebă Mackinnon.

— Da, dar va trebui să-mi spui ce să fac. Va trebui să mă prefac că sunt asistentul tău pe scenă, sau ce?

Expresia lui Mackinnon arătă ce credea despre acest lucru. Scoase, în schimb o invitație.

— Arată asta la ușă și plătește cinci guinee, și poți să intri cu oaspeții, spuse el. Ținută de seară, desigur. Uită-te în jur pur și simplu. Uită-te la ceilalți. Stai unde te pot vedea. O să găsesc o cale să-ți arăt cine e dacă e acolo. Nu știu dacă vine sau nu. Iar dacă îl vezi, află cine e – de fapt, știi ce să faci.

— Pare destul de ușor, spuse Frederick. Nu e decât o problemă, și anume, nu vor fi cinci guinee ale mele, ci ale tale.

— Sigur, spuse Mackinnon impacientat. Se înțelege. Atunci ne vedem acolo. O să mă bazez pe tine.

Dacă veneai în Burton Street să-ți faci o poză, fotograful care te întâmpina era un tânăr brunet, bine făcut, pe nume Charles Bertram, pe care Webster Garland îl stima foarte mult; avea imaginație bogată și era foarte priceput, iar portretele lui prindeau un aer real al vierii și mișcării. Charles Bertram, după cum spunea Sally, aprecia democrația boemă a familiei Garland pentru că tatăl lui era baron și el făcea parte dintre onorabili; și ar fi fost sortit să rămână un aristocrat amator dacă nu l-ar fi întâlnit pe Webster. Dar în compania artiștilor și tehnicienilor, numai abilitatea conta, iar Charles Bertram era foarte priceput. Așa că se alătură companiei formate din Jim, montatorul de decor; Frederick, detectivul; Webster, geniul și, din când în când, Sally, consultantul financiar.

Nu se pregătea numai să devină fotograf, desigur. Nu era mare lucru spre care să ținteşti arta de a face portrete pentru doi șilingi și șase pence. El și Webster lucrau la ceva mult mai ambițios; nimic mai precis decât capturarea mișcării înseși a plăcuței fotografice. Își băgase o parte din bani în afacere și construiau un atelier mai mare în curtea din spatele magazinului, care să fie gata pentru momentul în care experimentele lor aveau nevoie de mai mult spațiu. Între timp ajuta prin magazin după necesitate, în funcție de ce se ivea pe parcurs – inclusiv în dimineața asta, să pună lentile la camera principală din studio.

Frederick era în bucătărie, își orânduia gândurile despre Mackinnon și Nellie Budd pe hârtie și se întreba dacă cele două lucruri se legau așa cum bănuia Jim, când Charles băgă capul pe ușă și spuse:

— Fred?

— Salut, Charlie, zise Frederick. Știi ceva despre spiritism?

— Nimic, mă bucur că spun asta. Hei, poți să mă ajuți cu noul Voigtlander? Am nevoie de cineva care să stea și…

— Cu plăcere. Apoi poți să faci și tu ceva pentru mine, spuse Frederick, mergând cu el în camera dezordonată, cu draperii grele pe care o foloseau ca studio.

Când terminară cu sarcina lui Charles, Frederick îi explică ce avea de făcut în acea seară pentru Mackinnon.

— Pare cam alunecos, zise Charles. L-am văzut și eu săptămâna trecută sau acum două săptămâni – la Britannia. Mi-a zis Jim să merg. Are abilități uimitoare… Și e urmărit de cineva spui?

— El zice asta.

— E Mefistofel. Mackinnon și-a vândut sufletul lui și diavolul vine acum să i-l ceară.

— Nu aș fi deloc surprins. Dar, uite, Charlie, îi cunoști pe toți oamenii ăștia – lorzi și contese – nu ai putea să vii și să mi-i arăți? Dacă mă trimiți la o cursă sau într-un local în care se consumă opiu,

știu unde sunt, dar clasa superioară englezească reprezintă o carte închisă pentru mine.

— Aș fi încântat să vin. Crezi că va fi dur? Să iau un pistol?

Frederick râse.

— Tu le știi obiceiurile, băiete, spuse el. Dacă asta e eticheta la o acțiune de caritate, vino pregătit. Eu o să fug în caz de nevoie, și i-am spus-o și lui Mackinnon.

Casa lui Lady Harborough, în Berkely Square, era aglomerată când ajunseră. Îi arătară invitația unui lacheu, plătiră banii de intrare și fură conduși într-un salon supraîncălzit, unde lămpi cu gaz și candelabre ardeau și străluceau pe bijuteriile femeilor și pe frunțile asudate ale bărbaților. Niște uși duble se deschideau spre un salon unde o mică orchestră cânta discret în spatele unor ghivece cu palmieri, acoperită de vocile aristocratice pițigăiate.

Charles și Frederick se opriră la intrarea în salon și luară pahare de șampanie de la un chelner.

— Care e Lady Harborough? întrebă Frederick. Bănuiesc că ar trebui să știu cine e.

— Păstrăvul ăla bătrân cu lornietă, zise Charles. Acolo, lângă foc, vorbește cu Lady Wytham. Mă întreb dacă fiica ei e aici. E uimitoare.

— A cui fiică?

— A lui Wytham. Uite-l pe el, vorbește cu Ashley Hayward – tipul cu cursele.

— A, da. Îl știu pe Hayward. Din vedere, vreau să spun. Am câștigat cu calul lui, Grandee, anul trecut. Deci ăsta e lordul Wytham, hm? Ministrul Cabinetului.

Lordul Wytham era un bărbat înalt, cu părul cenușiu și o privire ciudat de nervoasă; ochii-i zburdau de colo-colo, își mușca buzele și din când în când ducea o mână la gură, și-și rodea un deget ca un câine înfometat.

Lângă Lady Harborough stătea tăcută și liniștită o fată despre care Charles îi spusese că e Lady Mary Wytham. Câțiva tineri vorbeau tare în grupul din jurul ei, iar ea zâmbea politicos din când în când, dar în majoritatea timpului ținea ochii în jos și mâinile încrucișate în poală. Așa cum spusese Charles, era frumoasă, deși Frederick se gândi, în timp ce respirația i se oprea în gât când îi aruncă o primă privire, frumoasă nu era tocmai cuvântul potrivit. Fata era uimitor de minunată cu o grație, o timiditate și o culoare pe care ar fi vrut să o surprindă cu aparatul lui de fotografiat, numai că nimic nu putea să surprindă bujorii din obrajii ei sau tensiunea animală a liniei gâtului și umerilor ei.

Sau poate că Webster putea. Sau Charles.

Dar pesemne că era o familie ciudată, se gândi el, de vreme ce

tatăl și fiica aveau aceeași disperare ținută sub control. Și Lady Wytham avea un aer de om hăituit; era drăguță mai degrabă decât frumoasă ca fiica ei, dar ochii îi erau întunecați și preocupați în același mod tragic.

— Spune-mi despre Wytham, îi zise el lui Charles.

— Păi: ce-l de-al șaptelea conte, locuiește undeva pe la granița cu Scoția, președinte al Camerei de Comerț – era cel puțin, dar cred că Disraeli l-a scos din Cabinet. Lady Mary e singurul lui copil; nu știu prea multe despre rudele nevestei lui. De fapt, cam asta e tot ce știu. Nu e singurul politician de aici – uite, acolo-i Hartington…

Charles menționă alte vreo șase nume, fiecare dintre acestea, se gândi Frederick ar fi putut să aparțină urmăritorului lui Mackinnon. Dar privirea îi era atrasă iar și iar de silueta nemișcată a lui Lady Mary Wytham așezată pe canapea lângă foc, îmbrăcată în rochia ei de seară.

Mai avură timp de încă un pahar de șampanie, apoi se anunță marea reprezentație. În salon se vedeau dincolo de ușile duble un semicerc larg de scaune așezate cu fața spre scenă. În spatele acesteia atârna o cortină de catifea, iar în față erau aliniate ferigi și palmieri mici.

Orchestra plecase, dar un pianist aștepta lângă instrumentul de sub scenă. Audienței îi luă cam cinci minute să se așeze. Frederick se asigură că el și Charles stăteau de-ajuns de aproape de scenă pentru ca Mackinnon să-i vadă bine și cu drum liber spre ușă dacă era nevoie. Îi explică aceasta lui Charles care râse.

— O faci să sune ca pe o poveste a lui Jim, zise el. În minutul următor, Jack-cel-iute-de-picior o să sară înăuntru sau poate Dick Pacostea o să ne ceară să-i dăm toți banii. La ce te aștepți de fapt?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Frederick. Nici Mackinnon și asta-i jumătate din problemă. Iat-o pe gazda noastră.

Lady Harborough, asigurată de personalul ei că toată lumea e gata, ținea un discurs de pe platformă, în care descria rolul important pe care-l aveau fondurile sale pentru spital. Părea că spitalul era conceput în special pentru a scăpa mamele necăsătorite de sărăcie și pentru a le supune la sclavie în schimb, cu dezavantajul adițional de a fi nevoite să li se predice în fiecare zi de către preoți evanghelici, însă discursul nu dură mult. Lady Harborough fu ajutată să coboare de pe scenă; pianistul își luă locul și începu să cânte niște arpegii sinistre, joase. Apoi fu trasă cortina și apăru Mackinnon.

Era transformat. Jim i-l descrisese, dar Frederick nu-l crezuse; acum privea uimit cum figura speriată pe care o cunoștea devenise atât de dominantă și puternică. Purta machiajul său alb ca varul – la prima vedere ciudat, dar de fapt o idee strălucită pentru că-i

permitea să devină pe rând sinistru, comic, înfricoșător – o țeastă, un clovn, un Pierrot.

Modul în care arăta era o parte importantă a efectului general. Nu făcea numai trucuri; transforma florile în boluri cu pești, scotea cărți de joc din aer și făcea sfeșnicele din argint masiv să dispară așa cum făceau magicienii obișnuiți, dar trucurile erau un mijloc ce conducea spre finalul spectacolului său, iar acest final era crearea unei lumi. Era o lume în care nimic nu era fix, totul se putea schimba; în care identitățile se combinau și se dizolvau, calități ca tare și moale, sus și jos, tristețe și bucurie se schimbau în opusul lor într-o singură clipă și deveneau lipsite de sens, singurul ghid de încredere era suspiciunea, singura temă constantă era neîncrederea.

Era o lume, se gândi Frederick, mai mult decât un pic diabolică, pentru că nu era niciun pic de încântare în spectacolul lui Mackinnon, niciun pic de joc inocent. Își ridiculiză propriul gând când acesta îi veni în minte (devenea superstițios acum?), dar asta era: Mackinnon chemase umbrele, chiar dacă în lumina zilei putea să râdă de ele.

Apoi urmă un truc în care Mackinnon trebuia să împrumute un ceas de la cineva din audiență. Când anunță aceasta, se uită direct la Frederick și ochii lui negri scăpărară; Frederick, înțelegând imediat, își desfăcu ceasul de la vestă și i-l întinse. Încă alte șase mâini mai erau pe sus, dar Mackinnon sări cu grație și ajunse imediat lângă Frederick.

— Mulțumesc, domnule, spuse el cu glas tare. Iată un domn care are încredere în bunăvoința lumii minunilor! Știe el ce transformări teribile o să i se producă acestui obiect de măsurare a timpului? Nu! Oare o să se întoarcă la el sub forma unei crizanteme? Sau sub forma unui hering afumat? Sau sub forma unei grămezi de arcuri și rotițe? S-au întâmplat și lucruri mai ciudate! Iar apoi, aproape înainte ca Frederick să-și dea seama, auzi o șoaptă: „Lângă ușă. Tocmai a intrat”.

Un moment mai târziu, Mackinnon era din nou pe scenă, împachetând ceasul într-o batistă de mătase cu multe înflorituri și declamații. Oare își imagina Frederick sau vocea lui Mackinnon avea acum o tentă isterică? Părea să vorbească mai repede, gesturile îi păreau mai exagerate, mai lipsite de control… Imediat ce reuși, Frederick se întoarse în direcția în care îi arătase Mackinnon.

Pe scaunul de lângă ușile duble se afla un bărbat voinic, cu o constituție puternică și păr lins, blond. Urmărea scena cu o privire impasibilă; ținea un braț pe spătarul scaunului gol de lângă el și întreaga lui înfățișare era una de persoană care supraveghează și ordonă. În ciuda costumului său impecabil de seară, era ceva brutal

în el. Sau nu, se gândi Frederick, nu brutal, pentru că asta însemna animalic; iar omul ăsta era mecanic.

Acum, oare de ce se gândise la asta?

Se trezi că se holbează și se întoarse spre scenă. Mackinnon tocmai termina o treabă complicată cu ceasul, dar nu avea mintea la asta – Frederick îi văzu mâna tremurând în timp ce mișca batista de colo-colo pe deasupra măsuței pe care lucra și mai văzu că avea ochii ațintiți asupra bărbatului de la ușă. Se întoarse în scaun, încrucișându-și picioarele ca pentru a căuta o poziție mai, confortabilă. Astfel îi avea în câmpul vizual pe Mackinnon și pe omul de la ușă și, în timp ce se uita, bărbatul blond îi făcu semn discret unui servitor. Lacheul se aplecă să asculte, iar bărbatul se uită din nou la Mackinnon și păru că spune ceva despre el. Frederick știa că și Mackinnon a văzut și, când servitorul clătină din cap și plecă din cameră, observă că Mackinnon șovăie. Acum părea că nu erau decât trei persoane în întregul salon care contau: bărbatul blond, Mackinnon și Frederick care le urmărea duelul ciudat al voințelor.

Audiența era acum conștientă că era ceva în neregulă. Vorbăria lui Mackinnon secase, batista îi atârna în mână și privirea îi era rătăcită; apoi scăpă batista și se dădu șovăielnic înapoi.

Muzica se opri. Pianistul se uită în sus ezitant. Mackinnon ținea strâns cortina în liniștea înghețată și reuși să spună:

— Îmi cer iertare… o indispoziție… trebuie să plec…

Apoi dădu cortina la o parte și dispăru în spatele ei.

Audiența era prea bine crescută ca să se agite, dar se auzea rumoarea comentariilor. Pianistul începu să cânte din proprie inițiativă niște valsuri, iar Lady Harborough se ridică și se consultă cu un bărbat mai în vârstă, posibil soțul ei.

Frederick bătu cu degetele în brațul scaunului, apoi se decise.

— Charlie, spuse el încet. Tipul de lângă ușă – blond, bine făcut. Află cine e, te rog! Nume, rang, adresă, tot ce poți.

Charles încuviință din cap.

— Dar ce vrei să…

— Mă duc să fac pe detectivul, spuse Frederick.

Își făcu drum spre Lady Harborough. Aceasta era în picioare, lângă pian, cu bărbatul mai în vârstă lângă ea și părea că vrea să cheme un servitor. Invitații se uitau în majoritate în altă parte și vorbeau unii cu alții de parcă acesta era cel mai natural lucru care se putea întâmpla.

— My lady? spuse Frederick. Nu vreau să vă deranjez, dar sunt doctor, iar dacă domnul Mackinnon nu se simte bine aș putea să-l ajut.

— Oh, ce bine! zise ea. Tocmai voiam să chem un medic.

Mergeți cu lacheul, domnule doctor…

— Garland, spuse Frederick.

Un lacheu țeapăn, cu părul pudrat cu alb, cu ciorapii albi întinși peste pulpele mari, clipi impasibil și se înclină ușor. În timp ce Frederick îl urma afară din salon, văzu cum Lady Harborough dădu ordin ca orchestra să fie adusă înapoi și cum Charles Bertram discuta cu cineva de pe rândul din spate.

Lacheul îl conduse pe Frederick prin hol, de-a lungul unui coridor, spre o ușă de lângă bibliotecă.

— Domnul Mackinnon folosea camera aceasta ca vestiar, domnule, spuse el.

Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni. Frederick trecu pe lângă el și apăsă clanța. Camera era goală.

— Nu era un lacheu în hol? întrebă Frederick.

— Ba da, domnule.

— Vrei să mergi și să-l întrebi dacă l-a văzut pe domnul Mackinnon ieșind din salon?

— Sigur, domnule. Dar nu ar fi ieșit pe-acolo, dacă îmi permiteți să spun asta, domnule. Ar fi plecat mai degrabă pe la recepție, dacă ieșea prin spatele scenei, așa cum a făcut, domnule.

— Da, înțeleg. Dar dacă domnul Mackinnon voia să iasă afară ca să ia o gură de aer, o lua pe hol, nu-i așa?

— Aveți dreptate, domnule. Să merg să întreb?

— Da, te rog.

Când lacheul dispăru, Frederick se uită repede prin cameră. Era o cameră mică, cu o lampă aprinsă pe cămin și mantia și pălăria lui Mackinnon aruncate pe spătarul unui fotoliu, lângă foc. Lângă masă era o ladă împletită deschisă și lângă o oglindă mică se afla o cutie cu vopsele – dar Mackinnon nu era.

După cam un minut, lacheul bătu la ușă.

— Se pare că ați avut dreptate, domnule. Domnul Mackinnon a fugit pe ușa din față, direct afară.

— Presupun că se va întoarce când se va simți mai bine, spuse Frederick. Deci, nu avem ce să facem acum. Poți să mă conduci înapoi?

În salon, servitorii luau scaunele în timp ce orchestra se reorganiza pe scenă. Lacheii treceau printre oaspeți cu șampanie; era ca și cum timpul se dăduse înapoi cu o oră, iar Mackinnon nu-și începuse niciodată spectacolul.

Frederick se uită împrejur, în căutarea bărbatului blond, dar nu se vedea nicăieri. Nici Charles, de fapt. Frederick luă un pahar de la cel mai apropiat lacheu și se plimbă prin cameră uitându-se la fețele oaspeților. „Cam insipizi, după cum pare, se gândi el. Mieroși,

curtenitori și îngâmfați…” Se întrebă cât era ceasul și apoi își aminti că ceasul lui era la Mackinnon. Dacă era ceas încă, și nu iepure sau băț de crichet, se gândi el morocănos.

Apoi o văzu pe Lady Mary Wytham și se opri să o privească. Stătea aproape de pian, iar mama ei era lângă ea. Amândouă îi zâmbeau politicos unui invitat pe care Frederick nu-l putea vedea; era un palmier în drum. Se dădu într-o parte și apoi se uită din nou și-l văzu pe bărbatul blond.

Stătea în fața lor, cu spatele la Frederick, vorbind. Frederick nu prea-l auzea, dar nu voia să se ducă mai aproape; se simțea destul de expus și așa. Prefăcându-se că-și leagănă capul în ton cu muzica, se uită cu atenție la Lady Mary. Avea în privire o umbră de disperare, așa cum observase și mai devreme, și nu vorbea deloc; când era de făcut o remarcă drept răspuns, mama ei era cea care o făcea. Lady Mary asculta din datorie și din timp în timp se uita în jur, apoi revenea cu privirea. Frederick se întreba cât era de tânără; uneori părea că are cincisprezece ani.

Apoi bărbatul blond se ridică. Se înclină spre cele două femei, luă mâna pe care Lady Mary i-o întindea nesigură și o sărută. Ea roși, dar zâmbi politicos, iar el se întoarse și plecă.

Frederick se uită în partea cealaltă în timp ce bărbatul trecea pe lângă el. Dădea o impresie de forță fizică, de putere, asemenea unui volum uriaș de apă care se scurge printr-un canal, și avea părul deschis la culoare și ochi proeminenți, albaștri-cenușii. Apoi bărbatul dispăru.

Se gândi să-l urmărească, dar alungă imediat ideea; bărbatul avea cu siguranță trăsură și, până găsea și Frederick una, bărbatul ar fi dispărut. Oricum, Charles Bertram venea spre el.

— L-ai găsit pe Mackinnon? întrebă Charles.

— Nu. E o adevărată iluzie, spuse Frederick. O să apară din nou. Ar face bine, fir-ar să fie; îmi vreau ceasul înapoi. Ce ai aflat de blond? Tocmai a flirtat cu Lady Mary Wytham.

— Serios? zise Charles. Interesant. Am auzit niște zvonuri despre Wytham tatăl – se pare că bătrânul e pe punctul de a da faliment. Nu știu cât e de adevărat. Iar blondul e om de afaceri – ceva mare în domeniul căilor ferate, minelor și chibriturilor. Un suedez, îl cheamă Bellman.

CAPITOLUL ȘAPTE

O propunere ciudată

În dimineața următoare, înainte ca Frederick să aibă șansa de a-i comunica lui Sally legătura dintre Mackinnon și cazul ei, aceasta găsi la birou un client care o aștepta.

Cel puțin credea că e vorba de un client. Numele lui, îi zise el, era Windlesham; era un omuleț cu maniere, cu ochelari cu ramă aurie și așteptă foarte politicos ca ea să îl liniștească pe Chaka și să-și dea haina și pălăria jos. Apoi spuse ceva ce o surprinse.

— Îl reprezint pe domnul Axel Bellman, zise el. Cred că numele vă este cunoscut.

Sally se așeză încet. Ce însemna asta?

— A ajuns în atenția domnului Bellman, continuă el, faptul că îi cercetați cu insistență afacerile. E un om ocupat cu multe interese importante și responsabilități și zvonurile nefondate și prost informate pe care încercați să le răspândiți, extrem de triviale, pot să provoace supărări și inconveniente considerabile. Pentru a vă scuti de situația neplăcută a unui comunicat oficial și de problemele cauzate de un ordin legal, domnul Bellman m-a trimis pe mine să vă comunic nemulțumirea sa, în speranța că o veți analiza și veți înțelege inoportunitatea continuării pe un drum neproductiv ca acela pe care ați ales să îl urmați.

Își încrucișă brațele și-i zâmbi blând.

Inima lui Sally o luase la goană. Nu reuși să spună decât un singur lucru:

— Ați învățat pe dinafară tot acest discurs? Sau l-ați creat acum?

Bărbatul încetă să mai zâmbească.

— Poate nu ați înțeles, spuse el. Domnul Bellman…

— Înțeleg foarte bine. Domnului Bellman îi e frică și vrea să mă sperie. Ei bine, nu am de gând să mă sperii, domnule Windlesham. Am un motiv pentru a-mi continua cercetările și, până nu sunt mulțumită, o să continui. Și la ce se referă mai exact acest ordin legal la care ați făcut referire?

El zâmbi din nou.

— Sunteți prea inteligentă că să vreți să vă explic eu. Domnul Bellman va hotărî dacă va folosi sau nu această armă, în funcție de răspunsul pe care mi-l dați.

— Spuneți-mi, zise ea, care este funcția dumneavoastră în compania domnului Bellman?

Bărbatul păru ușor interesat de întrebare.

— Sunt secretarul personal al domnului Bellman, spuse el. De ce întrebați?

— Din curiozitate. Ei bine, mi-ați spus destul, domnule Windlesham. Acum știu că sunt pe drumul cel bun. Mă întreb ce anume îl agită atât de mult pe domnul Bellman? Oare afacerea cu *Ingrid Linde?*

— V-aș sfătui în mod serios să aveți mare grijă, spuse el. E foarte ușor pentru persoanele neexperimentate să facă greșeli în interpretarea unor fapte destul de inocente. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară Lockhart, aș rămâne la consultanța financiară, serios! Și aș vrea să vă spun, se ridică și-și luă pălăria și bățul, ca persoană fizică vă admir eforturile. Întotdeauna am avut un interes solidar pentru problema femeilor. Rămâneți la ceea ce știți, domnișoară Lockhart! Vă urez numai succes. Dar nu lăsați imaginația să scape de sub control.

Ridică bățul în semn de salut. Chaka, neînțelegând, sări în picioare și mârâi, dar omulețul nu tresări.

„Măi să fie, se gândi Sally după ce bărbatul plecase, are tupeu. Ce pot să zic?”

Imediat ce bărbatul plecă, își puse haina și pălăria și se duse la biroul prietenului ei, domnul Temple, avocatul.

Domnul Temple era un gentleman ironic cu o constantă aromă de pânză, prăjitură cu semințe de chimen și tutun. Fusese avocatul tatălui ei și o ajutase când căpitanul Lockhart fusese ucis cu șase ani în urmă; Sally îl impresionase atât de mult cu ceea ce știa despre bursă și cu abilitățile ei în domeniul financiar, încât acesta își depășise rezervele de modă veche și o ajutase să încheie mai întâi parteneriatul cu Webster Garland și apoi să-și înființeze propria afacere.

Sally îi spuse pe scurt despre caz și prezentă vizita domnului Windlesham din dimineața respectivă.

— Sally, zise el, după ce ea termină, o să ai grijă, da?

— Asta a zis și *el.* Credeam că o să veniți cu ceva mai original!

El zâmbi și bătu în cutia cu tabac.

— Marea putere a dreptului constă în faptul că foarte puțin la el *este* original; slavă Domnului! Spune-mi ce știi despre North Star.

Sally îi făcu un rezumat a tot ceea ce știa, ceea ce nu era mult. O lăsă pe Nellie Budd deoparte însă; se gândi că domnul Temple nu prea va fi impresionat de revelații din lumea spiritelor. Și oricum avea dubiile ei.

— Nu știu dacă e vorba de domeniul industrial, minerit sau altceva. Are legătură cu o firmă de substanțe chimice, dar asta-i tot ce știu. Ce crezi că l-a făcut să vrea să păstreze secretul?

— Substanțe chimice, spuse el gânditor. Lucruri care miros urât, care se scurg și otrăvesc apa și… Mai fabrică chibrituri?

— Nu. Guvernul a făcut o investigație în Suedia și i s-a închis fabrica; dar s-a dovedit că o vânduse cu un an înainte, astfel încât nu putea fi tras la răspundere.

— Am dat peste numele North Star zilele trecute într-un alt context. Un individ de la club vorbea despre societăți cooperative, sindicate și nu mai știu ce și a pomenit numele unei firme nou apărute din Lancashire organizată în mod ciudat – nu prea am urmărit ceea ce zicea, de fapt nu prea am ascultat; nu merg la club ca să ascult predici despre sociologie –, dar ideea era că firma asta e în așa fel concepută încât să organizeze viețile muncitorilor ei în detaliu. Ca Robert Owen. Control total, înțelegi? Mi s-a părut îngrozitor. Ei, firma asta se numește North Star.

Sally se așeză și zâmbi.

— În sfârșit! zise ea.

— Poftim?

— Un indiciu. Ce face firma asta?

— A, asta nu știa. Ceva legat de căi ferate, credea el… Vrei un pahar de sherry?

Sally acceptă și privi firicelele de praf legal plutind în razele soarelui care pătrundea prin fereastra veche, în timp ce bărbatul îi turna băutura. Domnul Temple era un prieten vechi, iar Sally cinase de multe ori la el acasă, dar tot nu se simțea prea în largul ei când nu mai vorbeau despre afaceri. Lucrurile pe care celelalte tinere le puteau face cu ușurință – să vorbească despre nimicuri, să danseze grațios, să flirteze cu un străin la cină în timp ce lua cuțitul și furculița potrivite erau încă dificile și stânjenitoare și îngreunate de amintirea unor eșecuri umilitoare. Departe de foile ei cu calcule și de dosare se simțea numai acasă, era ea însăși în compania veselă a familiei Garland. Sorbi tăcută din nectarul maroniu în timp ce el frunzărea hârtiile pe care le adusese ea.

— Nordenfels… spuse domnul Temple. Cine e? Numele lui apare de mai multe ori.

— A, Bellman a avut un partener pe nume Nordenfels – era proiectant, inginer. Am dat chiar ieri peste un articol în *Jurnalul Societății Regale a Inginerilor,* unde era menționat numele lui. A inventat un nou tip de valvă de siguranță, se pare: funcționa la temperaturi ridicate sau presiuni mai înalte, sau cam așa ceva. Trebuie să cercetez mai atent. Dar a dispărut – Nordenfels, vreau să zic – acum vreo trei sau patru ani. Poate că doar s-au despărțit. Dar am un sentiment în legătură cu el…

— Hmm, zise domnul Temple. Aș evita sentimentele dacă aș fi în locul tău. Caută fapte și cifre. Ești pe cale să descoperi ceva cu

afacerea asta anglo-baltică – asta-i clar. Ai verificat asigurarea pentru *Ingrid Linde?*

— E pe foaia galbenă. Totul e în regulă. Nu e o fraudă cu asigurări. După un minut reluă: Acest domn Windlesham a menționat o amenințare legală. Ar putea să se refere la o interdicție?

— Mă îndoiesc foarte tare. Curtea ar trebui să fie convinsă în primul rând că activitatea de care se plânge e incorectă, ceea ce ai nega, iar apoi de faptul că despăgubirea nu aduce prejudicii.

— Deci amenințarea legală e o șmecherie?

— Așa cred. Dar sunt alte metode de a te împiedica, draga mea, în afară de a te duce în instanță, de aceea te rog din nou: ai grijă!

— Da. O să am. Dar o să continui să cercetez treaba asta. Face ceva *greșit,* domnule Temple. Știu asta.

— S-ar putea foarte bine să ai dreptate. Acum, nu vreau să te rețin, dar e un domn O'Connor care a primit moștenire o mie de lire. Să-l trimit la tine ca să-i arăți cum să le transforme într-o sumă ceva mai mare?

În același timp, în inima financiară a Londrei, fostul ministru al Cabinetului, Lordul Wytham, stătea pe coridor în fața unui birou impunător, bătând încontinuu cu degetele în pălăria lui de mătase și ridicându-se în picioare de fiecare dată când un funcționar dădea colțul sau ieșea pe ușă.

Lordul Wytham era un bărbat arătos, avea acea frumusețe masculină distinsă pe care o vedem astăzi numai în fotografiile cu modele masculine de bărbați de vârstă mijlocie. În realitate pare slăbiciune. Când Frederick îl văzuse cu o seară înainte, prima lui impresie fusese aceea de anxietate cruntă, iar dacă l-ar fi văzut acum, impresia asta ar fi fost și mai puternică. Avea unghiile roase până-n carne. Ochii mari și negri aveau marginile roșii, iar mustața îi era zdrențuită acolo unde o mușcase. Nu putea să stea locului mai mult de un minut; chiar dacă nu venea nimeni pe coridor, tot se ridica și se uita fără a vedea nimic la una dintre pozele de pe perete, pe fereastra ce dădea spre Threadneedle Street sau în jos, pe scara de marmură.

În cele din urmă, se deschise o ușă și ieși un funcționar.

— Domnul Bellmann vă poate primi acum, my lord, spuse el.

Lordul Wytham își luă pălăria de mătase de pe scaun și bastonul și-l urmă pe funcționar printr-o anticameră într-un birou mare și nou mobilat. Axel Bellmann se ridică din spatele biroului și dădură mâna.

— Mă bucur că ai venit, Wytham, spuse el, conducându-l spre un scaun. Curioasă seară la Lady Harborough, nu-i așa?

Vocea îi era profundă și aproape lipsită de accent, fața lipsită de riduri, părul blond des și drept. Putea să aibă orice vârstă între treizeci și șaizeci de ani. Ca și biroul, și el avea o înfățișare de „ieșit din fabrică”, fiind mare, greu și cu pielea netedă – dar era netezimea oțelului prelucrat, nu cea a cărnii îndopate. Ochii mari erau direcți și deconcertanți. Nu dădeau niciun indiciu despre starea de spirit sau despre temperamentul lui; clipeau rar, însă nu erau morți; aveau o intensitate electrică.

Lordul Wytham se trezi că se uită în altă parte, jucându-se cu marginea pălăriei. Funcționarul se oferi să i-o ia, iar Wytham i-o dădu. Bellmann se uită în timp ce bărbatul o puse pe standul cu pălării și ieși; apoi se întoarse înapoi la Lordul Wytham.

— Lady Harborough, spuse el. Interesantă seară, nu?

— A, individul să dispară așa, într-adevăr.

— Îți plac spectacolele cu magie, Wytham?

— Nu pot spune că am prea multă experiență…

— Serios? Mi se pare interesant să privesc. Poate că trebuia să te uiți mai atent.

Dacă aceasta era o manieră interesantă de a pune problema, Wytham nu observase. Ochii săi, închiși la culoare și injectați, rătăceau prin cameră ca și cum nu ar fi dorit să-l privească pe Bellmann în față.

— Acum, zise Bellmann după câteva secunde de liniște. Poate te întrebi de ce te-am invitat să mă vizitezi în dimineața aceasta. Am înțeles că ai fost demis din Cabinet.

Fața Lordului Wytham căpătă o tentă mai închisă.

— Prim-ministrul… aa… a dorit să redistribuie portofoliile printre… aaa… spuse el șovăind.

— Da. Ai fost demis. Deci acum ești liber să faci parte activ din lumea afacerilor, nu-i așa?

— Poftim?

— Nu există niciun impediment acum ca tu să devii directorul unei companii, nu-i așa?

— Păi, așa e. Numai că… Nu, niciunul. Nu înțeleg, Bellmann.

— Evident că nu. O să-ți explic mai clar. Îți cunosc în detaliu poziția financiară, Wytham. Ai datorii de aproape patru sute de mii de lire din cauza unei combinații de investiții negândite, proastă organizare și sfaturi incompetente. Nu există perspectiva să dai banii înapoi, mai ales că nu ai slujbă acum, așa că falimentul este pentru tine opțiunea ultimă. Desigur, asta va însemna dizgrație totală. Să cercetăm cu atenție bunurile tale: constau aproape în întregime din casa pe care o deții în Londra și proprietatea. Dar sunt ipotecate, nu-i așa?

Lordul Wytham încuviință din cap. Cum de știa omul ăsta toate

lucrurile astea? Dar era prea scârbit ca să protesteze.

— Și mai e proprietatea fiicei tale, spuse Bellmann. Înțeleg că deține terenuri în Cumberland.

— Cum? Da. Așa este. Nu-mi este de folos, însă. Nu pot să mă ating de ea – am încercat. E din partea familiei mamei, proprietatea e legată de ea, cam așa ceva. Mine și așa mai departe.

— Grafit.

— Așa este. Ceva legat de creioane, știu asta.

— Minele ei au monopolul asupra unei forme pure de grafit.

— Nu aș fi surprins. Agentul meu din Carlisle se ocupă de asta. A făcut-o de ani de zile. Fac creioane cu chestia asta. Dar nu ies deloc bani din afacere…

— Înțeleg, spuse Bellmann. Nu are rost să întreb ce ai de gând să faci. E clar că nu ai idee. Lordul Wytham începu să protesteze, dar Bellmann ridică mâna și continuă: Și acesta e motivul pentru care te-am chemat aici în această dimineață. Îți pot oferi un post de director în compania pe care am înființat-o. Nu mai faci parte din Guvern, dar cunoștințele pe care le ai la Whitehall îmi vor fi foarte de ajutor. Nu o să te plătesc pentru capacitățile pe care le ai în domeniul afacerilor, pentru că nu ai astfel de abilități. Banii pe care-i vei câștiga ca director vor fi în funcție de relațiile pe care le ai.

— Relații? zise Lordul Wytham slab.

— Cu oficialii din Camera de Comerț și Ministerul de Externe. Ca să fiu mai explicit, în problema licențelor de export. Îi cunoști pe domnii respectivi, fără îndoială?

— O, da. Desigur. Secretari permanenți și așa mai departe. Dar…

— Nu mă aștept să-ți exerciți influența; nu ai putea. Tu îmi faci rost de relații, iar eu mă ocup de influență. Asta rezolvă problema venitului tău. Mai rămâne problema datoriilor. Nu ai cum să le plătești dintr-un salariu de director, regret să spun asta. Cu toate acestea există o soluție. Vreau să mă căsătoresc cu fiica ta.

Era ceva atât de uimitor încât Lordul Wytham se gândi că greșise și de-abia clipi. Bellmann continuă:

— De ceva vreme vreau să-mi aleg o soție, iar ea îmi place. Câți ani are?

Lordul Wytham înghiți. Era absurd, era o nebunie. Să-l ia naiba! Cum îndrăznește? Apoi își dădu seama de catastrofa care plana asupra lui, balansându-se ca un val și se cufundă înapoi în scaun, neajutorat.

— Șaptesprezece. Eu… domnule Bellmann, îmi cunoști poziția… Eu…

— La fel de bine ca și tine. Poate chiar mai bine decât tine,

atâta timp cât ești incompetent în ceea ce privesc afacerile cu bani, în vreme ce eu nu sunt. Ai o lună la dispoziție ca să găsești trei sute nouăzeci de mii de lire. Și nu o să faci rost de banii ăștia. Nu-mi pot imagina ce vei face. Creditul îți este secat.

— Eu… Mary este… vă rog, domnule Bellmann! Dacă ați putea să…

Șovăi, neavând idee ce să mai spună. Bellmann stătea nemișcat, urmărindu-l de-aproape cu ochii lui mari, electrizanți. Apoi zise:

— Înțelegi ce spun. Fiica ta, Lady Mary, mi se va potrivi foarte bine. După ce ne vom căsători o să-ți plătesc patru sute de mii de lire. Trei sute nouăzeci o să acopere datoriile pe care le ai; ceilalți vor fi în contul organizării nunții. Cred că este destul de clar.

Lordul Wytham rămăsese fără suflare. Nu mai fusese atât de uluit în viața lui de când căzuse odată, în timp ce vâna, și izbitura îl lăsase inconștient; acum era aceeași senzație – aceea de lovire cu ceva mult mai mare și mai puternic decât el. Aproape că-l durea fizic.

— Eu… foarte convingător. Interesantă propunere! Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, normal. Eu…

— Avocatul tău? De ce?

— Păi, e o problemă de familie… avocatul meu va trebui să analizeze propunerea. Sper că-mi înțelegi poziția.

Creierul începuse să-i lucreze din nou. *Era* ca o cădere; ești amețit și apoi îți redobândești echilibrul. Și-și dădu acum seama că, dacă Bellmann era dispus să renunțe la patru sute de mii, putea foarte bine să scoată și mai mult.

— Da, am înțeles, spuse Bellmann. Vrei să scoți ceva mai mult și crezi că avocatul tău e mai capabil decât tine să facă acest lucru. Ai cu siguranță dreptate. La cât anume te gândeai?

Din nou o cădere. Bellmann era prea puternic, prea rapid; nu era corect, simțea Lordul Wytham… Dar ce putea să spună acum? Dacă dădea înapoi, părea slab, dacă cerea prea puțin, pierdea o avere; dacă cerea prea mult, pierdea tot. Mintea îi fugea ca un șobolan de-a lungul unui șir de cifre care se termina cu un șir de zerouri.

— Trebuie… să mă protejez, zise el cu grijă. Proprietatea. Casa din Cavendish Square. Toate costă… Fără capital…

Bellmann nu spuse nimic. Nu avea de gând să ajute. Lordul Wytham trase adânc aer în piept.

— Două sute cincizeci de mii de lire.

Era jumătate din suma pe care ar fi vrut s-o ceară.

— Foarte bine, spuse Bellmann. Pare satisfăcător. Suntem de acord că valoarea fiicei tale este de șase sute cincizeci de mii de lire. O să-ți plătesc un cec de cincizeci de mii de lire când va fi

anunțată logodna; suma îți va permite să acoperi datoriile cele mai presante și va fi un gaj pentru celelalte. Restul din prima sumă asupra căreia am fost de acord, și anume trei sute cincizeci de mii de lire, îți vor fi plătiți în dimineața nunții. Suma extra, cele două sute cinci zeci de mii de lire îți vor fi plătite în dimineața de după în funcție de cât sunt de satisfăcut de starea lui Lady Mary. Trebuie să fiu mai clar?

Aceasta era cea mai grea cădere, și de data asta calul îl călcase în picioare. Bellmann spunea că, dacă Lady Mary nu era virgină, nu mai primea restul de bani. Lordul Wytham se simțea rău și se auzi scâncind, era prea crud, prea rușinos, prea mult de îndurat… Oamenii nu ar fi trebuit să se poarte astfel… Bătut, uluit, de-abia putea să gândească, se simțea confuz.

— Vrei să vorbești cu fiica mea? întrebă el slab.

— Sigur.

— Dacă… dacă…

— Dacă refuză? zise Bellmann.

Lordul Wytham încuviință din cap. Nu putea să o spună.

— Dacă îmi refuză cererea în căsătorie, atunci o să-i respect, desigur, dorința. Problema e numai alegerea ei. Nu ești de acord?

— Oh, desigur!

Vocea Lordului Wytham de-abia putea fi auzită. Știa ce presupunea asta.

— Atunci, cu permisiunea dumitale, o să fac o vizită în Cavendish Square vineri dimineață ca să-i prezint propunerea lui Lady Mary.

Azi e marți. Trei zile.

Lordul Wytham înghiți. În ochii lui cu gene lungi, avea câte-o lacrimă.

— Da, spuse el răgușit. Desigur.

— Atunci ne-am înțeles. Acum să trecem la afaceri. O să facem un contract pentru angajarea ta ca director în zilele ce urmează, dar între timp o să-ți spun câte ceva despre compania căreia i te alături. Cred că o să ți se pară interesant. Se numește North Star Limited.

Bellmann se aplecă să ia niște hârtii dintr-un sertar și, în timp ce se uita în altă parte, Lordul Wytham își trecu mâna peste ochi. Demiterea lui din Cabinet îl duruse, dar aceste douăzeci de minute cu Bellmann îl duseseră dincolo de limitele durerii într-o regiune despre care nici nu visase vreodată că ar exista, unde decența, demnitatea și corectitudinea erau spulberate ca frunzele moarte. De unde era să știe că înainte de sfârșitul dimineții își va fi vândut fiica – și mai rău (gândul îl fulgeră asemenea unui val de otravă) pentru mai puțin decât ar fi făcut-o? Dacă cerea un milion?

Dar nu l-ar fi obținut. Bellmann știa tot, nu avea cum să bată un

om ca el. Lordul Wytham se simțea ca și cum și-ar fi vândut sufletul și află (având toată eternitatea să se gândească la asta) că prețul pe care-l obținuse pentru asta nu era mai mult de o gură de cenușă.

Bellmann împrăștie niște hârtii pe birou. Lordul Wytham își adună fața frumoasă și slăbită într-o expresie interesată și se aplecă înainte, încercând să asculte, în timp ce Bellmann începu să explice.

CAPITOLUL OPT

Declarație de război

Ultima melodramă a lui Jim, *Vampirul din Limehouse,* îi fusese trimisă înapoi de la Teatrul Lyceum cu un bilețel din partea cuiva pe nume Bram Stoker, directorul.

— Ce crezi, domnule Webster? întrebă el. Îi place sau crede că-i o tâmpenie?

Webster Garland luă scrisoarea și citi cu voce tare:

> Dragă domnule Taylor,
>
> Mulțumesc că mi-ai permis să citesc farsa dumitale Vampirul din Limehouse. Regret că programul companiei este încărcat în următorii doi ani, deci nu putem să o punem în scenă. Însă consider că are o viață și o vigoare de neegalat, deși cred că vampirii, ca subiect, sunt demodați.
>
> Al dumitale etc…

— Nu știu, Jim. Măcar s-a obosit să scrie.

— Poate că ar trebui să merg să i-o citesc eu. Probabil că a ratat jumătate din părțile bune.

— E cea cu paznicii de depozit care sug sânge și șalupa plină de cadavre?

— Mda. A numit-o farsă. E o tragedie sângeroasă, farsă pe naiba…

— Sângeros e cuvântul potrivit, spuse Frederick. E plină de sânge de la început până la sfârșit. Nu e piesă de teatru – e sângerete.

— Poți să râzi, amice, spuse Jim supărat. O să fac avere. O să-mi apară numele înconjurat de lumini.

— Lumini și ficat, dacă o să-ți fie recunoscută piesa asta, spuse Frederick.

Era miercuri dimineața, iar magazinul era plin. Solemn, domnul Blaine, managerul, și asistentul lui, Wilfred, serveau clienții care voiau să cumpere aparate de fotografiat și substanțe chimice, în timp ce rafinata domnișoară Renshaw, la o altă tejghea, se ocupa de programările pentru portrete și alte comisioane. Alături de ei, personalul era compus din Arthur Potts, un bărbat vesel de vârstă mijlocie care încărca aparatele, aranja studioul, ducea echipamentul când ieșeau afară, developa, imprima și-l ajuta pe Frederick să facă

piesele care nu puteau fi cumpărate; și mai era un băiat de vârsta lui Jim, pe nume Herbert. Îl angajaseră ca asistent general și descoperiseră că era o cauză pierdută – încet, uituc și împiedicat. Dar avea un suflet foarte bun și nici Frederick, nici Sally sau Webster nu puteau să renunțe la el.

În timp ce Frederick stătea în spatele magazinului prosper, cu angajații ocupați și reputația în creștere, studioul frumos mobilat și aerul de eficiență și optimism, se gândi la ziua în care Sally sosise pentru prima dată: sfioasă, agitată și în mare necaz. Frederick era în mijlocul unei certe aprinse cu sora lui; locul arăta sărăcăcios – jumătate din rafturi erau goale și ruina se apropia cu fiecare zi care trecea. Dar cu ajutorul unor stereografii comice, care se vânduseră surprinzător de bine, reușiseră să rămână la suprafață; iar când Sally investise niște bani în afacere, începuseră să prospere. Renunțaseră la stereografii acum; piața se diminuase și zilele acestea erau la modă portretele mici. Dar nu mai aveau loc. În curând, vor avea nevoie să se extindă sau chiar să deschidă o altă sucursală.

Frederick își căută ceasul, înjură când își aminti că era încă la Mackinnon și se uită la ceasul de deasupra tejghelei. Aștepta ca Sally să vină; avea sentimentul că plănuia ceva ce nu-i spusese și aceasta-l îngrijora.

Managerul era la tejghea, scriind o comandă de hârtie fotografică. Frederick se duse la el.

— Domnule Blaine, spuse el, domnișoara Lockhart nu a trecut pe-aici de dimineață nu-i așa?

— Nu, din păcate, domnule Garland, veni răspunsul trist al domnului Blaine. Voiam să aduc în discuție posibilitatea de a angaja un secretar. Mă tem că prietenul dumneavoastră, Herbert, nu este prea talentat în domeniul acesta și toată lumea e deja foarte ocupată. Ce credeți despre acest lucru?

— O idee bună. Dar îi putem oferi condiții propice de lucru? În depozit nu e loc nici pentru o pisică. Ar fi nevoie de un birou. Și o mașină de scris – toți folosesc așa ceva acum.

— Da… domnule Garland, poate că ar fi nevoie să ne extindem.

— Ciudat. Exact la asta mă gândeam și eu acum un minut. Dar uite eu acum ies. Dacă vine domnișoara Lockhart, vorbește-i despre asta. Și transmite-i dragostea mea.

Se duse să-și ia haina și luă un tren spre Streatham.

Nellie Budd își hrănea pisicile. Fiecare dintre ele, îi explică ea lui Frederick, era reîncarnarea unui faraon egiptean. Doamna era destul de practică, așa cum și-o amintea: cu ochii scânteietori, privind cu admirație spre ceea ce fără îndoială ar fi numit alura lui

virilă.

Frederick hotărî să intre direct în subiect.

— Doamnă Budd, spuse el, odată așezați pe o canapea confortabilă în salonul ei, seara trecută am venit la o ședință de-a dumitale în Streatham și ți-am făcut o poză. Ceea ce faci în întuneric nu mă interesează deloc, iar dacă prietenii dumitale sunt destul de creduli ca să cadă în capcană, e problema lor. Dar e o fotografie drăguță; pe masă e o mână falsă, un fir duce la tamburină, și nu prea îndrăznesc să-mi imaginez ce face piciorul dumitale drept… Pe scurt, doamnă Budd, te șantajez.

Femeia îi zâmbi șmecherește.

— Continuă!

Vocea ei avea o tentă nordică – Lancashire sau Yorkshire, Frederick nu-și dădea seama, de vreme ce era plăcută și rafinată totodată.

— Un tânăr arătos ca tine! Nu e nevoie să mă șantajezi, dragule! Doar întreabă-mă frumos. Ce dorești?

— O, bun. Oricum nu aveam de gând să o fac. Mă interesează ce ai spus în transă – transa adevărată. Îți amintești?

Femeia tăcu un moment. Privirea îi părea îngrijorată, apoi aceasta trecu și ochii-i scânteiară din nou.

— Măi să fie, îmi ceri asta. A fost una dintre manifestările mele, nu-i așa? Am manifestările astea de câțiva ani. Asta m-a făcut să intru în jocul de-a mediumul. Asta și Josiah, fostul meu soț, Dumnezeu să-l odihnească. Scamator. M-a învățat trucuri care te-ar uimi. Așa că atunci când e vorba de a face zgomot cu o tamburină și de a strânge mâini în întuneric, Nellie Budd e destul de bună.

— Fascinant! Ești bună și la evitat întrebări, doamnă Budd! Ce poți spune despre manifestările astea ale dumitale?

— Sincer, dragule, nu am nici cea mai vagă idee. Mă scufund și amețesc câteva minute, apoi îmi revin, dar nu-mi amintesc ce-am spus. De ce?

Frederick își dădu seama că o place. Hotărî să-i spună câte ceva:

— Ai auzit vreodată de un anume domn Bellmann?

— Niciodată, zise ea, clătinând din cap.

— Sau o companie numită North Star?

— Mă tem că nu înseamnă nimic pentru mine, scumpete.

— Uite, o să-ți citesc ce-ai zis.

Scoase din buzunar foaia împachetată cu scrisul lui Jim și-i citi rar, cu voce tare. Când termină, se uită la ea și o întrebă:

— Înseamnă ceva pentru dumneata toate astea?

Ea părea distrată.

— Eu am zis toate alea? Ce de prostii!

— Chiar nu știi de unde vin toate astea?

— Probabil, e ceea ce se numește telepatie. Pesemne că citesc mintea cuiva. Doamne, nu știu. Știu la fel de multe despre coșciuge de gheață și scântei ca bărbatul din lună. De ce vrei să știi până la urmă?

— Unul dintre membrii Ligii Spiritiste e funcționar într-o firmă din oraș și e îngrijorat în legătură cu unele dintre lucrurile pe care le-a auzit de la dumneata. Par să fie informații secrete. Crede că se va auzi despre ele și el va fi considerat vinovat.

— Sunt de-a dreptul uimită! Deci toate astea au legătură cu afacerile.

— Unele dintre ele, spuse Frederick. Iar restul nu știm sigur.

Apoi îi trecu prin minte un gând:

— Nu cunoști un tip pe nume Mackinnon, nu-i așa?

Asta o luă prin surprindere. Făcu ochii mari și se așeză înapoi pe canapea.

— Alistair Mackinnon? zise ea. Avea vocea slabă. Cel pe care-l numesc Vrăjitorul din Nord?

— El. Acest Bellmann de care ți-am spus se pare că-l urmărește pe Mackinnon dintr-un anume motiv. Știi ceva despre el? Despre Mackinnon, vreau să spun.

Ea clătină din cap.

— L-am… l-am văzut la teatru. Uimitor de isteț. Dar nu e de încredere. Nu ca Josiah al meu, deși Josiah nu se apropia nici pe departe în ceea ce privește magia. Dar nu știu nimic de acest Bellmann.

— Sau… Se gândi la seara petrecută la Lady Harborough. Dar despre un bărbat pe nume Wytham?

De data aceasta fu de-a dreptul surprinsă. Își ținu respirația și-și duse mâna la piept, iar Frederick observă că se făcuse palidă pe sub pudra de machiaj.

— Wytham? spuse ea. Nu cumva Johnny Wytham?

— Cunoști pe cineva cu numele acesta?

— Johnny Wytham. Lordul Wytham – așa se numește acum. Era Johnny Kennett când l-am cunoscut eu – când lucram la teatru vreau să spun. M-a cerut în căsătorie și apoi… Oh, am avut un soț bun, pe Josiah. Dar Johnny Wytham era… plin de grație și veselie pe-atunci… și arăta așa de bine! Doamne, ce chipeș era! Strașnic…

Probabil că fusese o fată încântătoare, se gândi Frederick; nu chiar drăguță, dar plină de viață, vigoare și veselie.

— Uită-te, îi zise ea și deschise un sertar de la o masă mică.

Scoase o fotografie dintr-o ramă argintie. Erau două fete zâmbitoare și dolofane la vreo douăzeci sau douăzeci și ceva de ani, îmbrăcate în rochii de balet, care-și arătau picioarele bine făcute.

Erau gemene identice. Sub ea scria: „Domnișoara Nellie și domnișoara Jessie Saxon”.

— Cea din stânga sunt eu, zise ea. Jessie e încă la teatru, undeva prin nord. Făceam o pereche drăguță, nu-i așa?

Cu siguranță. Și sora dumitale l-a întâlnit pe Lordul Wytham?

— Da, l-a cunoscut, dar era preferatul meu... Cine știe, hm? Aș fi putut să fiu Lady Wytham azi dacă lucrurile se întâmplau altfel.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ciudat că întrebi, zise ea.

Se ridică și se duse la fereastră ca și cum ar fi fost jenată. Pisica arămie, Ramses, sări pe canapea și se ghemui în locul cald de unde se ridicase femeia. Doamna Budd luă un ciucure de la draperie și-l răsuci absentă în mână, uitându-se afară, pe fereastră, spre strada tăcută.

— Da? spuse Frederick.

— Vara trecută. În Scoția. La... la curse. Dar am trecut numai unul pe lângă altul și ne-am salutat; nu putea să vorbească, fiind cu familia, și... Asta a fost tot.

— E vreo legătură între el și Bellmann? Sau între el și Mackinnon? Am menționat numele lui numai pentru că i-am văzut pe toți trei în același loc noaptea trecută.

— Nu, zise ea. Nu-mi imaginez. Nu știu cine e acest Bellmann.

Se uita încă în depărtare. Frederick lăsă momentul de liniște să se prelungească, iar apoi spuse:

— Ei bine, mulțumesc oricum, doamnă Budd. Dacă vă amintiți ceva, v-aș fi recunoscător dacă m-ați anunța. Iată adresa mea...

Puse o carte de vizită pe masă și se ridică să plece. Femeia se întoarse, iar Frederick observă că toată sprinteneala ei și scânteia din ochi dispăruseră; acum arăta aproape ca o femeie în vârstă, pudrată, machiată și înfricoșată.

— Hei, zise ea. Ți-am răspuns la toate întrebările, iar tu nu mi-ai spus nimic. Cine ești? Cu ce te ocupi?

— Sunt detectiv particular, răspunse el. Lucrez la două cazuri acum și par să se unească în mod ciudat. Mă anunți dacă îți vine ceva în minte, da?

Ea dădu din cap că da.

— O să încerc, zise ea. O să încerc să-mi amintesc. Dar știi cum e, lucrurile astea îți ies din minte... Dacă-mi amintesc ceva, îți scriu un bilet. Bine, dragule?

Îl conduse la ușă cu un zâmbet fals luminos și-și luă rămas-bun.

Între timp, Sally se ducea la Axel Bellmann.

Decisese că nu are nimic de pierdut dacă preia inițiativa și că asta ar putea să-l dezechilibreze pentru o vreme. Era o tactică pe

care o învățase tatăl ei. O folosea atunci când juca șah cu Webster. Uneori funcționa.

Ajunse cu Chaka la Casa Baltică la ora zece. Afară era un portar voinic; acesta o salută și nu o opri să intre. Avea o expresie de o prostie monumentală, iar ea se gândi că portarii erau angajați în funcție de măsura taliei, nu de creier.

Ușierul din interior era mai iute la minte.

— Mă scuzați, domnișoară, spuse el. E imposibil. Nimeni nu poate merge la domnul Bellmann dacă nu am trecută o programare aici în caiet.

Clătină din cap și-i blocă drumul.

— Chaka, spuse Sally și-i dădu drumul din zgardă.

Animalul mârâi și înaintă câțiva pași spre ușier.

— Bine, bine! Mergeți! Să vedem, domnișoara…

Sally prinse din nou câinele, iar bărbatul fugi să caute pe cineva cu autoritate. Se întoarse cu un tânăr cu mustață care întinse mâinile și spuse:

— Domnișoara Lockhart, nu-i așa? Regret nespus, dar domnul Bellmann nu e disponibil în momentul de față.

— Nu-i nimic. Pot să aștept cinci minute.

— Am înțeles! Ce animal minunat! Irlandez? întrebă el, zâmbind din nou.

Era un zâmbet cald și cu totul fals.

Întinse o mână îngrijită spre capul câinelui.

— Din nefericire, nu e o chestiune de cinci minute… *Doamne!* Ajutați-mă! Dă-mi drumul… ahh!… ahhh!

Chaka îi prinsese mâna și o ronțăia ca pe un șobolan.

— Nu mi-aș face griji, spuse Sally. O să vă dea drumul imediat. Îi place numai carnea adevărată.

La auzul vocii ei calme, câinele îi dădu drumul și se așeză mulțumit, uitându-se în sus la ea, fericit. Tânărul se clătină spre un scaun și se aruncă în el, ținându-și mâna.

— Uite! spuse el. Mi-a dat sângele.

— Ce surprinzător! Poate că domnul Bellmann a terminat ceea ce făcea acum un moment. Vrei să mergi și să-i spui că sunt aici și aș vrea să-l văd imediat?

Tremurând și incapabil să vorbească, tânărul se ridică în picioare și plecă grăbit. Ușierul stătea în hol, uitându-se pe după ușă, apoi retrăgându-se din nou.

Trecură două minute. Sally căută în geantă cartea de vizită pe care i-o dăduse Frederick, cu adresa lui Nellie Budd; se gândi că poate va merge să-i facă o vizită după ce vorbea cu domnul Bellman. Apoi auzi pași pe coridor și băgă cartea de vizită în mănușă. Se deschise ușa și intră un bărbat de vârstă mijlocie,

voinic. Din modul în care se purta, se vedea că e cineva important în companie, nu doar bine îmbrăcat ca primul bărbat.

Chaka stătea nemișcat la picioarele lui Sally. Fără amenințări de data asta: altă tactică. Zâmbi și-i întinse mâna.

Ușor zăpăcit, bărbatul o luă.

— Am înțeles că vreți să vă întâlniți cu domnul Bellmann, spuse el. Dați-mi voie să vă fac o programare. Poate îmi puteți spune care este problema ca să…

— Singura programare pe care am s-o fac va fi aceea de a-l vedea pe domnul Bellmann în trei minute. Altfel, o să merg la *Pall Mall Gazette* și o să le spun exact tot ce știu despre legătura domnului Bellmann cu lichidarea Companiei Suedeze de Chibrituri. Vorbesc serios. Trei minute.

— Eu…

Înghiți și plecă. De fapt, Sally nu știa nimic sigur; fuseseră zvonuri, șoapte despre neregularități, dar nimic concret. Oricum, păru să funcționeze. Două minute și jumătate mai târziu, fu condusă în biroul lui Axel Bellmann. Acesta nu se ridică în picioare.

— Ei bine? spuse el. Te-am avertizat, domnișoară Lockhart!

— Ce m-ai avertizat mai exact? Să stabilim mai clar, domnule Bellmann! Ce anume trebuie să nu mai fac și ce anume o să faci dacă nu mă opresc?

Se așeză calm, deși inima îi bătea cu putere. Bellmann era o prezență puternică. Îi amintea de impresia de nemișcare a unui dinam uriaș care se învârtește atât de repede, că pare că nu se mișcă deloc. Se uită la ea.

— Trebuie să nu mai încerci să înțelegi probleme care sunt prea profunde pentru tine, spuse el după câteva momente. Iar dacă nu o faci, o să fac cunoscut tuturor care sunt în poziția de a te ajuta sau de a te angaja că ești o femeie imorală care trăiește din câștiguri imorale.

— Poftim?

Expresia din jurul ochilor lui se schimbă în mod neplăcut; Sally își dădu seama că zâmbea. Deschise un sertar și scoase un dosar colorat.

— Am aici însemnări asupra vizitelor făcute de către bărbați neînsoțiți la tine la birou, în North Street. Luna trecută au fost făcute nu mai puțin de douăzeci și patru de astfel de vizite. Numai noaptea trecută, ca să fiu mai exact, un bărbat a venit foarte târziu – la unu și jumătate mai precis, i-ai dat tu însăși drumul și a stat mai mult de-o oră. Când secretarul meu, domnul Windlesham, a făcut o vizită la așa-zisul dumitale birou, a observat că se afla acolo și o canapea mare printre alte mobile. Ca și cum nu ar fi suficient, se știe că ești asociată cu un anume Webster Garland, un fotograf

care are ca specialitate fotografierea, cum să spun, fotografierea de nuduri.

Sally își mușcă buza îndemnându-se să aibă grijă.

— Te înșeli, spuse ea cât putu de calm. Domnul Garland e specializat în realizarea de portrete de fapt. Iar în ceea ce privește restul, absurditățile acestea, dacă astea-s cele mai grele arme pentru a te lupta cu mine, poți să și renunți deja.

El ridică din sprâncene.

— Ce naivă ești! Vei afla foarte curând cât de mult rău pot să facă astfel de acuzații. O tânără, singură, făcând bani… asociați cu reputație proastă…

Zâmbi din nou, iar ea se înfioră, pentru că Bellmann avea dreptate. Nu aveai apărare în fața unor astfel de defăimări.

— Nu vreau să pierd timpul, domnule Bellmann, spuse ea. Dacă mai vin să te văd, ai face bine să mă primești imediat. Acum, la subiect: implicarea dumitale în Compania de Navigație Anglo-Baltică a costat-o pe o clientă de-a mea toți banii pe care-i economisise. Este vorba de domnișoara Susan Walsh. A fost profesoară. O femeie de treabă. Și-a consacrat viața elevilor și educării fetelor. Nu a pricinuit rău nimănui, ci a făcut doar mult bine, iar acum că a ieșit la pensie are dreptul să trăiască din banii economisiți. Am sfătuit-o să investească în Compania Anglo-Baltică. Acum vezi de ce e problema dumitale? Ai ruinat compania intenționat și prin furt. Făcând asta, ai lăsat pe mulți fără bani și toți merită să fie despăgubiți; dar nu sunt toți clienții mei. Vreau un cec, vă rog, cu suma de trei mii, două sute patruzeci de lire care să fie plătit domnișoarei Susan Walsh. Suma e scrisă aici.

Puse o hârtie pe birou. El nu se mișcă.

Chaka, la picioarele ei, mârâi încet.

Dintr-odată, Bellmann se mișcă. Deschise hârtia, o citi și dintr-o mișcare o rupse și o aruncă la coș. Fața lui palidă deveni mai întunecată.

— Ieși afară! spuse el.

— Fără cec? Bănuiesc că mi-l vei trimite. Știi unde e biroul meu.

— N-o să-ți trimit nimic.

— Foarte bine.

Sally îi făcu semn lui Chaka, iar acesta se ridică în picioare.

— Nu am de gând să fac schimb de afirmații false. E un joc prostesc. Știu destule despre dumneata acum ca să scriu un articol interesant în ziar: North Star, spre exemplu, Nordenfels. Ce mai e, știu unde să caut și asta o să fac, iar când voi afla ce faci, o să public totul. O să primesc banii, domnule Bellmann, să nu faci greșeala de a crede că nu.

— Eu nu fac greșeli.

— Eu cred că ai făcut. Bună dimineața.

El nu răspunse. Nimeni nu se apropie de ea când părăsi clădirea. Avu nevoie de o jumătate de oră într-o ceainărie, un chec cu coacăze și o ceașcă de ceai ca să se oprească din tremurat. Apoi se trezi că se întreabă, spre propria supărare, dacă nu cumva ea a fost cea care a făcut greșeala la urma urmei.

Imediat ce Sally plecă, Bellmann ieși de după birou și luă cartea de vizită care-i căzuse din mănușă, pe covor. Nu spusese nimic când o văzuse căzând. Se opri să o citească:

Doamna Budd
Tollbooth Road nr. 147
Streatham

Bătu cu degetele în birou un moment, două, apoi trimise după domnul Windlesham.

CAPITOLUL NOUĂ

Levănțica

Jim Taylor considera că are un interes în problema lui Alistair Mackinnon cam ca și cum ar fi cumpărat acțiuni la ea. În ciuda antipatiei pe care o avea pentru el, nu se putu abține să se simtă enervat când Frederick îi spuse că l-a pierdut; iar când Frederick răspunse că nimeni n-avea cum să țină pasul cu un om care se putea transforma în fum și se scurgea pe gaura cheii, Jim îi spuse că probabil își pierde îndemânarea, de vreme ce nu putea să aibă grijă de propriul ceas. Următorii aveau să fie pantalonii.

Așa că se hotărî să-l caute el însuși pe Mackinnon. Sună la fiecare casă din Oakly Street, Chelsea, unde spusese Mackinnon că locuiește, dar nu-l găsi; încercă la directorul teatrului de unde-l salvase și acesta îi spuse că nimeni nu-i știa adresa; merse la alte câteva teatre în caz că apărea Mackinnon pe-acolo sub alte nume, dar nici aici nu avu noroc.

Cu toate acestea nu se dădu bătut. Strânsese în scurta lui viață dezordonată un număr impresionant de cunoștințe: delincvenți, persoane din sport, teatru și chiar câțiva oameni respectabili; și toți erau legați prin serviciile făcute sau primite – ponturi la curse, împrumuturi de jumătate de coroană, atenționări că polițaiul de la colț se uită în direcția asta și așa mai departe; și nu erau multe pe care Jim nu le putea afla dacă voia.

Așa se face că în seara zilei în care Sally îl vizită pe Axel Bellmann, se afla la un bar din Deptford cu un omuleț cu fular alb, care tresări când Jim îl bătu pe umăr.

— Salutare, Dippy! spuse Jim. Ce mai faci?

— Hm? A, tu ești, Jim. Salut!

Dippy Lumseden se uită în jur pe furiș, dar la urma urmei asta făcea parte din meseria lui, fiind hoț de buzunare.

— Ascultă, Dippy, spuse Jim. Încerc să găsesc un tip. Un tip pe nume Mackinnon – un magician. Scoțian. A fost la teatru un an sau doi. Poate că l-ai văzut.

Dippy dădu din cap că da.

— L-am văzut. Și știu și unde e.

— Hm? Unde?

Hoțul de buzunare își frecă degetele unul de altul.

— Cât valorează? întrebă el.

— Valorează cât Felspar, spuse Jim. Îmi ești dator încă, ai uitat?

Felspar era un cal cu care câștigaseră la pariuri și le adusese o sumă frumoasă. Jim fusese cu pontul datorită unui jocheu pe care-l cunoștea.

Dippy dădu din cap filosofic.

— Corect, spuse el. Stă în Lambeth. Un loc murdar care se numește Allen's Yard. Cu o vacă grasă irlandeză pe nume doamna Mooney. L-am văzut noaptea trecută – am știut cine e fiindcă l-am văzut la teatrul Gatti într-o seară. De ce-l cauți?

— A furat un ceas. Dar nu e în categoria ta, Dippy – nu te teme de competiție din partea lui.

— A, bun, prietene! Dar nu m-ai văzut în seara asta, nu uita. Și eu nu l-am văzut. Trebuie să am grijă de mine.

— Sigur, Dippy, spuse Jim. Încă o halbă?

Dar Dippy dădu din cap că nu. Nu-și permitea să stea prea mult în niciun bar, spuse el, din motive profesionale. Înghiți restul băuturii și plecă; și, după un minut și ceva de flirtat cu chelnerița, așa făcu și Jim.

Casa doamnei Mooney era o dărăpănătură urât mirositoare care nu se prăbușea în Allen's Yard doar pentru că nu era spațiu. Lumina slabă care ajungea în curte de afară și de la ferestrele obscure ale casei arăta că podeaua era într-o stare ceva mai bună decât o hazna, dar asta nu părea s-o îngrijoreze pe fetița roșcată care se juca în picioarele goale în prag. Aceasta își învăța păpușa bunele maniere pocnind-o în cap, în timp ce rumenea niște hering la o lampă fumegândă.

— Doamna Mooney e înăuntru? întrebă Jim.

Fetița se uită în sus, rânjind. Jim gândi să-i aplice același tratament ca ea păpușii.

— Am întrebat dacă doamna Mooney e înăuntru, față de șobolan!

Fata deveni mai interesată.

— Ți-ai pierdut flașneta? întrebă ea. Unde-ți sunt geaca roșie și gamela?

Jim se stăpâni.

— Uite ce-i, față de morcov, mișcă-te sau îți dau o scatoalcă de-ți ajunge până la Crăciun, spuse el.

Puștoaica scoase o bucată de pește din gură și țipă:

— Mătușică Mary!

Apoi o băgă la loc. Se uită în continuare disprețuitoare la Jim în timp ce acesta se mișca de colo-colo în căutarea unui loc uscat pe care să stea.

— Îți place să dansezi așa? întrebă ea.

Jim mârâi și era gata să o pocnească, însă exact atunci apăru o

femeie imensă în ușă, blocând aproape toată lumina slabă care venea din interior. Dinspre ea se simțea un val puternic de gin.

— Cine ești? zise ea.

— Îl caut pe Mackinnon, spuse Jim.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Scoțian. Slăbănog cu ochii negri. A fost pe-aici câteva zile, așa mi s-a spus. Un scamator.

— Ce vrei de la el?

— Este sau nu?

Se gândi un moment zăpăcită.

— Nu e, zise ea. Și nu l-a văzut nimeni.

— Bun, atunci spune-i când vine că l-a căutat Jim. Ai înțeles?

— Ți-am spus că nu-i aici.

— Nu, sigur că nu. Nici nu m-am gândit că ar fi. Numai că, dacă apare într-o zi, spune-i că l-am căutat. Bine?

Femeia se mai uită o dată la el, apoi plecă fără să spună un cuvânt.

— Nebună beată, ridică din umeri fetița.

— Ai grijă cum te porți, spuse Jim. Când vorbești așa de cei mai în vârstă.

Fata scoase din nou peștele din gură, se uită la el tăcută un moment, apoi scoase un șuvoi de cuvinte dintre cele mai murdare, cele mai nerușinate pe care le auzise el vreodată. Continuă timp de două minute și jumătate fără să se repete. Despre el, fața lui, manierele și strămoșii lui, hainele și mintea lui care erau comparate în mod nefavorabil cu părți ale corpului omenesc, părți ale corpurilor animale, cu duhoarea care se ridică din pești morți, cu abcese, cu gazele intestinale și cu alte multe lucruri neplăcute. Jim rămăsese cu gura căscată și asta nu se întâmpla foarte des.

Băgă mâna în buzunar.

— Uite, spuse el, întinzându-i o monedă. Ești specialistă. Nu am auzit niciodată asemenea talent.

Fetița luă moneda – după care el o pocni peste cap și o trânti pe jos.

— Dar trebuie să fii mai rapidă de-atât, adăugă el. Pa, pa!

Ea îi spuse ce să facă și unde să se ducă și apoi strigă:

— *Și* l-ai ratat pe amicul tău. Tocmai a șters-o. Ea i-a spus că ai venit. Acum cine e lent?

Și cu un chicotit ca de vrăjitoare fugi și dădu colțul în curte.

Jim blestemă și intră în fugă în casă. Singura lumină venea de la o lumânare de pe o masă șubredă; el o înșfăcă, acoperi flacăra și urcă pe scara îngustă.

Mirosurile care-l întâmpinară nu-i erau plăcute nici măcar fetiței; cum de le suporta mofturosul de Mackinnon? Iar clădirea era

un labirint. Din întuneric îl priveau fețe ofilite ca ale unor șobolani, murdare, brutale – ușile erau deschise sau lipseau – bucăți de pânză de sac se dădeau la o parte pentru a dezvălui familii întregi: șase, șapte, opt sau chiar mai multe persoane dormind, mâncând, căzuți în apatie sau chiar morți.

Dar Mackinnon nu era. Femeia cea monstruoasă, cu o sticlă de rom, stătea ca o cloșcă pe ouă incapabilă să se miște. Trecu pe lângă ea, spre ultima cameră – și o găsi goală.

Femeia râse răgușit.

— Unde s-a dus? întrebă Jim.

— Afară, spuse ea, horcăind.

Era tentat să-i dea un șut. Fără vreun cuvânt, trecu pe lângă ea și ieși din casă.

Stătu în întunericul curții – acum mai întunecată, pentru că suflase în lumânare. Casa era tăcută în spatele lui; fetița dispăruse – și lui i se făcu pielea de găină.

Mai era cineva în curte.

Era sigur de asta deși nu putea auzi sau vedea pe nimeni. Stătu nemișcat, blestemându-și prostia, și băgă ușor mâna-n buzunar după placa pentru degete pe care o avea mereu la el.

Apoi simți o mână ușoară pe braț, iar o voce de femeie spuse:

— Așteaptă…

Înmărmuri. Inima îi bătea tare. Vedea numai sclipirea umedă a unui zid de cărămidă din afara curții; în interior nu era decât întuneric.

— Ești prieten, zise vocea. A vorbit de tine. Vino cu mine.

Era ca un vis. O siluetă ce purta șal și mantie alunecă pe lângă el și-i ceru s-o urmeze, iar el o făcu, neajutorat.

Femeia aprinse o lumânare într-o cameră mică, ordonată, nu departe. Șalul îi căzu înainte pe față când se aplecă să facă acest lucru, apoi murmură:

— Te rog.

Jim stătea uimit în timp ce ea-și lăsă șalul mai jos. Apoi înțelese. Un semn din naștere de culoare vineție i se întindea pe jumătate din față. Avea ochii calzi și frumoși, dar expresia lor îi spunea care era expresia lui și se simți rușinat.

— Îmi pare rău, zise el. Cine ești?

— Te rog, ia loc. Te-am auzit vorbind de el cu doamna Mooney. Nu m-am putut abține…

Jim se așeză la masă, pe care era pusă o față de masă din pânză delicat brodată. Tot ce se vedea în jur era drăguț, ușor demodat, iar în aer plutea un miros slab de levănțică. Și ea era delicată; nu avea accent de East End, ci de Tyneside. Se întrebă dacă era din

Newcastle. Durham? Iar vocea îi era blândă și muzicală. Fata se așeză la masă în fața lui, uitându-se în jos.

— Îl iubesc, domnule Taylor, spuse ea.

— A! Asta era. Înțeleg acum.

— Mă numesc Isabel Meredith, continuă ea. Când a venit… Când a plecat de la serata dată de Lady Harborough, noaptea trecută, nici nu mai știa ce face. A venit la mine pentru că odată… l-am ajutat în trecut. I-am dat niște bani, puțini. Am foarte puțini, după cum vezi. Sunt cusătoreasă. Să fie nevoit să se ascundă așa, un bărbat care are atâta talent… Dar e în mare pericol, domnule Taylor, un pericol îngrozitor. El… Ce poate să facă altceva?

— Poate să spună tot adevărul, asta poate să facă. Poate să vină în Burton Street – știe unde – și să vorbească cu mine și cu amicul meu Fred Garland. Dacă e în pericol, ăsta-i cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Dar trebuie să spună adevărul.

Ea desena cu unghia pe material.

— Știi, e foarte agitat, are o imaginație bogată, spuse ea după câteva momente. Ca artist, simte lucrurile mai mult decât noi toți. Mai acut…

Jim nu spuse nimic. Singurul artist pe care-l cunoștea bine era Webster Garland, iar acesta era tare ca stânca; ceea ce-l deosebea era modul de a gândi și ochiul minunat, nu faptul că ar fi fost aerian.

— Uite, spuse el în cele din urmă. Dacă era orice alt tip nu mă deranjam. Dar încercăm să aflăm ceva, nu despre Mackinnon, altceva, și e amestecat în asta până peste cap. E vorba de fraudă, de mișmașuri financiare, de prostii spiritiste, tot felul de ticăloșii – poate mai rău. Așadar ce-a făcut? Și cum de-ai ajuns să te amesteci cu el?

— L-am întâlnit în Newcastle, spuse ea. A fost drăguț cu mine. Abia atunci începea. Mi-a spus că nu-și poate folosi numele adevărat pe scenă – nu-l cheamă de fapt Mackinnon – pentru că tatăl lui va afla.

— Hm?

— Asta a spus.

— Atunci, cine e tatăl lui?

— Nu mi-a spus niciodată. Cineva important. Era vorba de o moștenire – o comoară a familiei, sau ceva de genul – și a renunțat la tot pentru artă. Dar tatăl lui se temea că va aduce rușinea asupra familiei, înțelegi.

— Hmmm, zise Jim, profund sceptic. Și ce-i cu Bellman, ăsta, atunci? Cum de s-a amestecat în treburile lui?

Isabel Meredith se uită în altă parte.

— Cred, șopti ea, că ar putea fi vorba de o crimă.

— Continuă.
— Nu a spus niciodată direct. Dar… mi-a dat indicii și semne… Are legătură cu asta.
Deschise un sertar și scoase o cărticică de buzunar. Luă din ea o tăietură galbenă din ziar. Nu avea dată.

CRIMĂ SENZAȚIONALĂ
PĂSTRATĂ ÎN GHEAȚĂ

Luna trecută a fost făcută o descoperire senzațională în pădurile din Siberia. Trupul unui bărbat a fost găsit de către un vânător, perfect conservat într-un râu înghețat. La început, s-a crezut că victima a căzut în apă și s-a înecat, dar în urma examinării s-a văzut că bărbatul a fost înjunghiat de mai multe ori în gât și în piept.

Nu au existat indicii în legătură cu identitatea acestuia, dar dacă nu ar fi fost descoperit de vânător, cadavrul ar fi fost fără îndoială purtat spre nord de curenți primăvara și s-ar fi pierdut pentru totdeauna în oceanul Arctic.

Cazul a suscitat un interes deosebit în Rusia unde dispariția…

Aici se termina foaia. Jim se uită în sus, frustrat.
— Era pusă vreo dată? întrebă el.
— Nu știu. Am găsit-o când… i-a căzut din buzunarul hainei. Când m-a văzut cu ea în mână, s-a făcut palid. Spunea că i-a adus nu știu ce viziune stranie în minte… De ce, domnule Taylor, are vreun înțeles pentru dumneata?
Jim își aminti vocea lui Nellie Budd în întunericul din Streatham: „E acolo încă, într-un sicriu de gheață…” „Toate *se leagă,* se gândi el. Cadavrul din gheață, lupta din viziunea lui Mackinnon, sânge pe zăpadă.”
— Cunoști o femeie pe nume Nellie Budd?
— Nu, spuse ea uimită. Cine e?
— E medium. Nu are nicio legătură cu Mackinnon, numai că tăietura asta din ziar se potrivește cu ceva ce-a zis ea odată. Pot s-o păstrez?
Ea ezită. El își dădu seama că femeia n-ar fi vrut să renunțe la nimic ce-i aparținea lui Mackinnon. Aceasta dădu din cap în semn că nu. Apoi el începu să scrie în caiet, iar ea zise:
— Pur și simplu nu știu ce să fac, domnule Taylor. Îl iubesc atât de mult! Aș da orice să-l ajut – absolut orice… Tot ce-i aparține e atât de prețios pentru mine! Aș fi vrut să câștig de-ajuns ca să-i ofer bani! Când mă gândesc că stă în acel loc oribil al doamnei Mooney, neputând să se arate – un artist, un artist mare ca el! Of, îmi pare

rău! Probabil că pare ridicol, o femeie cu... Nu m-aș aștepta niciodată ca el să vrea... Îmi pare rău. Nu trebuia să spun toate astea. Dar nu vorbesc cu nimeni și sunt atât de singură!

Jim termină de copiat, bucuros că nu trebuie să o privească. Nu știa ce să zică; emoția ei era atât de goală și de neajutorată! își trecu degetul de-a lungul broderiei, mintea i-o luase la goană.

— Tu faci astea?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Pot să ți le vând la un preț bun. Nu trebuie să locuiești într-o cameră mică, sărăcăcioasă ca asta, câștigând câțiva pence. Știu la ce te gândești, faci asta ca să te ascunzi, nu-i așa? Pun pariu că ieși numai noaptea.

— E-adevărat. Dar...

— Ascultă, domnișoară Meredith, ceea ce mi-ai arătat în seara asta îmi e de mare ajutor. Nu știu dacă se va mai întoarce vreodată aici – am văzut că și-a găsit un ascunziș în groapa aia împuțită și o să ai noroc dacă o să-l mai vezi. Nu, spuse el, când ea începu să protesteze, nu am terminat. O să-ți dau una dintre cărțile noastre de vizită și o să mai scriu o adresă pe spate, e o tânără, domnișoara Lockhart. Face parte din conducerea firmei – e de treabă. Dacă ai nevoie de cineva, fă-i o vizită. Iar dacă-l mai vezi pe Mackinnon spune-i să vină la noi. Bine? Sau anunță-mă pe mine. E pentru binele lui, la urma urmei... Dacă facem lumină în povestea asta, poate să se întoarcă pe scenă, să facă șmecheriile lui, și o să răsuflăm toți ușurați.

După ce plecă din Lambeth se trezi că fluieră – făcuse progrese; dar apoi se gândi la viața ei ciudată, plină de pasiune și singuratică și se opri. Tâlhăria nu era ceva nou pentru el și chiar și crima era de înțeles și clară. Dar iubirea era un mister.

Când se întoarse în Burton Street, se opri în magazinul întunecat, auzind voci ridicate din bucătărie. Sally era acolo și nu era mulțumită de Fred, din câte părea.

Jim apăsă pe clanță și intră. Webster era așezat calm lângă foc, fumând pipă, cu un pahar de whisky pe brațul scaunului, adâncit în una din revistele lui Jim. Chaka stătea la picioarele lui, mușcând dintr-un os, în timp ce Frederick și Sally erau față în față la masă, furioși și cu vocile tremurânde.

— Bună seara, spuse Jim.

Nimeni nu-l observă. Se servi cu o sticlă de bere din cămară și se așeză în fața lui Webster.

— L-am găsit pe Mackinnon, spuse el, turnându-și bere în cană. Și știu ce face. Și am aflat la ce se referea Nellie Budd. Pun pariu că e mai mult decât ați făcut voi doi, prostuți neajutorați! Vorbesc de

unul singur, nu? Nimeni nu a auzit nimic din ce-am spus. Bine. Luă o înghițitură din cană și se uită la coperta revistei pe care o citea Webster. *Comoara de sub Stânca Scheletelor,* zise el, iar Webster se uită la el. Banda lui Clancy a pus-o acolo după ce au prădat banca. Dick Fiorosul se deghizează ca tâlhar și se alătură bandei. Ned Buckeye – noul tâlhar – e Dick Fiorosul, numai că se presupune că nu știi.

Webster aruncă revista, exasperat.

— De ce mi-ai spus? Ai stricat surpriza.

— Trebuia să te trezesc cumva. Ce e cu ăștia doi?

Webster se uită la Frederick și Sally.

— Nu știu, zise el. Nu am ascultat. Mă delectam cu Dick Fiorosul. Se ceartă sau ce?

Frederick lovi cu pumnul în masă.

— Dacă ai avea minte… spunea el.

— Să nu-mi vorbești tu mie despre minte, răspunse Sally cu buzele strânse. Ți-am spus să nu-mi stai în cale, nu-i așa? Dacă vrei să lucrăm împreună la caz…

— Gura închisă, amândoi! spuse Jim tare. Nu am mai auzit niciodată așa scandal. Dacă vreți să aflați vești, stați jos și ascultați-mă.

Rămaseră un moment locului, cu ostilitate, apoi Frederick îi împinse lui Sally un scaun, iar el se ghemui pe un taburet. Sally se așeză.

— Ei bine? spuse ea.

Jim le povesti despre Isabel Meredith și le citi cuvintele copiate din fragmentul din ziar.

— După cum văd eu lucrurile, Mackinnon îl șantajează pe Bellmann. A găsit pe undeva asta, a pus-o cap la cap cu treaba cu transa și a încercat să-l prindă pe Bellmann, și, evident, Bellmann nu s-a lăsat. Simplu. Ce credeți?

— Care-i legătura între Mackinnon și Nellie Budd? întrebă Frederick.

— Habar n-am, spuse Jim. Poate că fac amândoi parte dintr-un club de-al spiritiștilor. Poate că ea e bucățica lui Bellmann.

— Și chestia asta cu moștenirea? întrebă Sally. Tatăl lui e cineva important – asta a zis femeia, nu?

— Așa e.

— Poate-i adevărat. Poate că el e moștenitorul a ceva ce vrea Bellmann.

— *Dacă* e-adevărat, spuse Frederick. Oricum, măcar mai avem ceva. Ți s-a părut că spune adevărul această domnișoară Meredith?

— O, da, spuse Jim. În primul rând, ea a venit la mine. Nu ar fi făcut-o dacă avea ceva de ascuns. Nu are decât un lucru în minte -

să-l știe în siguranță… Sunt sigur că ar minți pentru asta, dar nu m-a mințit. Aș putea să jur.

— Hmmm, zise Frederick, frecându-și bărbia. Facem pace din nou, Lockhart?

— Bine, spuse ea cu dușmănie. Dar aș prefera să-mi spui imediat când afli ceva. Dacă știam că Bellmann îl urmărește pe domnul Mackinnon, aș mai fi avut ceva în mânecă.

— A fost prostesc, oricum, dacă vrei părerea mea, spuse Frederick. Te-ai dus direct…

— Da, dar nu vreau părerea ta, replică Sally. Deja ai…

— De-ajuns! spuse Jim. Cine vrea brânză cu murături? Domnule Webster? Cum e osul, Chuckles?

Chaka dădu din coadă când Jim îi frecă urechile. Frederick aduse o felie de pâine și niște brânză, iar Sally făcu loc pe masă și în câteva minute mâncau. Când terminară, puseră farfuriile pe banca din spatele lor, iar Jim scoase cărțile și jucară whist, Sally cu Fred împotriva lui Jim și a lui Webster. Nu după mult timp râdeau din nou, așa cum făceau înainte ca Sally să meargă la Cambridge, când parteneriatul lor era nou la-nceput; înainte ca ea și Fred să înceapă să se certe. Uitându-se acum la ei, Jim nu se îndoia că erau îndrăgostiți, și nu de o obsesie și fără speranță ca biata Isabel Meredith. Așa ar trebui să fie iubirea: jucăușă și pasională, periculoasă și plină de inteligență. Erau egali – tigrii ăștia doi. Puteau face orice voiau dacă lucrau împreună. De ce trebuiau să lupte unul cu altul?

CAPITOLUL ZECE

Grădina de iarnă

Luni dimineața, Charles Bertram sosi la magazin cu vești. Avea un prieten la Elliott & Fry (cei mai isteți fotografi din Londra; erau specializați în portrete făcute persoanelor bogate în locații la modă), iar acest prieten îi spusese despre o sarcină pe care tocmai o preluaseră: aceea de a face fotografia de logodnă a lui Axel Bellmann cu Lady Mary Wytham.

Frederick fluieră.

— Când? întrebă el.

— În după-amiaza aceasta, în casa lui Wytham, din Cavendish Square. M-am gândit că poate ești interesat. E o treabă la scară mare – știi cum sunt cei de la Elliott & Fry. O să fie un asistent care ține blițul, un asistent cu placa de șlefuire, unul care se va ocupa de trepied…

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? Nu cumva e tânărul Protherough?

— De fapt el este. Îl cunoști?

— Da, și îmi datorează o favoare. Bravo, Charlie! Deci Bellmann se însoară, hm? Și cu fata aceea drăguță… Al naibii să fiu!

Și-și luă haina și plecă în grabă.

Sally acorda o dimineață pe săptămână pentru Garland & Lockhart, în care vedea care era situația conturilor și discuta despre evoluția firmei cu Webster și domnul Blaine. Venise în acea dimineață așteptându-se ca și Frederick să fie acolo, pentru că domnul Blaine menționase nevoia de spațiu suplimentar și spera că Frederick îi va susține argumentația.

— Vedeți, domnișoară, spuse domnul Blaine, cred că avem nevoie de un secretar, dar după cum știți, e foarte puțin spațiu. Nu știu dacă ar mai fi loc într-un colț al noului studio…

— În niciun caz, spuse Webster ferm. De fapt, încep să mă întreb dacă studioul va fi destul de mare.

— Cum merg treburile cu el? întrebă Sally.

— Vino să vezi, spuse Webster. Ești ocupat, Charles?

Charles Bertram li se alătură în curtea din spatele magazinului.

În curând, noua clădire a studioului avea să fie gata; acoperișul era învelit cu țiglă, iar la pereți lucrau doi tencuitori, însă ferestrele nu erau gata încă. Își făcură loc printre scânduri, scări și roabe și se

opriră pe podeaua nouă slab iluminată de soarele iernatic.

— Mă întreb, zise Webster, dacă o să avem spațiu suficient aici pentru camera tracking. O să ne descurcăm numai dacă punem șinele în formă de potcoavă – și apoi lumina nu o să fie constantă. Numai dacă acoperim tot și punem lumină artificială. Dar emulsia nu va fi destul de sensibilă la viteza pe care o vom folosi…

Charles observă expresia lui Sally și zise:

— Există o soluție. Clădirea asta e destul de adaptabilă – nu trebuie să fie un studio zoetrop[2]. Nu e destul spațiu în magazin pentru toate cele pe care le facem la momentul actual – doamna Renshaw ar putea să ia de două ori mai mulți clienți dacă nu am avea așa mare nevoie de spațiu pentru studio. De ce nu punem un zid aici ceva ușor, despărțitor – făcând astfel un studio mai bun și spațiul de birou de care are nevoie domnul Blaine? Webster are dreptate – nu putem să punem camera tracking aici, și a fost prostesc să ne gândim că se poate.

— Dar trebuia să știți… începu Sally. De ce l-ați construit, dacă e prea mic?

Cei doi bărbați se uitară cu sfială unul la altul.

— Ei bine, nu era atunci când l-am schițat, explică Webster. Dar atunci nu ne gândisem la camera tracking. Gândeam în termeni de cameră fixă, cu un mecanism rapid de schimbare a plăcuțelor. Ar fi fost loc pentru asta aici. Și în asta constă viitorul – într-o cameră unică. Deci banii nu sunt risipiți.

— Bănuiesc că mai târziu vei vrea să cumperi teren, spuse ea. Nu ești altfel decât Fred. El unde e?

— S-a dus la Elliott & Fry, zise Charles. Domnul Bellmann al vostru se însoară și îi fac un portret de logodnă.

— Se însoară! se minună ea.

Ideea de căsătorie i se părea așa de ciudată pentru un om ca acel Bellmann pe care-l văzuse la Casa Baltică cu o săptămână înainte, încât nu putea să-și imagineze așa ceva.

— Ideea asta cu terenul… începu Webster, pe care nu-l interesa Bellmann. Ce zici, Charles? Ar trebui să construim un zid și să așezăm șinele perfect paralele, spre sud. Am putea să facem cum ne place. Să-i punem acoperiș de sticlă, poate, pentru vremea rea…

— Încă nu, spuse Sally. Nu sunt bani pentru asta. Construiți studioul ăsta și faceți-l să câștige cât ați spus că se poate și o să vedem. Domnule Blaine, se pare că vei avea spațiu pentru birou. Ai nevoie de un secretar angajat cu normă întreagă? Sau doar dimineața e suficient?

Camera tracking pe care o menționase Webster era o invenție proprie, bazată pe ideea unui fotograf pe nume Muybridge. Deocamdată, nu exista decât pe hârtie, de vreme ce nu avuseseră

loc ca să o asambleze. Era de fapt un ansamblu de camere urcate pe roți, care urmau să fie trase pe șine pe lângă un punct fix și expuse în succesiune rapidă pentru a capta mișcarea unui subiect la acel punct. Ideea de fotografiere a mișcării era la modă în vremurile acelea; mulți experimentau diferite tehnici, dar nu se obținuse un rezultat revoluționar. Webster spera că va realiza ceva cu ajutorul camerei tracking; Charles Bertram lucra la descoperirea unor emulsii mai sensibile, care să permită o expunere mai rapidă. Dacă reușeau să capteze un negativ pe hârtie și nu pe sticlă, puteau să monteze o rolă de hârtie sensibilizată în spatele lentilei și să o folosească în locul camerei tracking – numai dacă puteau face un mecanism destul de bun încât să tragă hârtia fără a o sfâșia. Dacă reușeau, puteau folosi noul studio pentru zoetrop, așa cum îl numise Charles. Erau multe de făcut.

Sally și domnul Blaine îi lăsară pe ceilalți doi să discute vesel și intrară să se gândească la ceea ce aveau nevoie în legătură cu secretarul.

Devreme în acea după-amiază, fiica Lordului Wytham, Lady Mary, stătea în Grădina de Iarnă a casei acestuia din Cavendish Square. Prea mare ca să fie considerată conservatoare, această structură din sticlă și fier conținea forme rare de palmieri, ferigi rare, orhidee și un lac în care înotau pești închiși la culoare. Lady Mary era îmbrăcată în alb: o rochie cu gât înalt, decorată cu o salbă de perle la gât, totul alb ca zăpada, ca o victimă de sacrificiu. Stătea pe un scaun de bambus sub o ferigă înaltă. Avea o carte în mână, dar nu citea.

Era o zi rece și uscată, cu o strălucire pe care sticla și verdeața o răspândeau și o transformau în ceva aproape subacvatic. Din mijlocul Grădinii de Iarnă, Lady Mary nu vedea nimic altceva decât verde și nu auzea nimic altceva decât șiroitul apei care aproviziona lacul și din când în când gâlgâitul aburilor din țevile de pe perete.

Frumusețea lui Lady Mary nu era la modă. Gustul vremii le prefera pe femeile care aduceau cu niște canapele, cu un aer de durabilitate, confort și îndesare, în timp ce Lady Mary era mai degrabă ca o pasăre sălbatică sau un animal tânăr – zveltă, cu oase ușoare, cu coloratura caldă a mamei și ochii cenușii, mari, ai tatălui. Era toată delicatețe și foc sfios și descoperise deja că frumusețea ei era un blestem.

Făcea oamenii să se înfioare. Chiar și cei care fermecaseră multe femei, tineri eligibili din oraș, se simțeau stânjeniți în prezența ei, murdari, împiedicați și incapabili să vorbească. Devreme, din timpul adolescenței, simțise intuitiv că în loc să atragă dragostea putea chiar să o alunge fără să vrea datorită

frumuseții sale. Erau deja umbre de tragedie în ochii ei de culoarea norilor, și asta nu doar din pricina logodnei.

După ce stătuse nemișcată ceva timp, auzi voci din bibliotecă, dincolo de ușa de sticlă. Tremura; cartea îi căzu din mână pe grilajul de fier din podea.

Se deschise ușa și o voce spuse:

— Domnul Bellmann, my lady.

Axel Bellmann, îmbrăcat cu o haină de dimineață de culoare cenușie intră și se înclină ușor. Lady Mary îi zâmbi lacheului.

— Mulțumesc, Edward, spuse ea.

Lacheul se retrase și ușa se închise ușor. Lady Mary stătu destul de nemișcată la marginea lacului, cu mâinile în poală, la fel de tăcută ca nuferii de pe lac. Bellmann tuși ușor; în aerul grădinii cu palmieri, răsună ca mârâitul unui leopard care se pregătește să sară de pe o ramură pe spatele fragil al unei gazele.

Înaintă spre ea și vorbi:

— Îmi permiteți să vă spun bună ziua?

— Nu văd de ce v-aș interzice.

El zâmbi ușor. Era la doi, trei metri depărtare, cu mâinile la spate, o rază de lumină prelingându-se pe fața lui mare, încadrată de păr blond.

— Arătați încântător, spuse ei.

Ea nu răspunse imediat, ci se întinse și rupse o bucată din frunza de palmier care se afla chiar deasupra capului ei și o fărâmă cu unghiile. Apoi spuse: Mulțumesc.

Era ceva mai tare decât o șoaptă.

El trase un alt scaun și se așeză în apropiere.

— Sper că vei fi interesată să auzi care sunt planurile mele în legătură cu viața noastră de cuplu, spuse el. O să locuim la Hyde Park Gate deocamdată, deși vom avea nevoie, desigur, de o locuință la țară. Îți place marea, Mary? Îți place să călătorești pe mare?

— Nu știu. Nu am fost niciodată la mare.

— Îți va plăcea. Mi se construiește un vas; va fi lansat înainte de căsătorie. Am putea să ne petrecem luna de miere la bordul lui. Ai putea să mă ajuți să-i aleg numele. Sper că tu vei fi cea care-l va lansa.

Ea nu răspunse. Ținea ochii în jos; bucățile de frunză de palmier se aflau încă în poala ei albă. Ținea mâinile nemișcate.

— Uită-te la mine, îi spuse el.

Avea vocea aspră și calmă. Lady Mary se uită în sus la omul cu care consimțise să se căsătorească și încercă să păstreze o expresie calmă.

— Vin fotografii, spuse el. Vreau o poză care să exprime plăcerea și satisfacția la logodnă. Ca logodnică a mea, ca soție a

mea, ca gazdă a casei mele, nu vei folosi nicio ocazie publică pentru a-ți exprima nemulțumirea, indiferent ce vei simți personal. Desigur, sper că, oricum, nu vei fi nemulțumită. Ai înțeles?

Ea începu să tremure.

— Da, domnule Bellmann, reuși ea să spună.

— O, nu, fără domnul Bellmann. Mă numesc Axel, și așa îmi vei spune. Vreau să te aud.

— Da, Axel.

— Bun. Acum spune-mi despre plantele astea. Știu foarte puține despre plante. Cum se numește asta?

Exact la 14.30, domnul Protherough de la Elliott & Fry sosi acasă la Lordul Wytham. Cei trei asistenți ai lui își luaseră în mod neașteptat o oră liberă, cu câte cinci șilingi fiecare ca să-și țină gura; iar în locul lor veniseră Frederick, Jim și Charles Bertram.

Jim purta cel mai bun costum al lui și-și pieptănase părul. Frederick, cu sprâncenele înnegrite și deghizat, era greu de recunoscut. Domnul Protherough, un bărbat cu părul blond și cu ochelari intrase în spiritul situației, dar Frederick știa că slujba îi era în pericol dacă mergea prost ceva.

Lacheul care le deschise ușa fu înclinat să nu le dea drumul înăuntru la început.

— Mergeți pe intrarea pentru comercianți, le zise el și dădu să închidă ușa.

Onorabilul Charles, de o eleganță ireproșabilă, spuse:

— Un moment. Știi pe cine nu vrei să lași să intre?

Lacheul mai deschise puțin ușa. Pe față îi apăru o urmă de dispreț.

— Da, spuse el. Fotografi. Comercianți. Intrarea comercianților e după colț.

— Spune-mi, zise Charles, când Sir Frederick Leighton îi făcea portretul doamnei Wytham, l-ai trimis spre intrarea comercianților?

Lacheul se uita acum cu teamă.

— Nu, spuse el cu grijă.

— Cartea mea de vizită, spuse el, scoțând-o repede. Ai bunătatea și informează-ți stăpânul că au sosit artiștii fotografi. Au ajuns la timp, exact la 14.30, dar acum – se uită la ceasul de aur sunt aproape cu cinci minute în întârziere.

Lacheul se uită la cartea de vizită, înghiți în sec și intră la apă cel puțin trei centimetri.

— Oh, îmi cer iertare, domnule, desigur! Vă rog, intrați! O să-l informez pe Lord că ați sosit la timp, domnule. Pe-aici, vă rog, domnule…

Jim luă o expresie mândră (cu greu, după ce Charles îi făcu

vesel cu ochiul) și-l ajută pe Frederick să care echipamentul. Fură conduși în Grădina de Iarnă. În vreme ce domnul Protherough organiză materialele și verifică lumina, Frederick și Jim așezară trepiedul și pregătiră plăcuțele. Urmau să fie poze cu colodion ud; studiourile preferau procedeul familiar pentru fotografii formale – era mai dificil, dar garanta un rezultat bun. Între timp, Charles vorbea cu Lordul Wytham.

Era cald în Grădina de Iarnă; soarele nu strălucea puternic, dar aburii din țevi mențineau aerul umed și cald. Jim, fără a se gândi la nimic anume, își freca sprânceana în timp ce ajusta piciorul trepiedului. Își dădea seama că Bellmann și Lady Mary veneau dând colțul de pe o alee, se uită în sus – și atunci simți ca și cum ar fi fost lovit cu un ciocan în inimă.

Lady Mary. Era atât de perfectă, că abia putea să suporte. *Drăguță* nu era un cuvânt potrivit – nici *frumoasă* –, simți ca și cum ar fi fost ridicat ca o frunză de un uragan și purtat fără ca el să poată face nimic, îndrăgostit de-a binelea. Era destul de fizic efectul; îi tremurau genunchii și trebui să-și amintească să respire. Se întreba (cu acea parte a minții care-i funcționa încă) cum de Bellmann putea să stea calm și să vorbească, în timp ce mâna ei era pe brațul lui. De parcă nu însemna nimic! Purta ceva alb, părul îi era închis la culoare și lucios; obrajii fierbinți, iar ochii mari și cețoși… Aproape că gemu.

Ca într-un vis, Jim se mișcă automat spre locul în care îi spusese domnul Protherough să se ducă, îi întinse o plăcuță lui Frederick, dădu la o parte o ramură de palmier, duse scaunul ei de bambus lângă lac și ridică o pânză albă, ca să reflecte mai multă lumină pe partea întunecată a feței ei.

Tot timpul îi vorbea în minte cu pasiune și asculta cu încântare răspunsurile ei imaginare…

Bellmann nu conta deloc. Era irelevant. Să se căsătorească cu el? Era ridicol! Imposibil. Uite cum stă lângă el, mândră, separată și visătoare – uite cum degetele ei slabe dădeau la o parte o bucată de mușchi de pe fustă și-l aruncau în apă – uite cum i se încordează gâtul exact sub urechea rozalie, acolo unde părul i se cârlionța… Jim era pierdut pentru totdeauna.

În jurul lui, ședința fotografică mergea perfect. Domnul Protherough intră sub pânza camerei, expuse plăcuța și ieși din nou; Frederick îi dădu una nouă, o luă pe cea expusă, iar Lordul Wytham bântuia pe fundal, apoi îi lăsă în pace. Charles urmărea totul cu dezinvoltura proprietarului de pământ, care își privește muncitorii la lucru. Făcură peste zece poze, inclusiv una cu Lady Mary singură, pentru care Jim mulțumi în minte.

Când terminaseră aproape, Frederick se aplecă și șopti:

— Ai grijă, Jim! Te holbezi!

— Oh, Doamne, gemu Jim și se întoarse să-i dea domnului Protherough ultima plăcuță.

Aceasta era pentru o poză cu cuplul stând lângă o zeiță clasică, dar Charles interveni pentru a spune că Lady Mary ar trebui să stea jos. Ar îmbunătăți echilibrul compoziției, susținu el, iar domnul Protherough fu de acord.

— Du scaunul, te rog, domnule Sanders, îi spuse Charles lui Frederick în timp ce Jim îl ajuta pe domnul Protherough să întoarcă trepiedul.

Frederick luă scaunul de bambus de lângă lac și-l așeză lângă statuie.

Dintr-odată, Jim își dădu seama că era foarte liniște.

Se uită și-l văzu pe Bellmann ținându-l pe Frederick de braț și privindu-l cu atenție. Frederick se uita la el, cu o uimire inocentă.

„Oh, rezistă Fred, se gândi Jim disperat, te-a prins…”

— Spune-mi, zise Bellmann (și toată lumea rămase acum nemișcată, inclusiv domnul Protherough), ai fost la Lady Harborough săptămâna trecută?

— Eu, domnule? întrebă Frederick cu o voce preocupată. Nu, domnule!

— În calitate de oaspete? continuă Bellmann tare.

— Oaspete la doamna Harborough? A, nu, nu eu, domnule. Să pun scaunul aici sau acolo, domnule?

— Săptămâna trecută, spuse Bellmann și mai tare, un bărbat care, dacă nu erai tu era dublura ta, a fost acasă la lady Harborough în seara în care a avut loc concertul de caritate. Bărbatul ăla îi pândea și-i supraveghea pe ceilalți oaspeți într-o manieră suspicioasă. Te întreb din nou: ești acel bărbat?

Dar înainte ca Frederick să răspundă, Lady Mary însăși vorbi.

— Uiți, îi spuse ea lui Bellmann, că și eu am fost acolo. L-am văzut pe bărbatul la care te referi și nu e acesta.

— Dacă pot să-mi dau cu presupusul, domnule, spuse Frederick cu îndrăzneală, probabil că l-ați văzut pe vărul meu, Frederick. Este detectiv particular și mai multe doamne și domni i-au cerut serviciile în probleme de siguranță.

Clipi inocent.

— Hmm, spuse Bellmann. Foarte bine. Dar e o asemănare remarcabilă.

Se dădu la o parte pentru ca Frederick să poată pune scaunul.

Jim simți cum domnul Protherough se relaxează: pentru că, dacă Frederick era descoperit, el și-ar fi pierdut slujba la Fry.

Riscau cu toții – și ce sperau să câștige? Mai nimic.

Dar dacă nu veneau, n-ar fi văzut-o niciodată. Părea atât de

tânără; nu credea să aibă mai mult de șaisprezece ani... Ce naiba se întâmpla? De ce trebuia să se căsătorească cu un astfel de om?

Jim se uită mai atent la Bellmann în timp ce poza lângă scaun, uitându-se în jos, la aleasa lui. Era ceva periculos în fața aia mare, Jim simțea asta; dar pentru cine? Lady Mary se juca cu o batistă, parcă ușor plictisită, în timp ce Bellmann stătea masiv deasupra ei. Puse mâna pe umărul ei, iar ea oftă și se adună ascultătoare, uitându-se cu ochii ei minunați, de culoarea norilor.

Poza era gata; plăcuța fu pusă deoparte. Charles merse de-a lungul aleii, vorbind cu Bellmann – și apoi veni momentul pe care-l așteptase Jim de douăzeci de minute sau de-o viață.

Ea stătea lângă statuie, pierdută în gânduri, în timp ce Frederick îl ajuta pe domnul Protherough cu camera și trepiedul. Stătea cu o mână pe spătarul scaunului, iar cu un deget de la cealaltă își răsucea o buclă; apoi se uită în sus și-l văzu pe Jim – și ochi-i străluciră.

El făcu un pas spre ea. Nu se putea abține. Lady Mary se uită peste umăr rapid, văzu că erau singuri și se aplecă înainte, astfel încât fețele le erau la o distantă de numai câțiva centimetri. El se simți amețit și-i întinse o mână, și...

— El e? spuse ea încet. Bărbatul de la Lady Harborough?

— Da, spuse Jim. Avea vocea răgușită. My lady, eu...

— E detectiv? E-adevărat?

— Da, e ceva în neregulă, nu-i așa? Puteți să vorbiți?

— Te rog, șopti ea. Te rog, ajută-mă! Nu știu cu cine altcineva să vorbesc. Sunt singură aici și trebuie să fug. Nu pot să mă mărit cu el.

— Ascultă, spuse el, cu inima sărindu-i din piept – poți să ții minte asta? Numele meu e Jim Taylor, de la Garland & Lockhart, Burton Street. Îl investigăm pe domnul Bellmann. Se întâmplă ceva ciudat. Dar o să te ajutăm, îți promit. Ia legătura cu noi cât poți de repede și o să...

— Adu scaunul înapoi aici, te rog, Taylor! strigă domnul Protherough.

Jim luă scaunul și-i zâmbi fetei. Un surâs ușor trecu și pe fața ei și apoi se duse, ca vântul pe un câmp cu porumb, apoi fata se întoarse din nou.

Nu le spuse nimic celorlalți când plecară. Nu putea să spună nimic; de-abia îi venea să creadă că e treaz sau chiar viu. I-ar fi venit să cânte dacă nu-i venea să râdă și să plângă cu lacrimi amare, toate în același timp.

Mai târziu în acea zi, un tânăr scund și îndesat bătu la ușa unei locuințe respectabile din Lambeth. Lângă el, pe trepte, stătea un alt

bărbat – un bătăuș după nasul aplatizat și urechile ca de conopidă. Jim i-ar fi recunoscut; erau bărbații de care îl salvase pe Mackinnon de la teatrul Britannia.

Când se deschise ușa (de către o femeie mai în vârstă cu un șorț curat), se împinseră înăuntru fără un cuvânt și o trântiră în urma lor.

— Ascultă cu mare atenție, spuse tânărul, ținând un baston sub bărbia femeii. O tânără cu un semn din naștere. Unde e?

— O, Doamne Sfinte – cine ești? Ce vrei? icni proprietăreasa. Dă-mi drumul! Ce faci?

Bătăușul îi ținea brațul la spate. Tânărul zise:

— Vrem s-o găsim. Du-ne la ea – acum. Și nu țipa, dacă nu vrei ca prietenul meu să-ți rupă brațul.

— Of! Of, te rog nu-mi face rău! Dă-mi drumul, te rog! Bătăușul, la un semn din partea celuilalt, îi dădu drumul și proprietăreasa căzu, lovindu-se de zidul din holul îngust.

— Sus, icni ea. Etajul doi.

— Haide, spuse bărbatul cu bastonul, iar ea se împiedică pe scări în fața lor.

Domnul Harris (pentru că acesta era numele lui) o împungea pe bătrână cu bățul, în timp ce urcau.

— Nu ești destul de rapidă, spuse el. Cum te cheamă, apropo?

— Doamna Elphick, spuse ea cu greutate. Vă rog, inima mea nu e prea puternică.

— O, Doamne, spuse domnul Harris. A frânt-o Mackinnon, nu-i așa?

Erau pe palierul de la etajul întâi. Ea se prăbuși de perete, cu mâna la piept.

— Nu știu ce vreți să spuneți, zise ea slab.

— Nu mai pierde vremea și mișcă-te. Avem nevoie de lumina pură a unei femei care să ne ghideze, nu-i așa, Sackville?

Bătăușul gemu în semn de acord și o împunse pe doamna Elphick să se miște. Urcară următoarea scară și se opriră în fața ușii primei camere.

— Acum, Sackville, spuse domnul Harris, aici îți pui în funcțiune talentele. Doamnă Elphick, ești pe punctul de a urmări o scenă care s-ar putea să-ți facă rău.

— O, nu, vă rog, spuse femeia, în timp ce Sackville, bătăușul, se dădu un pas înapoi și lovi ușa cu piciorul, chiar sub clanță.

Se sparse imediat și din interior se auzi un țipăt înspăimântat. Sackville dădu la o parte ușa spartă și o ținu deschisă pentru domnul Harris, care intră înăuntru încet, bătând cu bastonul în palmă și uitându-se curios în jur.

Isabel Meredith, cu jumătate din față palidă și cealaltă jumătate

arzând ca focul prin contrast, stătea la masă, ținând în mână o broderie complicată.

— Ce vreți? șopti ea. Cine sunteți?

— Pe Mackinnon îl vrem. Tu ai grijă de el. Proprietăreasa ta știe? spuse domnul Harris cu răutate. Se întoarse spre doamna Elphick. Știați, bună doamnă, că ține un bărbat aici? Cred că e bărbat, numai că tot fuge, ceea ce un bărbat nu face. E aici acum, domnișoară Semndinnaștere?

Isabel își ținu răsuflarea. Nu ar fi fost drăguță nici dacă nu era desfigurată; nu avea vitalitatea necesară. Nu era obișnuită să facă față răutății și nu știa cum să răspundă.

— Am întrebat, zise domnul Harris, e aici acum? Sub pat, spre exemplu. Uită-te, domnule Sackville!

Sackville ridică patul de lemn și-l răsturnă pe podea. Nu era nimic sub el în afară de un vas de noapte. Isabel își ascunse fața.

— Uite, domnule Sackville, spuse domnul Harris, o cutie mică. Vezi dacă n-a ascuns ceva acolo.

Sackville o lovi cu pumnul și o sparse în mii de bucăți.

— Vă rog, începu Isabel. Nu-i aici. Vă asigur.

— Atunci unde e?

— Nu știu! Nu l-am văzut de câteva zile! Vă rog…

— A, dar l-ai ajutat, nu-i așa? Ai fost văzută, nebunatico! Și nu spune că nu erai tu, nu poți să ascunzi un semn ca ăla.

— Ce vreți? strigă ea. Vă rog, lăsați-mă în pace! Nu știu unde e, jur…

— Măi, măi. Păcat.

Domnul Harris se uită în jur.

— Acum, problema mea e că sunt sceptic. Nu am încredere în natura umană – și cred că minți. Și iată ce o să fac. O să-l pun pe Sackville să-ți rupă și să-ți ardă toată munca în fața ochilor tăi. Ar putea să te pocnească pe tine. Dar ești oricum destul de oribilă și nu ar observa nimeni. Du-te, Sackville, băiete!

— Nu! Nu, vă rog! E tot ce am în lumea asta – orice, dar nu asta! E traiul meu… vă implor…

Căzu în genunchi și-l prinse de haină. Sackville trase fața de masă și începu să o rupă în bucăți; ea plânse și-l trase de haină pe domnul Harris, dar acesta nu o băgă în seamă.

— Uită-te, Sackville, băiete. Sunt rochii, halate de noapte și tot felul de haine. Rupe-le, rupe-le! Nu te simți inhibat de prezența doamnelor. Țipetele și plânsetele astea sunt un semn, tinere Sackville, că-ți faci treaba ca un răzeș englez.

Și, deși ambele femei încercau să-l împiedice (doamna Elphick fiind aruncată la o parte, iar Isabel lăsată lată), în cinci minute, Sackville distruse sistematic toată munca ei. Rochii, cămăși de

noapte, robe de botez, care aveau nevoie de cea mai delicată ață pentru a fi reparate. Erau haine pe care le făcea pentru clienții obișnuiți: mănuși, bonete pentru văduve, șaluri, batiste fine, bluze brodate, jupe de muselină. Tot ceea ce avea era despachetat și sfâșiat.

În cele din urmă, Isabel se aruncă într-un scaun și începu să plângă cu suspine. Doamna Elphick se uită tremurând cum Sackville îndesa o grămadă mare în șemineu.

Apoi domnul Harris deschise ușa pe care încă n-o atinsese și scoase o cutie mică. O scutură, dar aceasta era ușoară și nu suna.

Isabel sări în picioare brusc.

— Nu! spuse ea. O să… o să vă spun unde e, dar nu o atingeți. Vă rog, dați-mi-o înapoi! Vă rog!

— A! zise domnul Harris. Asta-i mica ta comoară, deci?

Încercă să o desfacă, dar era încuiată.

— Păi atunci, spune-mi unde e și păstrează-o. Altfel, tânărul Sackville îi găsește o întrebuințare.

Femeia întinse mâinile să o ia, dar bărbatul o trase înapoi. Isabel nu putea să-și ia ochii de la ea. Palidă și înfiorată la gândul că făcea așa ceva, spuse cu o voce tremurândă:

— Vine mâine-seară la Teatrul Regal din High Holborn. Vă rog, nu-i faceți rău!

El îi dădu cutia, pe care ea o strânse imediat la piept.

— Să-i facem rău – ei bine, nu mai e responsabilitatea mea acum. Nu pot să-i influențez soarta. Regalul din High Holborn – da, știu unde e. Uite, Sackville!

Domnul Harris îi întinse o cutie de chibrituri.

— Acum, probabil că te gândești că imediat ce ne întoarcem spatele, alergi să-l anunți. Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău. Nu i-aș spune un cuvânt. Deocamdată, îl țin pe Sackville în lesă și nu vreau să spun ce ți-ar face dacă i-aș da drumul. Fii discretă, asta aș face dacă aș fi în locul tău.

— Dar de ce? Ce vreți de la el? Ce v-a făcut?

— Mie, personal? Absolut nimic. Dar stăpânul meu vrea să-i vorbească urgent – o problemă de familie. Eu sunt avocat, înțelegi? Ți-am menționat asta? Un fel de avocat, oricum. Acum, dă-te înapoi, pentru că în câteva secunde șemineul o să ia foc. Ar putea fi periculos, așa că noi o să plecăm în curând. Dar bănuiesc că ne ești recunoscătoare că te-am avertizat de importanța acestui lucru. Poate ai vrea să mă recompensezi pentru timpul pierdut și efortul lui Sackville? I-am dat o coroană pentru efort. Sigur, din buzunarul stăpânului, dar gândește-te cât de mulțumit ar fi să afle că i-au fost rambursate cheltuielile.

Era ceva oribil și înfiorător în modul lui batjocoritor de a-i

vorbi; Isabel nu mai avea putere să reziste și cu degete tremurânde deschise portofelul și scoase coroana. Sackville o luă de la ea.

— Spune mulțumesc, Sackville, zise domnul Harris.

— Mulțumesc, domnișoară, spuse el.

— Și cum această lucrare este una care face sete, cred că o jumătate de coroană ar fi un mod frumos de arăta că ne mulțumești pentru ceea ce am făcut.

Încă o monedă trecu dintr-o mână în alta.

— E tot ce am, spuse ea slab. Nu am nimic de mâncare, vă rog…

— Da, spuse domnul Harris gânditor. Nici eu nu am mai mâncat încă de la micul dejun. Ar fi bună o masă. Ce zici, Sackville? Dar nu mă aștept să plătești și pentru asta, adăugă el către ea. Un bărbat trebuie să mănânce bine; o să plătesc eu.

— Ce-o să mă fac? spuse ea neajutorată.

— Nu știu, trebuie să recunosc. Îmi pare o întrebare grea. Haide, Sackville, aprinde un chibrit, băiete!

— Nu! țipă doamna Elphick.

Se dădu înapoi când domnul Harris ridică un deget spre ea își puse mâna la gură când Sackville dădu foc la hainele din șemineu. Lucrurile se aprinseră imediat, cu un vuiet.

Isabel plângea ca un copil, strângând încă la piept cutia și legănându-se încolo si-ncoace nefericită și cu un sentiment de vinovăție. Domnul Harris o mângâie pe cap.

— Nu contează, spuse el. Ai câștigat experiență. Să nu te îndrăgostești niciodată de un scoțian – nu sunt de încredere. Haide, Sackville, lasă doamnele să aibă grijă de foc, nu vrem să le stăm în cale, ar fi nepoliticos. O zi bună!

CAPITOLUL UNSPREZECE

Capcana demonului

În dimineața următoare, înainte ca soarele să fie sus pe cer, o mână puse un bilețel în cutia de scrisori din Burton Street nr. 45, și o figură ascunsă în spatele unui văl se strecură în lumina cenușie.

Jim găsi bilețelul. Nu dormise bine; imaginea lui Lady Mary îi bântuise visele și nu o singură dată gemuse în scaun gândindu-se la obrajii ei calzi, la ochii de culoarea norilor, la șoapta ei… În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu era chip să mai doarmă, mersese în bucătărie, căscând, scărpinându-se și blestemând și aprinse focul ca să-și facă un ceai.

Când puse ceainicul pe plită, auzi cutia poștală păcănind în magazinul gol și clipi treaz de-a binelea. Se uită la ceasul de deasupra șemineului; încă nu era șase. Ridică gulerul halatului de noapte și ieși în magazin, unde văzu bucățica de hârtie în lumina slabă. Ridică jaluzeaua și citi.

DOMNULUI TAYLOR

> Domnul Mackinnon e în mare pericol. Doi bărbați îl vor aștepta diseară la Teatrul Regal de Varietăți din High Holborn. Pe unul îl cheamă Sackville. Vă rog să-l ajutați cum puteți. Nu am pe cine altcineva la care să apelez și nu pot face nimic pentru el.
>
> I. M.

I. M.?… Isabel Meredith, desigur.

Jim luă cheia din cui, deschise ușa în grabă, alergă afară și se uită pe strada tăcută. Lămpile încă licăreau în ceață, cerul se lumina și, deși auzea tropăitul sacadat al copitelor și huruitul roților din strada cealaltă în vreme ce un comerciant își făcea drum spre piață, nu se vedea nimeni și nimic nu arăta încotro se dusese.

Sally nu uitase de amenințarea lui Axel Bellmann. Se gândi de fiecare dată când se ducea la birou că erau mulți lucrători în clădire care o vedeau intrând și ieșind; era secretarul proprietarului de la parter, căruia îi plătea chiria, era o agenție mică de import (coacăze, tutun din Turcia) în biroul de lângă al ei, cu care împărțea provizia de cărbuni – și oricine putea să lucreze pentru Bellmann.

Se întrebă dacă pentru a se proteja ar trebui să angajeze o

femeie respectabilă; dar ar fi trebuit să-i dea ceva de făcut, s-o învețe ce să facă și să o plătească, ceea ce nu-și permitea. În cele din urmă, se hotărî să nu bage în seamă amenințarea și să continue lucrurile în mod normal. Dar era fericită de fiecare dată când deschidea ușa și dincolo de ea se afla o femeie, și nu un bărbat și era supărată pe propria slăbiciune de a se bucura de aceasta.

Se întâmplă la fel în acea dimineață, când prima ei clientă fu o femeie. Era o tânără plină de viață din Lancashire, care venise la Londra să studieze pentru a deveni profesoară și avea nevoie de un sfat în legătură cu modul în care să-și administreze banii pe care i-i lăsase bunicul ei. Când Sally îi descrise un număr de posibilități și se hotărâră la cea mai bună dintre ele, aceasta spuse:

— Am fost atât de surprinsă să aflu că S. Lockhart e femeie! Vreau să spun și încântată. Cum de ai reușit să obții o astfel de slujbă?

Sally îi povesti și apoi o întrebă:

— De unde sunteți, domnișoară Lewis?

— Barrow-in-Furness, răspunse aceasta. Dar nu vreau să stau toată viața într-un colț din Lancashire. Vreau să plec în străinătate. Aș vrea să văd Canada, America de Sud și Australia… De asta vreau să mă pregătesc să devin profesoară. Astfel voi avea ceva util spre care să mă întorc de fiecare dată.

— Barrow, zise Sally. Acolo se construiesc vase, nu-i așa?

— Da, sunt și docuri, și căi ferate. Amândoi frații mei lucrează în docuri. Sunt funcționari. Au fost foarte supărați când bunicul mi-a lăsat mie banii, și nu lor, care sunt bărbați. Dar eu am fost cea care îi asculta mereu poveștile – a fost marinar. Mi-a spus despre cascada Niagara, Amazon și recifele de corali și de-abia aștept să le văd și eu. Ne uitam la poze cu vechiul stereoscop și-mi povestea totul despre ele. Era minunat.

Sally zâmbi. Apoi o lovi un gând.

— Bănuiesc că nu ai auzit de o firmă pe nume North Star, nu-i așa?

— North Star – ba da, e în Barrow. Ceva legat de căile ferate? Nu știu. Au fost ceva probleme cu sindicatul, cred. Sau poate greșesc. Îți spun cine ar putea ști – e o doamnă care locuiește în Muswell Hill, în Londra – nu știu exact unde vine asta. O să-ți scriu adresa. A fost profesoara mea la școala de duminică până s-a căsătorit. Fratele ei lucra pentru North Star sau firma pe care a preluat-o North Star. Va putea să-ți spună mai multe. Doamna Seddon, Cromwell Gardens nr. 27, Muswell Hill. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Spune-i că o să merg să o vizitez după ce-mi rezolv problemele cu colegiul…

„În sfârșit, se gândi Sally. Sunt norocoasă, se pare."

— Anunță-mă dacă mai ai nevoie de sfaturi, spuse ea, când domnișoara Lewis plecă, și succes cu predatul!

După ce termină treaba pe ziua respectivă, Sally încuie biroul și stătu o vreme pe trepte, întrebându-se dacă să se ducă atunci la Muswell Hill sau să scrie o scrisoare. Stătea încă acolo când sosi Jim.

— Sal? Am o treabă. Nu te duci acasă, nu-i așa?

— Păi… Ce fel de treabă?

— Vino la teatru. Mackinnon are probleme, iar eu și Fred o să fim cu ochii pe el.

Merseră împreună pe străzile pline de funcționari cu meloane, vânzători de ziare și măturători, iar Jim îi povesti despre biletul de la Isabel. Așteptară în fața unei măcelării să se elibereze drumul și să poată trece și, în aburii înmiresmați și lumina caldă, Sally îl văzu pe Jim ca în urmă cu șase ani când îl cunoscuse: un curier dezordonat, plin de cerneală, dur și iute ca săgeata, și râse veselă.

— Ai o treabă? zise ea. Foarte bine, prietene. Condu-mă!

Chaka îi prinse starea de spirit și dădu din coadă.

Merse acasă și-și schimbă rochia și se întâlniră toți trei la rând la Teatrul Royal de Varietăți la 19.30. Frederick era îmbrăcat de seară și avea un baston, și, spre surpriza lui imensă, ea îl sărută.

— A meritat să vin, spuse el. Care-i programul, Jim?

Jim studiase afișul de la intrare. Se întoarse la rând și spuse încet:

— Cred că Mackinnon își zice Marele Mefisto. Nu cred că e una dintre trupele maghiare de femei velocipede ale doamnei Tarocszy sau Señor Ambrosio Chavez, Omul de Gumă…

— Mă întreb ce e o femeie velocipedă. În față sau la galerie? Bănuiesc că ar trebui să stăm aproape de scenă în caz că trebuie să urcăm acolo. Ce crezi?

— Nu există o cale rapidă de a coborî de la galerie, spuse Jim. Vrem să fim cât de aproape se poate. Singura problemă e că nu o să putem să vedem publicul și să-l căutăm pe Sackville.

Se deschiseră ușile și spectatorii înaintară spre foaier, unde lumina lămpilor cu gaz strălucea pe mahon și sticlă. Plătiră câte un șiling și șase pence fiecare pentru locuri la capătul primului rând și se așezară în atmosfera încărcată de fum pentru a-i privi pe membrii orchestrei așezându-se la locurile lor. Jim se uita în jur din când în când, la restul publicului.

— Problema e, mormăi el, că nu știm ce căutăm. Nu o să aibă pancarte de gât.

— Dar îi vezi cumva pe tipii care erau la Britannia când l-ai

ajutat pe Mackinnon? întrebă Frederick.

— Păi, sunt mulți oameni aici, Fred. Și oricum ar putea să fie în spatele scenei – dar totuși nu cred. Au un paznic bun aici. Cred că o să vină din față dacă o să vină.

Apoi, Sally, uitându-se în jur, privi spre lojele de pe partea cealaltă. Erau cam șase și patru erau întunecate, dar în una din celelalte două se afla un bărbat care se uita direct spre ea printr-un binoclu de teatru.

Acesta observă că l-a văzut, își dădu binoclul la o parte, zâmbi și se înclină ușor. Sally văzu sclipirea de pe ochelarii cu ramă de aur.

— Domnul Windlesham, spuse ea involuntar și se uită în altă parte.

— Cine e? întrebă Frederick.

— Secretarul lui Bellmann. El e în loja aceea – cea de-a doua – și m-a văzut. Ce facem acum?

— Păi, suntem în același joc, spuse Frederick. Nu are rost să ne mai ascundem acum – își dă seama că suntem împreună. Mai e un tip acolo, Jim, nu, doi. Îi vezi?

Jim se uita și el în sus, dar clătină din cap.

— Nu, spuse el. Sunt în umbră. Cel scund ar putea să fie tipul pe care l-am văzut în cabina lui Mackinnon, dar nu aș jura. Ce mă enervează! M-aș duce sus și i-aș încuia în lojă cum am făcut în noaptea aia, dar m-ar vedea că mă duc.

Frederick le făcu prietenește cu mâna și se întoarse spre scenă. Orchestra se pregătea să înceapă. Le spuse celorlalți:

— Pot să ne vadă, dar noi ajungem mai repede la scenă. Dacă e nevoie, noi doi, Jim, îi reținem, iar Sally se duce cu Mackinnon. Ai placa metalică pentru degete la tine?

Jim dădu din cap în semn că da.

— Ușa aia din spatele prezentatorului duce direct în culise, spuse el. Au ales prost locul în care să aștepte. E singurul avantaj pe care-l avem.

— Numai dacă nu mai sunt și alții în culise, spuse Sally.

Nu mai putură să vorbească pentru că orchestra începu cu țambalele și toba și de unde erau ei nu se mai auzea nimic. Jim, la capătul rândului, arunca priviri spre lojă tot timpul în timp ce Frederick se bucura de spectacol.

Se perindară trupa de velocipede a doamnei Tarocszy, domnișoara Ellaline Bagwell (sopranǎ), Omul care desenează fulgere și domnul Jackson Sinnot (cântece comice și patriotice); iar cei trei bărbați tot nu plecară din lojă. Sally se uită la un moment dat în sus și-l văzu pe domnul Windlesham cu privirea fixată încă asupra ei; se simți neplăcut de goală. Se întoarse și încercă să-l

ignore.

În cele din urmă, prezentatorul îl anunță pe Marele Mefisto. Se auzi o bătaie de tobă, mâna stângă a dirijorului bubui în coarda bas a unui pian în timp ce mâna dreaptă îi dirija pe cei patru violoniști care interpretau o melodie misterioasă, iar apoi în sunet de țambal se ridică cortina. Frederick și Sally se ridicară.

În mijlocul scenei se afla o siluetă zveltă îmbrăcată în frac. Purta o mască albă. Sally nu-l văzuse niciodată pe Mackinnon, dar știu imediat cine era, și nu numai pentru că Jim se ridică agitat în stânga ei și spuse: „El e individul".

Frederick era relaxat ca întotdeauna în partea cealaltă. Sally se uită la el, văzu o expresie de bucurie pură, copilărească pe fața lui și se trezi că zâmbește și ea. El se întoarse și-i făcu cu ochiul, apoi începu actul.

Indiferent ce altceva era, Mackinnon era un artist. Era clar că masca nu era numai o manieră de a se ascunde, ci și o parte importantă din rol – la fel de importantă ca machiajul alb pe care-l purta înainte. Nu vorbea și atmosfera pe care o crea era sinistră – accentuată de numeroasele trucuri pe care le făcea cu săbii, cuțite, care tăiau și străpungeau. Mișcări, mimă și înainte de toate masca lipsită de expresie și hipnotică, toate se adunau pentru a crea sentimentul de oroare și pericol. Spectatorii, care fuseseră veseli și agitați până atunci, stăteau acum nemișcați – dar nu dezgustați sau dezaprobatori; erau înfiorați. La fel și Sally. Era un artist fenomenal.

Îl priveau de câteva minute, incapabili să-și ia ochii de la el, când Jim întoarse capul scurt să se uite în sus spre lojă – și o trase pe Sally de braț.

— Nu mai sunt! șopti el.

Alarmată, Sally se întoarse și ea și observă că loja era goală. Jim înjură, iar Frederick se ridică.

— Au avut mai multă minte ca noi, spuse el în șoaptă. Fir-ar să fie, probabil că au ajuns în culise. Imediat ce termină, Jim, alergăm spre el…

Dar apoi, Mackinnon îi surprinse și el. Muzica se opri și magicianul ridică brațele și apoi mișcă mâinile. Două fâșii stacojii îi căzură de-a lungul brațelor spre podea ca niște cascade de sânge.

În același timp, toate luminile se stinseră în afara uneia ațintită asupra lui. Se făcu liniște totală în sală, în timp ce acesta se îndreptă spre marginea scenei.

— Doamnelor și domnilor, spuse el – erau primele cuvinte pe care le rostea.

Avea vocea melodioasă și ușoară, deși, venind dinspre o față mascată, păstra misterul glasului unui zeu dintr-un templu

străvechi.

Orchestra era tăcută. Nimeni nu se mișca. Parcă tot teatrul își ținea răsuflarea.

Sub aceste fâșii de mătase, continuă el, am două daruri mărețe. Într-o mână am o bijuterie, un smarald antic și neprețuit, în cealaltă – am un cuțit.

În public se simți un tremur tăcut.

— Viață, continuă el hipnotizant, și moarte. Smaraldul îi va da posesorului său, dacă va vrea să-l vândă, o viață de bogăție și lux. Pumnalul, pe de altă parte, i-l voi înfige în inimă – și odată cu el va intra moartea. Unul din aceste daruri – dar numai unul, i-l voi da persoanei care e destul de curajoasă să-mi răspundă la o întrebare simplă. Un răspuns corect câștigă smaraldul – unul greșit cuțitul. Dar mai întâi darurile.

Scutură mâna stângă. Fâșia de mătase căzu pe podea într-o șoaptă de culoarea sângelui și în mână rămase o flacără de un verde întunecat – un smarald de mărimea unui ou, care strălucea în culoarea adâncului mării. Publicul își ținu răsuflarea. Îl așeză cu grijă pe catifeaua neagră de pe masă. Apoi scutură cealaltă mână. Fâșia căzu dezvăluind lama unui cuțit de șase centimetri. Îl ținu în așa fel încât marginea să fie orizontală. Cu cealaltă mână apucă aerul și între degete îi apăru o batistă.

— Lama asta e atât de ascuțită, spuse el, încât greutatea batistei o va tăia pe aceasta în două.

Ridică batista și o lăsă să cadă. Aceasta pluti în jos încet și fără cea mai mică pauză se desfăcu în două pe lama de cuțit și căzu mai departe. Publicul își ținu din nou răsuflarea – de data asta se auzi mai degrabă ca un oftat, cu un tremur de frică în el. Sally se trezi că este și ea vrăjită. Clătină din cap și strânse pumnii. Unde erau bărbații din lojă? Erau deja în culise așteptând?

— Moartea, spuse Mackinnon moale, moartea dată de acest cuțit ar fi la fel de blândă precum căderea mătăsii. Gândiți-vă la durerea unei boli, mizeria bătrâneții, disperarea sărăciei… Se duc într-o clipă, alungate pentru totdeauna! Acesta e un dar la fel de măreț precum celălalt. Poate chiar mai mare.

Puse cuțitul lângă smarald și se dădu înapoi.

— O să fac asta aici, spuse el, pe această scenă, în fața a șase sute de martori. Și drept consecință o să fiu spânzurat. Știu asta. Sunt pregătit. Pentru că e o alegere solemnă nu aștept un răspuns imediat. O să las să treacă două minute după acest ceas.

Cadranul iluminat al unui ceas mare apăru în întunericul din spatele lui, arătând douăsprezece fără două minute.

— O să dau drumul cronometrului, spuse el și așteptă. Dacă nu se oferă nimeni să răspundă până se termină timpul, o să iau

darurile și o să-mi închei spectacolul. Mâine o să repet oferta și o să continui până când e acceptată. Să vedem dacă e cineva printre noi care îndrăznește să o facă în seara asta. Nu-mi mai rămâne decât să pun întrebarea. E una simplă: care e numele meu?

Tăcu. Nu se auzi nicio șoaptă în teatru, în afara șuieratului constant al lămpilor cu gaz și primul ticăit brusc al ceasului răsună clar în toate colțurile sălii.

Secundele trecură. Nimeni nu se mișca; Mackinnon stătea ca o statuie; cu trupul la fel de neclintit ca fața mascată. Publicul amuțise, orchestra nu interpreta niciun acord, culisele erau cufundate în tăcere. Ceasul ticăia mai departe. Bărbații din lojă așteptau probabil în întunericul culiselor reținuți de surpriza lui Mackinnon; dar nu aveau să stea acolo pentru totdeauna, și trecuse deja un minut.

Nu avea rost să aștepte, se gândi Sally. Se uită la Frederick și la Jim.

— Va trebui să o facem, șopti ea, iar Frederick încuviință din cap.

Sally desfăcu geanta, scoase creionul și hârtie și scrise în grabă. Îi tremura mâna; simțea tensiunea din public în spatele ei și era destul de convinsă că smaraldul era real, că Mackinnon va folosi cu adevărat cuțitul și că viața și moartea depindeau de rezultat.

Limba ceasului ajunsese aproape la douăsprezece. Oamenii începură să șoptească și își ținură respirația. Sally se uită la Frederick și la Jim, văzu că erau pregătiți și se ridică.

— Pot să răspund eu, strigă ea.

O secundă mai târziu bătu ceasul, dar nimeni nu-l auzi în hărmălaia care izbucni odată cu eliberarea tensiunii. Toate capetele din public se întoarseră ca să se uite la ea; Sally văzu albul ochilor tuturor în întuneric.

— Bravo ție! se auzi un strigăt urmat de o furtună de aclamații răgușite.

Sally merse încet prin fața auditoriului, spre președinte, care stătea în capătul treptelor. Observă cum, sub acoperirea aplauzelor, Frederick și Jim se strecurară spre ușa care ducea în culise. Dar nu era timp să se gândească la asta. Avea nevoie să se concentreze numai asupra lui Mackinnon.

Prezentatorul îi dădu mâna, iar aplauzele se stinseră când urcă pe scenă. Liniștea care se lăsă acum era chiar mai profundă decât cea de dinainte. Sally înaintă. („Windlesham e undeva în umbră și el, se gândi ea, și știe cine sunt, chiar dacă toți ceilalți nu știu.”)

Așadar, spuse Mackinnon, când Sally se opri la un metru sau doi depărtare de el. A sosit cineva cu un răspuns. Vine să-și întâmpine soarta… Acum să auzim: care e numele meu?

Sally observă negrul remarcabil al ochilor lui prin masca albă ca varul. Întinse încet hârtia. Cum se aștepta ca ea să vorbească, Mackinnon fu puțin derutat, dar publicul nu observă. De parcă ar fi repetat mișcarea săptămâni întregi, se întinse cu o încetineală chinuitoare să ia hârtia, o luă și se întoarse spre public. Sally le simți prezența intensă în stânga.

Mackinnon despături hârtia, ochii lui cerând liniște. Toți din clădire își țineau răsuflarea – inclusiv Sally. Își lăsă ochii în jos și citi:

Ai grija. Agenții lui Bellmann te așteaptă în culise.
Sunt prietenă.

Nu avusese timp să scrie mai mult.

Mackinnon nu clipi. Se întoarse în schimb spre public și spuse: Pe hârtie, tânăra aceasta curajoasă a scris un nume – un nume pe care toți spectatorii și chiar orice persoană din regat l-ar recunoaște. Îmi face mare onoare, dar nu e numele meu.

Un geamăt. Mackinnon fărâmiță hârtia, lăsând fragmentele să i se prelingă printre degete. Sally se simți ca un animal mic, hipnotizat de un șarpe. Toată hotărârea pe care o simțise se scursese și situația se răsturnase; cu un minut înainte el fusese în puterea ei, acum ea era cu totul în puterea lui. Nu-l putea privi în ochi, nici nu putea să se uite la masca lui sau la gura lui roșie, îi vedea numai mâinile fărâmițând hârtia. Mâini frumoase, puternice. Cuțitul era oare real? Ar face-o? Nu, sigur că nu – dar apoi, ce?

Singurul lucru pe care îl știa acum era că mintea lui o luase la goană. Ea speră că se gândea la o soluție.

Momentul nu putea fi prelungit. Mackinnon luă cuțitul, îl ținu în fața lui și se uită cu atenție la el. Apoi îl ridică sus. Îl ținu deasupra ei, nemișcat și rece ca pe un țurțure de oțel…

Apoi, se întâmplară mai multe lucruri.

Se auzi un strigăt de undeva din culise, ceva se prăbuși cu putere pe podea și izbucni o luptă furioasă care făcu draperiile să se legene.

O trapă se deschise zgomotos lângă Mackinnon, scoțând la iveală o platformă pătrată.

O femeie din mulțime țipă, și țipătul ei fu repetat de altcineva, apoi de altcineva…

Orchestra începu să cânte frenetic fragmente din *Faust.*

Iar apoi Mackinnon o luă pe Sally de braț și o trase spre trapă. Sally se minună de puterea lui.

Luminile se schimbară într-un roșu ca din iad în timp ce platforma, cu Mackinnon și Sally pe ea, începu să coboare.

Publicul era o mare de sunete – urlete, țipete, strigăte –, dar râsul lui Mackinnon, satanic și puternic, se auzi pe deasupra tuturor în vreme ce acesta le arăta pumnul, iar ei se scufundau în întuneric.

Trapa se închise cu zgomot deasupra capetelor lor.

Hărmălaia se stinse dintr-odată; iar Mackinnon se moleși. Se sprijini de Sally, tremurând ca un copil.

— Oh, ajută-mă, gemu el.

Se schimbase într-un moment. În lumina slabă (o lampă cu gaz atârnată undeva de o grindă, era singura lumină) văzu că îi căzuse masca. O luă și spuse:

— Repede, spune-mi. De ce te urmărește Bellmann? Vreau să știu.

— Nu, nu, te rog! O să mă omoare! Trebuie să mă ascund…

Vocea îi era acum scoțiană, înaltă și panicată și-și lovea palmele una de alta ca un copil neatent.

— Spune-mi! i-o întoarse ea. Dacă nu, o să-i las să te ia. Sunt de la Garland. Prieten, mă auzi? Fred Garland și Jim Taylor îi rețin pe bărbații aceia acum, dar dacă nu-mi spui adevărul, o să te demasc. Acum spune-mi de ce te urmărește Bellmann sau…

— Bine, bine!

Se uită în jur ca un animal prins în capcană. Se aflau încă pe platforma de lemn, între roțile de acționare care o ducea spre scenă. Mecanismul era ceva cunoscut drept trapa demonului – utilizată în pantomime pentru a aduce regele-demon pe scenă. „Undeva, se gândi Sally, trebuie să fie cineva care acționează mecanismul”, dar nu se vedea nimeni.

Apoi se auzi zdrăngănit de aparate. Sally nu reuși să vadă decât o încurcătură de lanțuri și scripeți, dar dintr-odată Mackinnon se înspăimântă și fugi, sărind de pe platformă și ascunzându-se după stâlpii solizi de lemn care susțineau scena.

— Nu pe-acolo! strigă Sally în șoaptă.

Funcționă. Mackinnon ezită – și-i dădu timp să se descurce din rochia care o înfășură, să sară după el și să-l prindă de braț.

— Nu! Dă-mi drumul!

— Ascultă, nebunule, șuieră ea. Te predau lui Bellmann, jur, dacă nu-mi spui ce vreau să știu.

— Bine, dar nu aici…

Se uită într-o parte și-n alta. Ea nu-i dădu drumul. În apropiere era o lampă care revărsa o lumină sângerie asupra lor, făcându-l să arate pe jumătate nebun și isteric.

Dintr-odată, ea se enervă și-l scutură.

— Ascultă, nu reprezinți nimic pentru mine. Te-aș preda acum, dar vreau să știu ceva. E vorba de fraudă, de naufragiu, de crimă – și tu ești implicat. Acum – de ce te urmărește? Ce vrea?

El se luptă, dar ea nu-i dădu drumul; apoi el începu să plângă. Sally era uimită și un pic dezgustată. Ea-l scutură din nou, mai tare.

— Spune-mi, zise ea, cu vocea joasă și furioasă.

— Bine, bine! Dar nu-i vorba de Bellmann, oricum. E vorba de tata.

— Tatăl tău? Păi, cine e tatăl tău?

— Lordul Wytham, spuse Mackinnon.

Sally tăcu, era zăpăcită.

— Demonstreaz-o, zise ea.

— Întreab-o pe mama. O să-ți spună ea. Ei nu-i e rușine.

— Cine e?

— O cheamă Nellie Budd. Și nu știu unde locuiește. Nu știu nici cine ești tu. Încerc numai să-mi câștig existența, încerc să-mi perfecționez arta. Sunt nevinovat, nu am făcut nimic nimănui, îți spun. Sunt artist, am nevoie de pace și calm – am nevoie să fiu lăsat în pace, nu să fiu terorizat, chinuit și vânat la nesfârșit – nu e corect, nu e drept!

Nellie Budd…

— Dar tot nu mi-ai spus de ce te urmărește. Și ce legătură are asta cu Bellmann? Nu are rost să-mi spui că nu are de-a face cu tine – secretarul lui a fost aici în seara asta. Un bărbat pe nume Windlesham. Cum e implicat?

Dar înainte ca Mackinnon să poată răspunde, se deschise o ușă deasupra lor undeva, iar magicianul se desprinse din strânsoarea ei și dispăru în întuneric ca un șobolan. Ea făcu un pas după el, dar se opri; nu mai avea cum să-l prindă acum.

Se aștepta să găsească sus confuzie, publicul făcând gălăgie din cauza dispariției lor. În schimb, găsi un director de scenă scuzător, o scenă plină de dansatori și un public vesel.

Se pare că trebuia să existe un montator care să o conducă înapoi la locul ei – trapa, platforma și focul roșu din iad fuseseră ceea ce crease Mackinnon ca punct culminant al reprezentației sale. Era prima dată când trucul era pus în scenă, iar directorul de scenă era încântat de efect.

Nu era nimeni jos fiindcă toți fuseseră chemați să rezolve o sfadă în culise. Apăruseră de niciunde patru bărbați puși pe harță, iar după o luptă de zile mari, fuseseră aruncați afară.

— Probabil un alt soț furios, spuse directorul de scenă.

— Un soț furios?

— Păi, vedeți, domnul Mackinnon are atracție la doamne. Pot spune că ați observat. Zboară spre el ca moliile. Nu știu de ce, dar asta e. Nu ar fi prima dată când se întâmplă așa ceva. E un diavol pentru doamne. Acum, domnișoară, dă-mi voie să găsesc pe cineva care să vă conducă înapoi. Erați în primul rând, nu?

— Cred că o să plec, spuse ea. M-am distrat destul în seara asta, mulțumesc. Pe unde e ieșirea?

Odată afară, Sally alergă spre intrare, cu inima bătându-i tare, și-l văzu pe Frederick pe treaptă legănându-și bățul ușor, în timp ce Jim se plimba încolo și-ncoace uitându-se în jos. În afara lor, aleea era goală.

Alergă spre Frederick și se așeză lângă el.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Fred se uită în sus, iar Sally observă că avea obrazul tăiat, dar zâmbea. Îl atinse ușor.

— O… I-am speriat. Era cam înghesuit acolo, cortina ne tot stătea în cale; dar după ce ne-au aruncat în stradă, am putut să-mi folosesc bățul și ne-a mers ceva mai bine. Ce pereche îngrozitoare! Însă am scos puțin praful din Sackville, iar Jim i-a turtit nasul celuilalt tip, așa că nu a fost rău. Cel puțin nu pentru mine. L-ai găsit? îl întrebă el pe Jim.

Jim mormăi ceva. Sally se ridică și-i întoarse fața spre lumină. Avea buza spartă și-și pierduse unul dintre dinții din față. Simți un junghi. Fuseseră răniți, iar ea îl scăpase pe Mackinnon…

— Ai aflat ceva? întrebă Frederick, ridicându-se.

— Da, am aflat. Hai să găsim un taxi și să mergem acasă – vreau să pun ceva pe tăietura aia. Iar pe Jim o să-l doară gura. Sper să avem coniac.

— Păcat că ne-au aruncat afară, serios, zise Frederick. Voiam să-l văd pe Señor Chavez, Omul de Gumă.

— L-am văzut eu, mormăi Jim. Ar fi fost pierdere de timp. Stă în mâini și-și bagă piciorul în ureche, și asta-i tot. Ce-ai aflat, Sal?

La câteva străzi distanță, într-o trăsură, domnul Harris și Sackville primeau o muștruluială zdravănă de la domnul Windlesham. Dar nu-i dădeau atenția pe care o merita; Sackville, care fusese bătut cu bățul în cap de Frederick, era și mai amețit decât de obicei, iar domnul Harris, al cărui nas simțise impactul plăcii pentru degete a lui Jim, era preocupat să oprească șuvoiul de sânge să curgă pe cămașă, folosind o batistă udă.

Domnul Windlesham se uită la ei cu dezgust și bătu în tavan. Trăsura încetini.

— Nu am ajuns încă, spuse Sackville.

— Foarte bună observație, zise domnul Windlesham. Dar e o noapte frumoasă. Mersul pe jos o să vă facă bine. Mie îmi pare că talentele voastre sunt mai potrivite pentru a teroriza femei decât pentru a lupta cu bărbați. Dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să mai am o slujbă pentru voi sau s-ar putea să nu; depinde cât sunteți de

punctuali de dimineață. La șapte la mine în birou, niciun minut mai târziu. Să nu lași sânge pe clanță, domnule Harris, mulțumesc, șterge-o, te rog! Nu, nu cu batista. Cu haina e foarte bine. Noapte bună!

Mormăind, bolborosind și gemând, cei doi dispărură pe Drury Lane. Domnul Windlesham îi spuse vizitiului să-l ducă în Hyde Park Gate; șeful lui va fi, se gândi el, foarte interesat de ceea ce se întâmplase în această seară.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Fantasme ale Celor Vii

— Așadar, ce avem? întrebă Frederick, servindu-se cu marmeladă.

Era dimineața următoare după vizita la teatrul de varietăți, iar el și Jim luau micul dejun cu Sally la Tavistock Hotel în Covent Garden.

— Mackinnon pretinde că e fiul lui Nellie Budd.

— Păi, e posibil.

— Asta e istoria pe care i-a spus-o și domnișoarei Meredith, zise Jim. Adică, nu i-a spus despre tatăl și mama lui, dar povestea e aceeași. Dar asta nu explică de ce îl urmărește Bellmann. Numai dacă nu cumva nu-și dorește un astfel de cumnat. Nu pot să-l învinovățesc pentru asta.

— Moștenire, spuse Sally. Era ceva legat de asta, nu-i așa? Dar ca fiu nelegitim cred că nu are drepturi de moștenitor. Ce ar putea să moștenească de la Wytham?

— Nu prea are lucruri prețioase, după părerea mea. Omul e ruinat sau pe punctul de a fi, spuse Frederick. Tot ceea ce are e ipotecat. Iar acum a fost dat și afară din Cabinet… Nu știu. E cam jalnic. O prefer pe Nellie Budd. Nu-i de mirare că a tresărit când l-am menționat pe Mackinnon.

— Dar ce e cu North Star?

— E ceva legat de fier și oțel, spuse Sally. Nu figurează la Bursă. O să merg în vizită la doamna Seddon mâine, dar în dimineața asta îi fac o vizită domnului Gurney și-l întreb despre psihometrie. Mai am și de lucru între altele…

— Păi, eu plec să-mi bag nasul pe la Whitehall, spuse Frederick. Vreau să văd ce pot afla despre Wytham. Apoi îi fac o vizită lui Nellie Budd. Că veni vorba de afaceri, e timpul să fac ceva bani. Până acum nu am scos un penny cu cazul ăsta; de fapt, am pierdut chiar un ceas.

— Pentru tine e bine, amice, spuse Jim trist, pipăindu-și gura învinețită. Poți să-ți cumperi altul. Dinții nu se găsesc așa ușor. Și nu o să știu niciodată cum poți să ai cruzimea să vânturi prin fața cuiva scrumbii afumate și pâine prăjită când tot ce poate să mănânce e terci și jumări de ouă. Dar tipul o să aibă probleme cu nasul o vreme; e măcar o alinare.

Domnul Gurney era un bărbat pe care Sally îl întâlnise la

Cambridge. Le făcuse cunoștință un anume domn Sidgwick, un filosof care făcuse mult pentru promovarea educației femeilor, dar care era interesat și de cercetări în domeniul spiritismului. Domnul Gurney desfășura și el niște cercetări în acest domeniu și, locuind în Hampstead, nu prea departe, Sally se gândi să-i facă o vizită.

Îl găsi în biroul vilei lui frumoase, cu portative pe masă și o vioară într-o cutie deschisă. Era un bărbat cu ochii mari și o barbă mătăsoasă; avea cam treizeci de ani.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea. Dar aș vrea să aflu ceva și nu știu pe cine să întreb.

— Ah, muzica mea... Nu voi fi niciodată un muzician, domnișoară Lockhart! Această sonatină mică e tot ceea ce pot interpreta, mă tem. Fac un nou curs acum: medicina e domeniul care mi se potrivește. Dar cum te pot ajuta?

Era un diletant bogat care încercase dreptul și muzica, iar Sally se îndoia că va rămâne la medicină. Dar avea o inteligență deosebită și o cunoaștere largă a problemelor aflate la granița dintre psihologie și filosofie și, în vreme ce Sally îi explica situația și ceea ce se întâmplase la ședința lui Nellie Budd din Streatham, se ridică interesat.

— Telepatie, spuse el. Asta i se întâmplă doamnei Budd, după câte se pare.

— Tele... ăsta-i grecesc. La fel ca telegraf. Ce înseamnă?

— E numele dat procesului care are loc atunci când o persoană primește impresii din mintea altuia. Percepții, emoții, senzații nu și gânduri conștiente. Nu încă, oricum...

— Dar chiar există așa ceva? Avem cu toții facultatea aceasta?

— Fenomenul există. Există înregistrări despre sute de cazuri. Dar nu se poate spune că există o facultate. Nu am folosi cuvântul ăsta pentru un bărbat care e călcat de o trăsură. Nu se poate vorbi de facultatea de a fi călcat de trăsură. Poate fi ceva ce ni se întâmplă mai degrabă decât ceva ce facem.

— Am înțeles. Probabil că primește impresii fără să fie conștientă de asta. Dar oare trimiterea este intenționată? Sau nici cel care trimite impresii nu știe?

— Agentul, așa îl numim. Nu prea par a fi modele aici, domnișoară Lockhart. Singura generalizare pe care pot s-o fac e aceea că se întâmplă între oameni care sunt apropiați emoțional.

— Înțeleg... Atunci mai e o enigmă, domnule Gurney. Are legătură, dar nu-mi dau seama cum.

Îi povesti despre viziunea lui Mackinnon: duelul din zăpadă și despre cum ieșise la iveală, conform povestirii lui, ca urmare a atingerii unei cutii de țigări.

— Da, spuse domnul Gurney, acest lucru e atestat. Ce fel de om

e? Cel care a avut viziunea?

— Nu foarte de încredere. E magician, scamator – unul foarte bun, chiar – și nu se poate spune dacă are vreo legătură, dar pare imposibil de spus când vorbește serios. Încă ceva: acest fenomen se întâmplă într-adevăr numai când respectivul atinge ceva ce aparține celeilalte persoane? Sau se întâmplă și dacă e conectat la distanță printr-un lucru?

— Ce fel de lucru?

— Păi, o știre din ziar. O tăietură din ziar despre povestea care ar putea să aibă legătură cu viziunea, dar în care nu se menționa numele nimănui. Asta ar putea să aducă cu sine o percepție psihometrică? Sau să presupun următorul lucru: să presupunem că respectivul a avut o viziune, iar mai târziu vine în contact cu povestea din ziar, care nu o menționează direct, dar care are legătură cu ea. Poate să-și dea seama că ambele lucruri au legătură?

Domnul Gurney sări în sus incitat și scoase un volum mare de tăieturi de pe raftul de deasupra mesei.

— Ce lucru extraordinar! spuse el. Ai descris exact ce s-a întâmplat în cazul Blackburn din 1871. Dacă e o recurență, e o știre minunată. Uite…

Sally citi fragmente, toate erau datate și adnotate cu precizie științifică. Era o similaritate strânsă, deși problematica viziunii bărbatului din cazul Blackburn nu era mai senzațională decât salvarea fratelui lui dintr-un accident pe calea ferată.

— Câte cazuri ai studiat, domnule Gurney? întrebă ea.

— Mii. Ar fi muncă de-o viață să le sortezi sau analizezi…

— Poate că ar trebui să faceți asta în locul medicinei. Dar e ceva ce trebuie să vă spun; problema aceasta, orice o fi ea, pare să aibă loc pe marginea unei conspirații criminale. Ați putea – știu că veți vrea să o publicați – ați putea să așteptați cu publicarea până va trece pericolul?

Domnul Gurney făcu ochii mari.

— O conspirație criminală?

Ea îi explică puțin situația, iar el ascultă uimit.

— Vasăzică asta ies tinerele care fac Cambridge, spuse el în cele din urmă. Femei detectiv. Nu cred că asta aveau în minte pionierii ideii de educație universitară pentru femei… Da, sigur, voi face ceea ce-mi ceri. Și, oricum, poveștile noastre folosesc întotdeauna pseudonime. Măi să fie! Fraudă… Crimă… Poate că ar trebui să rămân la muzică, totuși.

Frederick ajunse în Streatham abia în acea dimineață. Aflase câteva lucruri pur și simplu întrebându-i pe cei care știau: curieri, mesageri și alții asemenea. Se zvonea că, de vreme ce cariera

politică a lordului Wytham apusese, acesta urma să se dezvolte în lumea financiară – obținuse un post în conducerea unei firme nou înființate care se numea Ceva cu Nord. Mai mult, cultiva prietenia cu subsecretarul de la Ministerul de Externe… Se meritase munca de o dimineață și apoi câteva cafele slabe.

După-amiaza era rece și cenușie; tocmai începea să bureze. Deabia aștepta să o vadă din nou pe Nellie Budd, se gândea el în timp ce dădea colțul spre strada liniștită pe care locuia aceasta.

Numai că nu era liniștită. O mulțime de privitori stăteau în jurul ușii ei, iar la ușă era o ambulanță. Un sergent și doi polițiști încercau să elibereze drumul de la ușă la ambulanță – iar apoi apărură doi bărbați care duceau o targă, iar mulțimea făcu loc ca să poată intra.

Frederick înaintă. Fu observat de un inspector în uniformă care stătea la ușă, un bărbat care arăta competent, și, în vreme ce targa era pusă în ambulanță, acesta coborî spre el. Privitorii se întoarseră curioși.

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă inspectorul, când ajunseră la poartă. Vă așteptați să vedeți pe cineva aici?

— Am venit să fac o vizită doamnei care locuia la adresa aceasta, spuse Frederick. Doamna Budd.

Inspectorul se uită spre ambulanță, le făcu semn îngrijitorilor să plece, apoi se întoarse din nou spre Frederick.

— Vreți să intrați un moment? întrebă el.

Frederick îl urmă în holul îngust, unde un polițist închise ușa după ei. Un bărbat care arăta a medic ieși pe ușa principală; Frederick auzi o fată plângând înăuntru.

— Poate răspunde la întrebări? întrebă inspectorul.

— Da, dacă sunteți rapid, spuse doctorul. I-am dat ceva de băut să se calmeze și o să adoarmă în câteva minute. Mai bine o așezați în pat.

Inspectorul dădu din cap. Deschise ușa și-l îndemnă pe Frederick să-l urmeze. Pe canapeaua doamnei Budd era așezată o servitoare care părea a avea în jur de șaisprezece ani.

— În regulă, Sarah, spuse inspectorul. Nu mai plânge și uită-te la mine. Stăpâna ta e în drum spre spital. O să aibă grijă de ea acolo. Ascultă-mă cu atenție: l-ai mai văzut pe acest bărbat?

Fata, încă tremurând, se uită scurt la Frederick și dădu din cap că nu.

— Nu, domnule, șopti ea.

— Nu e unul dintre bărbații care au venit azi?

— Nu, domnule.

— Ești sigură, Sarah? Ești în siguranță acum. Uită-te cu atenție!

— Nu l-am mai văzut niciodată. Cinstit!

Începu din nou să plângă. Inspectorul deschise ușa și strigă către polițist:

— Davis, du fata sus! Dă-i un pahar de apă sau ceva.

Polițistul luă fata și apoi inspectorul închise ușa din nou și-și scoase carnețelul și creionul.

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră, domnule?

— Frederick Garland, Burton Street nr. 45. Fotograf. Acum, îmi puteți spune de ce am luat parte la această improvizație și, din câte știu eu, o paradă ilegală de identificare? Ce naiba se întâmplă? Și ce s-a întâmplat cu Nellie Budd?

— A fost atacată mai devreme în această dimineață de doi bărbați. Servitoarea le-a dat drumul în casă. A spus că... aveau semne pe față. Ochi învinețiți, nas umflat, așa ceva. Și dumneavoastră aveți o vânătaie frumoasă, domnule!

— A, asta era. Am înțeles. Ei bine, am asta pentru că un prost a deschis ușa trenului în fața mea. Unde au dus-o? Și cât de grav e rănită?

— Au dus-o la Guy's Hospital. A fost bătută bine. De fapt nu era conștientă, dar cred că o să trăiască. Ar fi bine, dacă ăia doi nu vor să fie spânzurați.

— O să-i prindeți?

— Sigur că o să-i prindem. Tot atât de sigur cât sunt de sigur că mă cheamă Conway. Nu o să las să se mai întâmple așa ceva. Acum, vreți să-mi spuneți care e legătura dumneavoastră cu doamna Budd, domnule? Cu ce scop ați venit?

Frederick îi spuse că fotografiase mai multe persoane medium pentru Societatea Spiritistă și venise s-o întrebe pe Nellie Budd dacă era de acord să-i facă și ei o poză.

Inspectorul dădu aprobator din cap.

— Aveți dreptate, domnule, spuse el. Atacul ăsta – nu au luat nimic din câte știe fata. Nu a fost vorba de jaf. Nu aveți idee de ce ar fi putut să se întâmple asta?

— Absolut deloc, răspunse Frederick.

Iar aceasta, se gândi el câteva minute mai târziu în timp ce mergea să ia omnibuzul spre Guy's Hospital, era purul adevăr. Ar fi vrut să-l fi pocnit mai tare peste cap cu bățul pe Sackville cu o noapte înainte și-și încleștă pumnii, pentru că nu avea niciun dubiu în legătură cu identitatea celor doi bărbați. Dar cât despre motiv... Bellmann știa. Și omulețul acela cu ochelari, Windlesham.

Foarte bine; aveau să plătească.

Întreaga zi, o femeie cu văl ezitase în fața unei clădiri cu birouri din oraș. Avea sub braț o cutie mică de tablă și tot mergea spre ușă, ridica mâna, se uita în jur, apoi o cobora și se îndepărta învinsă. Era

Isabel Meredith, iar biroul era cel al lui Sally.

Timiditatea înnăscută (pentru că ar fi fost timidă chiar și fără acel semn din naștere) și mizeria ultimelor patruzeci și opt de ore o făcuseră să nu mai aibă voință să urce și să bată la ușă. Dar în cele din urmă disperarea învinse timiditatea și bătu – nu primi în schimb niciun răspuns, pentru că Sally nu era acolo.

Plecă zdrobită. Nu era obișnuită să aibă noroc, iar atunci când se lovi de o siluetă zveltă, îmbrăcată cu o haină călduroasă de tweed, abia dacă murmură:

— Mă scuzați, și se dădu la o parte.

Fu uimită când i se rosti numele.

— Domnișoara Meredith? întrebă Sally.

— O! Da, da. De ce? Vreau să spun…

— Tocmai ați fost la domnișoara Lockhart?

— Dar, dar nu este…

— Eu sunt domnișoara Lockhart. Am fost în altă parte în după-amiaza aceasta, am făcut cercetări, dar vă așteptam. Intrăm?

Isabel Meredith aproape că leșină. Sally o văzu că se leagănă și o prinse de braț.

— Oh, îmi pare rău. Dar nu pot…

Sally îi simți disperarea. Nu era vreme de stat într-un birou rece. Peste drum era o stație de trăsuri; într-un minut se îndreptau pe străzile aglomerate spre locuința lui Sally.

Stătură în fața unui foc, pe scaune confortabile, cu un ibric de ceai și brioșe în față și un câine de dimensiunea unui tigru, negru precum cărbunii, așezat la picioarele lor pe un covor colorat.

Isabel își dăduse voalul jos. Își întoarse fața spre Sally și nici nu încercă să-și ascundă lacrimile. Apoi o copleși foamea și mâncă, în timp ce Sally cocea brioșele desfăcute pe foc. Nu vorbeau.

În cele din urmă, se așeză pe spate și închise ochii.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea.

— Pentru ce?

— L-am trădat. Îmi e rușine, îmi e atât de rușine…

— A scăpat. E în siguranță, datorită bilețelului dumitale. Vă referiți la domnul Mackinnon, nu?

— Da. Nu știu cine sunteți, domnișoară Lockhart, dar am avut încredere în prietenul dumitale, Jim – domnul Taylor. Am crezut că sunteți mai în vârstă. Și consultant financiar… Dar prietenul dumitale a spus că veți fi interesată. De asta am venit.

„Era mândră, timidă, înspăimântată, rușinată și furioasă, toate în același timp”, se gândi Sally.

— E-n regulă, spuse ea. Sunt consultant financiar, dar asta implică multe alte lucruri. Mai ales acum. Și mă interesează domnul Mackinnon. Spuneți-mi tot ce puteți!

Isabel încuviință din cap, își trase nasul și se ridică, de parcă ar fi luat o decizie.

— L-am întâlnit în Newcastle, spuse ea. Acum optsprezece luni. Eram angajată de un costumier teatral – o slujbă neînsemnată. Nu trebuia să mă arăt. Nu era nevoie să dau ochii cu străini tot timpul, iar actorii și actrițele nu sunt cruzi ca oamenii obișnuiți; pot să creadă unele lucruri, dar se pricep mai bine să se prefacă. În plus, sunt cam precum copiii adesea și nu observă mereu. Eram fericită acolo. Apoi a venit el la costumierul meu să comande un costum special. Costumele scamatorilor au buzunare multe, ascunse peste tot. De cum l-am văzut… Ați fost vreodată îndrăgostită, domnișoară Lockhart?

— Eu… V-ați îndrăgostit de el?

— Din toată inima. Pentru totdeauna. Am încercat să nu o fac. Ce puteam spera? Dar, vedeți, m-a încurajat… Ne-am văzut de câteva ori. Mi-a spus că sunt singura persoană căreia îi putea vorbi. Și atunci era în pericol. Trebuia să-și schimbe des adresa – dușmanii lui erau neobosiți. Nu putea să stea într-un singur loc…

— Cine erau dușmanii?

— Nu mi-a spus niciodată. Nu a vrut să mă pună în pericol. Cred că simțea ceva pentru mine. Numai puțin, poate. Îmi scria în fiecare săptămână – i-am păstrat toate scrisorile. Le am la mine…

Arătă spre cutia de lângă ea de pe podea.

— A menționat pe cineva pe nume Bellmann? Sau Lordul Wytham?

— Nu cred. Nu.

— Care crezi că era problema lui?

— Îmi mai dădea câte un indiciu din când în când, se referea la o problemă de moștenire. M-am gândit că probabil e moștenitorul vreunei averi mari… Dar nu-i pasă decât de arta lui. E artist. Un mare artist… L-ați văzut în spectacole? Nu credeți că e un mare artist?

Sally dădu din cap că da.

— Da, cred. A vorbit vreodată de părinții lui, de copilăria lui?

— Nici măcar o dată. Era ca și cum ar fi închis partea aceea a vieții lui într-un mormânt. Viața lui era numai arta, în fiecare moment, fiecare gând. Am știut că n-o să pot să fiu… niciodată… Îi era greu, își frângea mâinile și se uita în jos, în poală, în timp ce vorbea. Dar știu că nici altcineva nu va putea. E geniul pur, domnișoară Lockhart! Dacă aș putea să-i fiu de folos oricât de puțin – aș muri fericită. Dar l-am trădat…

Dintr-odată lacrimile începură să-i curgă șiroaie. Se aruncă într-o parte în scaun și plânse chinuită, ascunzându-și fața în mâini. Chaka se uită în sus uimit și scoase un sunet ca un bocet până când

Sally îl mângâie ușor, apoi se așeză din nou.

Sally îngenunche lângă Isabel și-și puse brațele în jurul umerilor ei.

— Spune-mi cum l-ai trădat, îi zise ea. Te rog! Putem să-l ajutăm numai dacă știm tot adevărul. Și sunt sigură că nu ai vrut. Cineva te-a păcălit sau te-a silit, nu-i așa?

Încet, printre suspine, ieși la iveală povestea cu Sackville și Harris care-i rupseseră toate hainele. Sally simți un fior de oroare; își imagină ce însemna ca toată afacerea să-ți fie distrusă.

— Nu le-am spus. Nu am făcut-o. Puteau să mă tortureze și nu le spuneam nimic… Dar voiau să… scrisorile mele…

Și strânse cutiuța la piept, legănând-o, asemenea unei mame care-și leagănă copilul pe moarte. Sally nu mai putea să suporte; tot timpul în minte o voce o întreba: „Tu când ai iubit așa?"

O îmbrățișă pe Isabel și o scutură cu blândețe.

— Ascultă, spuse ea. Bărbații aceia. Cred că știu cine i-a trimis. Era un bărbat pe nume Windlesham, iar el e secretarul personal al lui Axel Bellmann, un om de afaceri. A fost acolo – mă refer la Windlesham – la Teatrul de Varietăți, cu cei doi. Jim și altcineva, domnul Garland, s-au luptat cu ei. Am vorbit cu domnul Mackinnon, dar nu a vrut să-mi spună prea multe. Știi unde locuiește?

Isabel dădu din cap că nu.

— A reușit să scape teafăr? Nu era rănit?

— Era bine.

— Oh, slavă Domnului! Dar de ce fac asta, domnișoară Lockhart? Ce încearcă să facă?

— Aș fi vrut să știu. Acum, ascultă, nu poți să te duci acasă. Nu ai la ce să te întorci. De ce nu…

— Oricum proprietăreasa mi-a cerut să plec, spuse Isabel în șoaptă. Nu pot s-o învinovățesc. Nu am unde să mă duc, domnișoară Lockhart. Am dormit afară noaptea trecută. Nu cred că…

Închise ochii și lăsă capul în jos.

— Ai loc aici. Doamna Molloy o să-ți pregătească patul în camera alăturată. Nu comenta, continuă Sally. Vreau să mă ajuți, nu e vorba de operă de caritate. Purtăm cam aceleași mărimi – o să-ți găsim altceva de îmbrăcat, iar mesele pregătite de doamna Molloy sunt faimoase. Nu, nu ai de ce să-mi mulțumești. Am o casă încă – și o afacere…

Și cât timp le va mai avea? se întrebă ea. Amenințarea lui Bellmann o alarmase mai mult decât voia să recunoască și nimic n-o aplanase. Iar aici era Isabel: dovada că nu ar fi ezitat să o ducă la îndeplinire. În timp ce se ocupau cu adusul farfuriilor și ceștilor,

rochiilor și cărbunilor pentru foc, gândul se retrase: dar se întoarse mai târziu când Frederick veni cu vești despre Nellie Budd.

Isabel era în pat, ceea ce o bucură pe Sally. Frederick se așeză lângă foc cu o ceașcă de cafea în mână și-i spuse că Nellie Budd era încă inconștientă; fusese bătută în cap, iar doctorii nu erau siguri dacă-i fusese fracturat craniul sau nu. Cel puțin era bine îngrijită, dar era prea devreme ca să se poată spune dacă avea să-și revină. Frederick îi cumpărase niște flori, i le așezase lângă pat și-și lăsase numele în absența unei rude la care să se apeleze, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut fi găsită sora ei (Oare cum o chema? Domnișoara Jessie Jaxon?).

Când Sally-i povesti despre vizita făcută de cei doi bărbați lui Isabel, acesta dădu din cap ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva. Contul lui Harris și Sackville creștea. De-abia aștepta să le prezinte nota de plată.

Stătu o vreme tăcut, uitându-se la foc și împingând din când în când cu bățul lui în vatră.

— Sally, spuse el în cele din urmă, vrei să te muți în Burton Street?

Ea se ridică.

— Am mai discutat despre asta, Fred. Răspunsul e nu. Oricum…

— Nu asta era întrebarea. Am renunțat să-ți mai cer să te căsătorești cu mine; poți să uiți de asta. Mă gândesc la Nellie Budd. Dacă la asta ajung: să bată femeile până ajung inconștiente, te vreau aproape, asta-i tot. Ai fi mult mai în siguranță în Burton Street și la fel ar fi…

— Sunt destul de bine și aici, mulțumesc, spuse Sally. Îl am pe Chaka, am pistolul și nu e nevoie să fiu închisă într-o fortăreață și păzită.

Ura vocea asta – înțepată și mândră. De cum deschise gura știu ce avea să zică și constată îngrozită că nu se putea abține să se poarte așa.

— Nu fi proastă, spuse Frederick și se ridică și el. Nu mă gândeam să te păzesc ca pe o prințesă dintr-o poveste, vreau numai să rămâi în viață. Poți să lucrezi și să-ți duci viața în mod normal și, sigur că da, ai câinele, și știm cu toții că poți să nimerești țigara din gura unei muște cu mâinile legate la spate…

— Nu mă interesează sarcasmul tău. Dacă ai ceva mai bun de spus…

— Bine, atunci ascultă rațiunea. Bărbații ăia aproape că au omorât-o pe Nellie Budd – din câte știu, chiar au omorât-o. I-au distrus afacerea domnișoarei nu-știu-cum. Crezi că ar ezita, mai ales după ce le-am stricat planurile, să te atace pe tine? Doamne, fato, ar

face-o bucuroși! Bellmann te-a amenințat deja...

— Pot să mă apăr singură, spuse ea. Și chiar nu am nevoie de permisiunea ta ca să trăiesc normal, așa cum ai zis...

— Nu așa am vrut să sune. Nu asta gândesc și nu asta am spus. Dacă interpretezi greșit în mod voit...

— Nu interpretez nimic greșit! Știu foarte bine ce ai vrut să spui...

Vocile lor ridicate îl treziseră pe Chaka. Înălță capul, se uită la Frederick și mârâi încet. Sally se întinse în mod automat și-l mângâie pe cap.

— Nu cred că-ți dai seama cum sună când vorbești așa, continuă ea mai încet, fără a se uita la el, ci în foc și simțind încăpățânarea amară din inima ei. De parcă aș avea nevoie de protecție și răsfăț. Nu sunt așa. Și când nu vezi asta, mă întreb dacă mă vezi de fapt.

— Mă consideri prost? spuse el, iar în vocea lui se simțea o ură adevărată. În inima ta nu sunt diferit de alți bărbați – nu, de fapt nu-i adevărat. Nu doar bărbați. Crezi că nu sunt altfel decât alții, bărbați și femei. Ești tu și suntem noi, ceilalți, și cu toții suntem inferiori...

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat!

— Pentru că-mi iau munca în serios, pentru că nu sunt frivolă și glumeață înseamnă că te privesc de sus, nu-i așa?

— Tot timpul. Tot timpul. Îți dai seama cât ești de neplăcută, Sally? În ce ai mai bun ești magnifică și te-am iubit pentru asta. În ce ai mai rău nu ești decât o scorpie ipocrită și îngâmfată.

— Eu, îngâmfată?

— Ar trebui să te auzi. Îți ofer ajutor ca de la egal la egal, din respect, da și afecțiune; și tu îmi arunci asta în față. Iar dacă nu consideri că asta înseamnă îngâmfare...

— Nu despre mine vorbești. Vorbești despre o fantezie prostească de-a ta. Maturizează-te, Frederick!

Apoi văzu cum Fred se schimbă la față. O expresie pe care Sally n-o putea citi și căzu, epuizat ca și cum, se gândi Sally, ceva ar fi murit. Întinse o mână spre el, dar era prea târziu.

— O să terminăm cazul ăsta, spuse el liniștit, ridicându-se și luându-și bastonul. Și apoi ne luăm rămas-bun.

Se ridică și ea și făcu un pas spre el. Dar el plecă fără să se uite la ea și fără să spună un cuvânt.

În acea noapte, în timp ce Sally stătea în fața cenușii focului și începea scrisoare după scrisoare către Frederick dându-și seama că e la fel de greu să scrii cuvintele cum era să le spui și renunțând în

cele din urmă, punându-și capul pe genunchi și plângând; în timp ce Frederick acoperea pagină după pagină cu speculații și presupuneri și le rupea pe toate, apoi își făcea de lucru cu noua cameră adusă din America înainte de a-și pierde cumpătul și de o arunca într-un colț; în timp ce Webster Garland și Charles Bertram fumau și beau whisky discutând despre lumină, umbră, colodion, mecanisme de fotografiere și negative de hârtie; în vreme ce Jim, strâmbându-se de durere și îndrăgostit fără speranță, rata scenele, trăgea de sforile greșite, scăpa scări și stătea calm, cu privirea pierdută, în vreme ce un director de scenă îl muștruluia; în timp ce Nellie Budd zăcea inconștientă într-un pat îngust cu florile de la Frederick pe un scaun lângă ea; în timp ce Lady Mary lua parte tăcută și nefericită la o cină interminabilă; în timp ce Chaka o visa pe Sally și că vânează, pe Sally și iepuri și pe Sally – un bărbat bătu la o ușă în Soho și așteptă să fie lăsat să intre.

Era un tânăr elegant și bine făcut. Era îmbrăcat de seară și ținea în mână un baston cu capătul de argint, cu care bătea ritmul unei melodii populare pe treaptă. Ușa se deschise.

— A, spuse domnul Windlesham. Intrați, intrați.

Se dădu la o parte și-l lăsă pe vizitator să intre. Acesta era un birou pe care domnul Windlesham îl folosea pentru afaceri care nu trebuiau să fie asociate cu Casa Baltică. Închise cu grijă ușa și-l urmă pe tânăr într-o cameră călduroasă, bine luminată, unde citea un roman.

— Pălăria și mantia, domnule Brown?

Domnul Brown i le dădu și se așeză, uitându-se lipsit de interes la cartea deschisă. Domnul Windlesham văzu unde se uita.

— *Modul în care trăim acum*, spuse el. De Anthony Trollope. O carte distractivă despre un speculant financiar. Vă plac romanele, domnule Brown?

— Nu, nu prea citesc, zise domnul Brown.

Avea o voce ciudată, cu un accent pe care domnul Windlesham nu putea să-l plaseze, neaparținând nici unei clase sau regiuni pe care o cunoștea. Dacă aparținea de ceva, acesta era viitorul: peste o sută de ani, astfel de voci aveau să fie comune, deși sunt slabe șansele ca domnul Windlesham să fi știut.

— Nu am prea mult timp pentru cărți. Dă-mi în fiecare zi un spectacol bun de varietăți.

— A, da, spectacol de varietăți. Să trecem la treabă: mi-ați fost recomandat călduros datorită discreției de care dați dovadă. Dar putem discuta deschis unul cu celălalt, sper. Am înțeles că omorâți oameni.

— E corect, domnule Windlesham.

— Spuneți-mi, e mai dificil să omori o femeie decât un bărbat?

— Nu, o femeie, prin natura lucrurilor, nu va fi la fel de puternică sau de rapidă ca un bărbat, nu-i așa?

— Nu la asta mă refeream neapărat… Nu contează. Câte persoane ați ucis, domnule Brown?

— De ce vreți să știți?

— Încerc să văd dacă sunteți potrivit.

Domnul Brown dădu din umeri.

— Douăzeci și una, spuse el.

— Un adevărat expert. Și care este metoda obișnuită?

— Variază. Depinde de împrejurări. Dacă am de ales, prefer cuțitul. E un fel de măiestrie în a ucide pe cineva cu cuțitul.

— Și măiestria e importantă pentru dumneavoastră?

— Mă mândresc cu munca mea, la fel ca orice profesionist.

— Așa deci. În prezent am angajat doi indivizi care sunt, vai, departe de a fi profesioniști. Nu aș putea niciodată să le încredințez o astfel de slujbă. Spuneți-mi, care sunt planurile dumneavoastră de viitor?

— Ei bine, sunt ambițios, domnule Windlesham, spuse tânărul. În Londra și pe continent sunt puține de făcut. Cred că viitorul meu e dincolo de Atlantic. Sunt un mare admirator al americanilor, am fost de câteva ori acolo. Îmi plac oamenii, îmi place modul în care trăiesc. Cred că o să mă descurc acolo. Am ceva bani strânși. Taxa pentru slujba asta va mai crește suma. Câteva alte slujbe și am plecat. De ce întrebați? Firma dumitale ar vrea să aibă pe cineva ca mine la care să apeleze?

— O, cred că da. Cred că da, spuse domnul Windlesham, în timp ce rama de la ochelarii săi sclipea.

— Cine-i clientul? întrebă domnul Brown, scoțând un caiețel și un pix.

— O tânără, zise domnul Windlesham, cu un câine mare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O lucrare minunată în beneficiul întregii umanității

Sally se trezi nefericită. Dimineața, în ciuda stării ei de spirit, era mai degrabă ca în aprilie decât ca în noiembrie: luminoasă, frumoasă și călduroasă, cu câțiva nori albi pe un cer albastru. Luă micul dejun cu Isabel: șuncă, ou și pâine prăjită și o lăsă cu Chaka, ea ducându-se la Muswell Hill.

Doamna Seddon, de la Cromwell Gardens, era o doamnă drăguță la vreo patruzeci de ani, care o invită pe Sally în salonul ei și păru încântată să audă că eleva sa, domnișoara Lewis, era în Londra.

— Era o fetiță atât de isteață! Chiar sper că va veni să mă viziteze... Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Lockhart?

Sally se așeză. Era bine că nu-l adusese pe Chaka pentru că nu ar fi fost loc pentru el. Nu era loc pentru ambele femei pe canapea, din cauza mulțimii de perne croșetate, așa că doamna Seddon se așeză la masa de lângă fereastră, sub o aspidistră mare. Toate suprafețele din cameră erau îmbrăcate; trei huse brodate înfășurau canapeaua, două fețe de masă acopereau masa, șemineul era ornat cu ciucuri; chiar și colivia avea o fustă cu volănașe. Pe perete atârna un panou pe care scria: „Stai, stai acasă, inima mea, și odihnește-te: Inimile păstrate acasă sunt cele mai fericite”.

Sally lăsă geanta jos și începu să-i explice:

— Încerc să aflu ce e cu o firmă care se numește North Star. Cineva cunoscut a pierdut bani investind într-o companie care, cred eu, are legătură cu North Star și încerc numai să așez cap la cap tot ce pot. Am înțeles că fratele dumitale a lucrat pentru ei.

Doamna Seddon se încruntă.

— Păi, într-un fel... E o problemă ce are de-a face cu legea, domnișoară Lockhart? Vreau să spun sunteți pe cont propriu sau cum? Reprezentați pe cineva?

— Îmi reprezint clienta, spuse Sally, un pic uimită de suspiciunea doamnei Seddon. Sunt consultant financiar.

Doamna Seddon avea o expresie îngrijorată.

— Nu știu, sunt sigură, spuse ea. Nu am auzit niciodată de...

Nu vru să termine propoziția și se uită în altă parte dezorientată.

— De o femeie consultant financiar? Nu mulți au auzit. Dar vă asigur că e adevărat. De fapt, așa am cunoscut-o pe domnișoara

Lewis, eleva dumneavoastră. Iar clienta care și-a pierdut banii era profesoară ca dumneavoastră. Dacă îmi spuneți ce știți despre North Star poate reușesc să o ajut să-și recupereze banii. E ceva ciudat în legătură cu firma?

— Păi… De fapt, nu prea știu cu ce să încep. Ciudat? Da, cred că da. Fratele meu, Sidney, adică domnul Patton, a fost destul de distrus. De fapt, nici acum nu are de lucru… Uite ce e, domnișoară Lockhart, va fi greu de explicat. Nu știu dacă e foarte clar nici în mintea mea. O să mă opriți dacă spun prostii, da?

— Spuneți-mi tot ceea ce vă vine în minte. Nu vă faceți griji dacă nu e în ordine.

— Bine. Fratele meu – cred că asta este important – e sindicalist. Socialist. Un om bun, iar soțul meu, domnul Seddon, e de acord cu asta, deși întotdeauna a votat cu conservatorii. Dar Sidney are un punct de vedere special și poate că asta l-a influențat. Nu știu. E meșteșugar – face cazane. De fapt, era. La Walker și Fii. Locomotive. Dar nu le mergea bine – nu aveau comenzi, nu erau investiții, așa ceva. Asta se întâmpla acum doi sau trei ani. Proprietarii au vândut altora în acea perioadă. Și au trimis un nou director, un suedez, suedez sau olandez, ceva de genul ăsta, și acesta a început să concedieze muncitori. Era ciudat. Nu păreau interesați de comenzi, numai de a termina ce era în registre și apoi de a concedia oamenii.

— Fratele dumitale și-a pierdut slujba?

— Nu de la început. Era un lucrător bun – unul dintre cei mai buni din firmă. A fost unul dintre puținii pe care i-au ținut în firmă până la sfârșit. Dar nu-i plăcea, știți? Părea ciudat cumva – directorul acesta tânăr adusese o echipă de londonezi și de străini. Se plimbau și luau notițe despre toate. Cine a făcut asta, de ce asta, ce a făcut după sau cât i-a luat s-o facă – și nu numai notițe despre muncă. Și probleme personale – spre exemplu – unde locuiau, la ce biserică sau capelă mergeau, cluburi sau societăți de care aparțineau, circumstanțe familiale – toate acestea. Sigur, sindicatelor nu le plăcea acest lucru. Dar nu puteau face nimic dacă nu aveau comenzi. Și cu toate astea se întâmpla ceva ciudat, managerul și prietenii săi, străinii veneau în fiecare zi și luau notițe, organizau întâlniri, măsurau, desenau și supravegheau… Erau mulți bani în spatele afacerii, se vedea asta. Dar nimic nu venea de la oameni. Apoi într-o zi a lunii mai anul trecut au avut o întâlnire. Toți lucrătorii care rămăseseră au fost invitați să ia parte – nu li s-a cerut, au fost invitați. Nu exista niciun detaliu în legătură cu ei care să nu apară în caiete – chiar și chiria pe care o plăteau sau câți copii aveau. Și toți acești bărbați, cam o sută, câți rămăseseră, au intrat cu toții în salonul pe care-l închiriaseră. Nu o întâlnire în

curte; o ședință bine pusă la punct, cu băuturi. Nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Vă imaginați? Fratelui meu nu-i venea să creadă, era extraordinar. În fine, după ce s-au adunat toți, a intrat directorul și prietenii lui și au început să discute. Îmi amintesc că mi-a povestit Sidney ce s-a întâmplat și impresia pe care i-a lăsat-o… Spuneau că firma e pe punctul de a cunoaște o dezvoltare revoluționară. Nu-mi amintesc detaliile, în afară de faptul că Sidney s-a simțit foarte incitat și toți ceilalți se simțeau la fel. A fost aproape un sentiment religios, spunea Sidney – ceea ce era ciudat din partea lui, vă voi explica imediat. Spunea că a fost exact ca una dintre întâlnirile cu reînvieri ale lui Sankey și Moody. La sfârșit, toți au fost dispuși să semneze și să-și pună viața la dispoziția angajatorilor pentru a avea șansa de a lucra acolo.

Doamna Seddon se opri un moment. Se uita în șemineu, încruntându-se.

Sally întrebă:

— Dar ce urmau să facă? Nu aveau să se ocupe de construirea de motoare de locomotive după un asemenea discurs, nu-i așa? Nu au explicat care erau planurile lor?

— Nu chiar atunci, nu. Nu s-a vorbit decât despre viitorul glorios, despre o nouă lucrare în folosul întregii umanități și așa mai departe. Garantau un loc de muncă pentru toată viața, pensie și locuințe de serviciu dacă semnau atunci și acolo. Da, și în schimbul acestor beneficii (și mai mult, ofereau o asigurare de sănătate) trebuiau să renunțe să mai fie membri ai sindicatului și să semneze că nu vor face grevă. Majoritatea au semnat imediat. Exista și o clauză de confidențialitate pe-acolo pe undeva – nu știu cât era de legal, dar se afla acolo un avocat care le-a explicat, așa zicea Sidney. Numai după și-a dat seama cât era de ciudat. Câțiva au fost ceva mai precauți. Sidney a fost unul dintre ei. Au întrebat dacă se pot gândi o zi, două. „Sigur, le-a spus directorul, nu vrem să forțăm pe nimeni. Aveți libera alegere. Aveți o săptămână să vă gândiți, a spus el, dar sunteți cei mai buni și ne-ar părea rău dacă v-am pierde.” Lingușiri, domnișoară Lockhart! Fratele meu a mers acasă și a discutat cu soția lui. Cam șase dintre ei au fost așa mai precauți, dar a doua zi mai toți au semnat imediat. Sindicatul a încercat să-i facă să nu semneze, dar nu a avut câștig de cauză. Apoi Sidney a auzit ceva de la un prieten de la Institutul Literar și Filosofic al Muncitorilor. Se auzea că cei din conducere se interesau de o nouă afacere din apropiere, cunoscută ca Furness Castings. Și încercau să unească cele două firme, iar asta urma să fie o lucrare minunată în beneficiul umanității care urma să aducă pacea și prosperitatea în întreaga lume. Numai că fratele meu, Sidney, e pacifist, domnișoară Lockhart. Nu sprijină lupta de niciun fel. A fost crescut la Capelă, ca

și mine, dar după ce s-a căsătorit a început să se intereseze de secta quakerilor[3]. Nu a devenit niciodată membru – prieten, cum sunt numiți adepții – și cred că din cauza aceasta directorii nu și-au dat seama, altfel s-ar fi debarasat de el dinainte.

Pentru că Furness Castings poate să sune nevinovat, dar ceea ce produceau erau puști. Tunuri. Armament într-un cuvânt. Așa că a spus nu mulțumesc, nu s-a alăturat; și l-au plătit, și de-atunci nu a mai lucrat. Din când în când îi trimit ceva bani, când reușesc. Și asta-i cam tot – în afara faptului că firmele s-au unit și nu mai sunt Furness Castings sau Walker și Fiii, ci North Star Castings. Și asta-i tot ceea ce știu.

Lui Sally îi venea să bată din palme. Asta era prima indicație solidă referitoare la ceea ce făcea Bellmann – puști, armament, tunuri…

— Doamnă Seddon, mi-ați fost de un mare ajutor. Nu vă pot spune cât este de util. Încă ceva: fratele dumneavoastră a menționat vreodată Regulatorul lui Hopkinson?

Femeia se gândi.

— Dacă a făcut-o, nu-mi amintesc, spuse ea. Nu am vorbit niciodată prea mult despre mașinării… Ce este?

— Nu știu. E unul dintre lucrurile despre care vreau să aflu. Mă întrebam – aș putea merge să vorbesc cu fratele dumneavoastră? Care este adresa la care locuiește?

— O să v-o scriu. Dar… nu știu, domnișoară Lockhart. Poate că nu trebuia să vă spun toate astea. La urma urmei, nu e treaba mea…

— Nu v-a cerut nimeni să semnați o clauză de confidențialitate, doamnă Seddon. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiesc că ar fi fost legal. Oamenii fac așa ceva numai dacă pun la cale ceva rău. Cred că reacția fratelui dumneavoastră a fost cea corectă și aș vrea să merg să discut cu el.

Doamna Seddon deschise ușa unui birou, înmuie un stilou în cerneală și scrise un nume și o adresă.

— E într-o situație dificilă acum, spuse ea, ezitând. Eu sunt foarte bine prin comparație. Domnul Seddon este secretar la Howson & Tomkins, comercianții cu lemn, deci stăm bine. Iar fratele meu e mai în vârstă… Ceea ce încerc să spun este că provin din același mediu și nu am uitat. Am fost săraci, dar am avut întotdeauna cărți în casă, și reviste – *Întreținerea Casei* și altele – deci exista o mândrie, înțelegeți, un respect pentru învățătură. Am avut întotdeauna asta; iată de ce am predat la școala de duminică. Și nu știu ce s-ar face Sidney fără Institut… Oh, pălăvrăgesc! Ideea este că nu-mi place, domnișoară Lockhart! Ceva nu e-n regulă în treaba asta și nu știu ce anume. Uite adresa… Îi dădu cartea de

vizită lui Sally. O să aveți grijă, nu-i așa? spuse ea. Oh, vă cunoașteți meseria, sigur că da. O să-i scriu lui Sidney și o să-l anunț. Dar nu mă simt în largul meu, nu o să neg acest lucru. Nu o să-i creați necazuri, nu-i așa?

Sally îi promise că n-o va face și plecă spre Burton Street.

Intră cu ceva sfială. Locul era în dezordine, pentru că tencuitorii ieșeau din noul studio, iar geamgiii nu sosiseră, iar Webster discuta furios cu recepționerul de la firma de zugravi. Frederick tocmai ieșea din vechiul studio cu niște plăcuțe expuse în mână.

— Bună, spuse el neutru.

— Am fost la doamna Seddon, zise ea pe același ton. Cred că știu cu ce se ocupă North Star Castings. Ești foarte ocupat?

— Dă-mi voie numai să-i duc astea domnului Potts. Jim e în bucătărie.

Sally trecu prin magazin și-l găsi pe Jim la masă, în bucătărie, uitându-se printr-o grămadă dezordonată de hârtii. Le dădu la o parte când intră Sally și se întoarse spre ea.

— Care-i treaba, Sal? întrebă el.

— Îți spun imediat, când vine Fred… Ce-ți face dintele?

Jim făcu o față tristă.

— Mi-a stricat frumusețea, nu-i așa? Nu doare rău, dar îmi tot ies fragmente din el. Aș vrea să-i mai sparg o dată nasul individului, nu pot să nu recunosc.

— Bun, despre ce-i vorba? întrebă Frederick, închizând ușa în urma lui.

Sally le povesti ce-i spusese doamna Seddon. După ce termină, Jim fluieră lung.

— Deci cu asta se ocupă! spuse el. Arme în vagoane…

— Nu sunt sigură, zise Sally. Walker și Fiii construiau locomotive, nu vagoane. Iar acest Regulator al lui Hopkinson pare să fie ceva legat de aburi. Unul dintre noi va trebui să meargă și să afle. Am adresa domnului Paton.

Se uită la Frederick.

— Ai putea…

El nu spuse nimic un moment, apoi:

— Cred că da. Dar de ce eu? Cred că tu ai fi cea mai potrivită persoană, cum tu ai luat prima contact. În plus, știi mult mai multe despre arme decât mie.

Ea roși.

— Nu mă pricep atât de bine să vorbesc cu oamenii, spuse ea. Ar fi mult de… aflat. De vorbit cu oamenii și de aflat lucruri. Tu ești bun la asta, iar eu nu sunt. Tu ești cel mai bun. Tu ar trebui s-o

faci.

Mai era un înțeles în aceste cuvinte, ea spera că ochii ei exprimau și asta. Îi ardeau obrajii, dar se uita direct la el și văzu că Frederick dă din cap afirmativ și se uită la ceas.

— Zece și jumătate, spuse el. Jim, poți să-mi dai *Mersul trenurilor*?

Mersul trenurilor îl informă că era un tren care pleca din King's Cross în mai puțin de o jumătate de oră. În timp ce Jim merse să cheme o trăsură, Frederick puse câteva lucruri într-o geantă, iar Sally notă un rezumat a ceea ce-i spusese doamna Seddon și adăugă adresa domnului Paton. Apoi se opri, dar înainte să poată adăuga altceva, Frederick se întoarse cu pălăria și mantia. Sally împachetă hârtia și i-o dădu.

— Ce e azi? Joi? O să-mi bag nasul să văd ce pot să aflu. Mă întorc sâmbătă, cred. La revedere.

Asta fu tot ce spuse.

— Domnul Blaine înnebunește, spuse Jim când se întoarse. Cred că o să-i dau o mână de ajutor cu comenzile. Nu am nimic altceva de făcut. Mai târziu vreau să trec pe la Nellie Budd. Vrei să mergi? Să vedem dacă și-a revenit, biata de ea!

— Mă duc la Biblioteca Brevetelor, îi zise Sally. Nu știu de ce nu am făcut-o mai devreme. Indiferent ce e această chestie Hopkinson, trebuie să existe un brevet pentru ea.

— Chiar crezi că are legătură cu North Star? Bănuiesc că… apărând în transa lui Nellie Budd… Uite ce-i, tocmai mă gândeam la ceva. Domnișoara Meredith, știu că e cusătoreasă, dar s-ar descurca și cu treburi de secretariat. Și bănuiesc că se simte ca o povară și se învinovățește pentru tot ce s-a întâmplat, și nu vrea să stea în calea nimănui, și în general îi face pe toți să se simtă îngrozitor. Nu, bine, retrag tot, nu e corect, dar ar putea să facă treaba domnului Blaine, nu-i așa? Doi dintr-o lovitură. Bătrânul nu mai înnebunește și ea se simte utilă. Ce zici?

Drept răspuns, Sally îl sărută.

— Ei, asta-i mai bine decât o scatoalcă-n moacă, spuse el.

— O ce?

— O scatoalcă-n moacă. Bună idee, nu? O să trec pe la ea înainte de a pleca la spital. Poate astfel o să-i iau gândul de la Mackinnon.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Arma cu aburi

Legăturile pe calea ferată erau excelente; nu mult după ora 16.00, Frederick închirie o cameră la Hotelul Căilor Ferate din Barrow și un pic mai târziu găsi adresa pe care i-o scrisese Sally. Bătu la ușa casei mici, cu terasă, și se uită în jur la restul străzii. Era greu de imaginat cum arăta în lumina zilei; îi dădu impresia de respectabil, numai o nuanță o îndepărta de sărăcie. Toate ciocănelele de la uși străluceau în lumina lămpilor cu gaz, toate scările din fața ușilor erau lustruite, dar peste tot curgea murdăria pe jgheaburi.

Ușa fu deschisă de către o femeie cam la cincizeci de ani, care părea agitată.

— Doamna Paton? întrebă Frederick, dădu-și jos pălăria. Domnul Paton este acasă? Domnul Sidney Paton?

— Da, este, spuse ea. Sunteți… Nu sunteți din partea proprietarului, nu?

— Nu, nu, spuse Frederick. Mă numesc Garland. O colegă de-a mea a vorbit cu cumnata dumneavoastră, doamna Seddon, și aceasta a menționat numele domnului Paton. Am venit aici în speranța că aș putea vorbi cu dumnealui.

Îl conduse încă agitată, în bucătăria mică, unde soțul ei repara o pereche de ghete. Acesta din urmă se ridică și dădu mâna cu Frederick. Era un bărbat mic, slab, cu o mustață mare și aceeași agitație în ochi ca și soția lui.

— V-aș primi în salon, domnule Garland, spuse el, dar nu am făcut focul. Și oricum a trebuit să renunțăm la mai toată mobila. O parte o aveam de la nuntă… Ce pot face pentru dumneata?

— Nu o să bat câmpii, domnule Paton, spuse Frederick. Vreau ajutorul dumitale și o să plătesc pentru asta. Iată cinci lire pentru început.

Doamna Paton scoase o exclamație scurtă și se așeză. Domnul Paton, luă bancnota de la Frederick, dar o puse pe masă.

— Nu o să neg faptul că cinci lire ar fi o binecuvântare, spuse el rar, dar vreau să știu despre ce fel de ajutor e vorba înainte de a accepta, domnule Garland. Vă rog, luați loc.

Doamna Paton își reveni din surpriză și se ridică să ia haina și pălăria lui Frederick, iar acesta din urmă se așeză acolo unde îi indicase domnul Paton, pe fotoliu, de cealaltă parte a focului. Se uită în jur; pe dulap străluceau niște farfurii și cești în lumina

focului, pe o sârmă atârnau prosoape umede, pe vatră moțăia o pisică arămie, iar pe un exemplar din Emma se afla o pereche de ochelari alături de calapodul de cizmar unde domnul Paton punea flecuri noi la cizme. Domnul Paton văzu unde se uita Frederick și se așeză în fața lui.

— Am destul timp să citesc zilele astea, spuse el. Am trecut prin Dickens, Thackeray și Walter Scott, iar acum sunt la Jane Austen. Să fiu al naibii dacă nu-i cea mai bună dintre toți. Ei bine, domnule Garland, cum îți pot fi de ajutor?

Plăcându-l dintr-odată pe bărbat, Frederick decise să-i povestească tot. Povestirea luă ceva timp, vreme în care doamna Paton făcu niște ceai și aduse o farfurie cu biscuiți.

— Ceea ce vreau să știu, spuse el în cele din urmă, e ce se întâmplă la North Star Castings. Acum, dacă decideți că nu puteți să-mi spuneți sau simțiți că nu ar trebui din cauza clauzei de confidențialitate, o să înțeleg. Dar v-am povestit întreaga situație ca să înțelegeți de ce vreau să știu și ce e în joc. Ce spuneți?

Domnul Paton încuviință din cap.

— Mi se pare corect. Și trebuie să spun că nu am mai auzit asemenea poveste până acum… Ce spui, draga mea?

Soția, așezată la masă, ascultase cu atenție în timp ce vorbise Frederick.

— Spune-i, îl îndemnă ea. Spune-i tot ce vrei. Nu-i datorezi nimic firmei ăleia.

— Bun, zise domnul Paton. Asta mă gândeam și eu. Bun, domnule Garland…

În următoarele minute, Frederick află tot ce se întâmplase cu lucrările legate de căile ferate de când venise domnul Bellmann și le preluase. Se numeau acum Diviziunea de Transport North Star Castings Limited, cealaltă jumătate – firma de armament, care era cunoscută sub denumirea de Furness Castings purtând acum numele de Divizia de Cercetare, un fapt care îl întrista pe domnul Paton.

— Sunt foarte isteți oamenii aceștia, oricine ar fi ei, spuse el, lăsându-se pe spate în scaunul lui de lemn și acceptând atențiile pisicii care-i sări în poală. Diviziunea de Cercetare sună inofensiv, nu-i așa? Ei bine, cercetare înseamnă ceva pentru mine și dumneata și cu totul altceva pentru North Star Castings Limited. Diviziunea de Crimă și Vărsare de Sânge, mai degrabă. Dar asta nu ar arăta prea bine pe zidurile fabricii, nu-i așa?

— De ce firmele astea două, totuși? întrebă Frederick. Ce au în comun?

— O să-ți spun cum stă treaba, domnule Garland. Ar trebui să fie secret, dar zvonurile se răspândesc… Aud câte ceva la Institut. Nu prea-mi permit să-mi fac abonament acum, dar sora mea a fost

foarte bună… În fine, sunt zvonuri că North Star Castings creează un nou tip de armă. Are o denumire politicoasă, desigur, se numește Dispozitivul de reglare Hopkinson sau așa ceva – dar se zvonește că ar fi de fapt o armă cu aburi.

Frederick se ridică și-și luă carnețelul din buzunar. Scoase hârtia pe care Jim scrisese cuvintele rostite de Nellie Budd în transă și i-o dădu domnului Paton.

Acesta își luă ochelarii și puse hârtia în lumina lămpii ca s-o citească.

— „Nu e Hopkinson, dar nu se știe… Regulatorul… North Star… o ceață plină toată de foc – abur și e toată învăluită în moarte, învăluită de țevi – țevi cu aburi – sub North Star”, citi el cu voce tare. Apoi lăsă hârtia din mână și spuse: E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată… Acum, domnule Garland, nu știu absolut nimic despre arme, sunt bucuros să o spun. Iar în ceea ce privește dispozitivul ăsta al lui Hopkinson, ei bine, nu te pot ajuta deloc, dar te voi duce la cineva care poate. Nu promit că va reuși, dar Henry Waterman e un tip de treabă și știu că nu e fericit că face ceea ce face. A fost unul dintre cei care s-au gândit mult înainte de a semna. Cred că acum își dorește să nu o fi făcut. E unitarian, Henry; un bărbat cu conștiință.

Douăzeci de minute mai târziu, domnul Paton îl duse pe Frederick la o casă ce purta un semn care arăta că aparține Institutului Literar și Filosofic al Muncitorilor.

— Avem o bibliotecă frumoasă aici. Avem o dezbatere în fiecare a doua marți a lunii și cursuri… Uite-l pe Henry Waterman. Vino să-ți fac cunoștință.

Intrară în bibliotecă, o cameră mică mobilată frumos cu o masă și șase scaune, și cu rafturi de cărți cu o varietate de subiecte, din domeniul social și filosofic aliniate de-a lungul pereților. Domnul Waterman citea la lumina unei lămpi cu ulei; era un bărbat mare, cu o înfățișare serioasă, la vreo cincizeci de ani.

— Henry, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Garland, din Londra. E detectiv, spuse domnul Paton.

Domnul Waterman se ridică și dădu mâna și Frederick își spuse a doua oară povestea, deși de data aceasta o scurtă. Domnul Waterman ascultă cu atenție. Când Frederick termină, încuviință din cap de parcă tocmai ar fi rezolvat o problemă.

— Domnule Garland, m-ai făcut să mă hotărăsc, spuse el. O să încalc o promisiune acum, dar consider că e o promisiune pe care nu aveau dreptul să o ceară. O să vă povestesc despre arma cu aburi. E o armă creată pe un principiu cu totul nou, nouă din punct de vedere strategic, nouă din toate punctele de vedere. Eu sunt

constructor de cazane, nu știu nimic despre arme, dar îți pot spune că arma asta e ceva oribil. Am lucrat la un sistem de țevi pentru a introduce o presiune mare în ele – cea mai complicată lucrare de inginerie pe care ai văzut-o vreodată, dar frumos pictată, cu un design minunat, foarte frumos gândită. Nu am știut, domnule Garland, că o mașinărie poate fi frumoasă și malefică în același timp. E ridicată pe un vagon obișnuit de cale ferată, întărit și cu arcuri speciale. Cazanul și cutia de tragere se află în spatele lui, destul de mici, dar foarte puternice. Ajungem la patru sute de livre pe inch pătrat; aș spune că mai sunt încă o sută în rezervă. Și arde fără să scoată fum. Nici nu știi că e aprinsă. Acum, când auzi cuvântul armă te gândești că are o țeavă, nu-i așa? Ei bine, nu și în cazul acesta. Vagoanele arată ca niște vagoane obișnuite, în afară de găuri. Găuri mici – câte șase mii pe fiecare parte. Treizeci de rânduri, două sute într-un rând. Și din fiecare gaură ies cinci gloanțe în fiecare secundă… Pentru asta este aburul, înțelegeți? Îți imaginezi cum e să apeși trăgaciul la douăsprezece mii de arme în același timp? E nevoie de toate cele patru sute de livre de abur, domnule Garland. Și asta nu e tot. Nu cunosc prea bine partea cu trasul – meseria mea e să introduc aburul în țevi –, dar din câte am auzit există un fel de mecanism Jacquard pe care pot să-l utilizeze pentru a regulariza tragerea. Sunt sigur că ați văzut astfel de lucruri – o serie de fise cu găuri în ele. Se folosesc în țesătorii pentru a face modelul materialelor. Ei bine, cu acest mecanism, trăgătorul poate trage un șir o dată, apoi următorul în jos, apoi următorul și așa mai departe; sau poate trage toate coloanele; sau poate să tragă în blocuri, sau în rafale scurte din întreaga armă – oricum își dorește. Numai că nu folosește fise găurite regulatorul acesta – e același principiu, dar se face cu legături electrice: linii trase pe o rolă de hârtie cerată folosind un tip dens de grafit. Îți spun, domnule Garland, omul care a proiectat asta e un fel de geniu. E cea mai uimitoare mașinărie pe care am văzut-o în viața mea. Și e malefică. Și monstruoasă. Îți imaginezi care ar fi efectul ei asupra unui grup de oameni? Fiecare centimetru de aer dintr-o sută, o mie de metri, plin de gloanțe fierbinți? Devastare nu e cuvântul potrivit. Ai avea nevoie de ceva din Apocalipsă pentru a descrie efectul. Aceasta este arma cu aburi. Au trimis deja una în străinătate – nu știu unde. O a doua este deja gata – încă o săptămână sau două și va putea fi testată… Deci vezi, domnule Garland, de ce nu sunt încântat. Sidney s-a gândit mai bine la treaba asta decât mine și aș fi vrut să am curajul să spun nu, ca și el, de la început. Gândul că măiestria mea – și sunt mândru de măiestria mea – că meșteșugul meu a fost pervertit să producă ceva de acest fel – faptul că niște concetățeni de-ai mei ajută la crearea unui astfel de lucru și la răspândirea lui

în lume – îți spun, îmi face rău.

Se opri și-și trecu mâinile prin părul scurt, cărunt, apoi le așeză pe masă de ambele părți ale cărții sale. „Sally l-ar fi plăcut pe bărbatul ăsta”, se gândi Frederick.

— Domnule Waterman, vă sunt foarte recunoscător. Acum multe lucruri îmi sunt clare. Dar ce-mi puteți spune despre conducerea firmei? Ați auzit de numele Bellmann?

— Bellmann?

Domnul Waterman dădu din cap că nu.

— Nu pot spune că am auzit numele ăsta vreodată. Dar se știe că sunt bani străini în firmă. E străin Bellmann acesta, nu-i așa?

— Suedez. Dar e și o legătură rusească.

— Rusească? E ceva. Îți amintești că am menționat creatorul? Am spus că trebuie că a fost geniu? Ei bine, numele lui e Hopkinson. Asta ni s-a spus, deși nimeni nu l-a văzut vreodată. Pe schițele după care lucrăm, numele e abreviat HOP. Dar pare ciudat – ca și cum ar fi fost patru litere și ar fi șters K. Iar într-un loc… ascuns, nu prea vizibil – am văzut asta. O să scriu.

Împrumută un creion de la Frederick și scrise:

HOPA

— Acum, acesta nu-i K, e D. Cunoști alfabetul chirilic, domnule Garland? Eu sunt interesat de limbi, altfel nu aș fi recunoscut. Și pentru că am văzut asta ca un D, am făcut o schimbare și a celorlalte litere în minte, înțelegi? În scrierea noastră ar arăta așa. Scrise:

NORD

— Nordenfels! spuse Frederick. Dumnezeule, domnule Waterman, ai reușit!

— Nordenfels? spuse domnul Waterman.

— Un inginer suedez. A dispărut în Rusia. Foarte probabil a fost ucis. Măi să fie… E minunat. Și spui că vor testa noua armă într-o săptămână, două?

— Exact. Au testat sisteme separate, precum cazanul, desigur, cartușiera și generatorul electric, dar acum sunt toate aproape gata. O să ducă mașinăria la Thuriby ca s-o testeze. Acolo testează arme navale mari pe ținte plutitoare uneori. Și cam asta-i tot ceea ce știu, domnule Garland. Dar acum cred că ai putea să-mi spui ceva. De ce ești interesat de problema aceasta? Și ce vei face în legătură cu ea?

Frederick încuviință din cap.

— Întrebări legitime. Sunt detectiv, domnule Waterman, și mă

interesează omul dincolo de povestea aceasta. Armele cu aburi nu sunt ilegale din câte știu eu, dar încep să-mi dau seama ce pune la cale și imediat ce o să pot să-l prind cu ceva o s-o fac. Dar o să-ți spun ce aș vrea să fac cu arma, să o distrug.

— I-auzi, zise domnul Paton.

— Păi, aș putea să-ți arăt, începu domnul Waterman, dar atunci se deschise ușa și intră un alt bărbat cu niște cărți în brațe.

— Oh, îmi pare rău, Henry, zise acesta. Nu mă băgați în seamă, continuați. Bună seara, Sidney…

Ceilalți rămaseră cu gura căscată, dar Frederick spuse:

— Și ce alte facilități are Institutul dumneavoastră, domnule Waterman?

— A, da, domnule Garland. Ei bine, s-a dezvoltat din interiorul Societății Cooperative, iar nucleul original a fost această bibliotecă… Unele dintre cărți au fost donate de Societatea de Corespondență Rochdale…

Era clar că celălalt bărbat nu avea de gând să plece. De fapt, se alătură la istorisirea poveștii locului. Frederick deveni în curând conștient de două lucruri: primul, că erau cu toții foarte mândri de ceea ce realizaseră și meritau să fie; al doilea, i se făcea tot mai sete cu fiecare minut.

După ce refuză o invitație de a vedea restul clădirii și de a vedea cărțile Societății Cooperative (o plăcere pe care, spuse el, o va rezerva pentru următoarea vizită) își luă rămas-bun de la Henry Waterman și plecă – și se trezi că se uită, fără vreun motiv, la un afiș de pe peretele clădirii de vizavi.

Era ora opt, se întunecase, bătea un vânt rece și începuse să picure, iar flăcările lămpilor cu gaz licăreau în rafale schimbătoare. Ferestrele erau luminate și de la ușa unui bar din apropiere venea o lumină caldă. Bărbații care se întorceau obosiți de la lucru și femeile care se grăbeau spre bucătării ducând cu ele hering sau budincă făceau strada să pară vie, un loc însuflețit de activitatea umană; dar ceva îi reținu atenția lui Frederick, și nu era vorba de calul olog, fata drăguță sau cei doi băieți care se certau pe o șapcă.

Unul dintre numele de pe afiș îi sărise în ochi. Paramount Music-Hall – săptămâna aceasta – o listă de artiști: Marele Goldini și Porumbeii lui – Domnul David Flicking, Comediantul din Lancashire – Profesorul Laar, Vrăjitor Extraordinar – Domnișoara Jessie Saxon, cântăreața exuberantă – Domnul Graham Chainey, tipul obraznic.

Jessie Saxon. Sora lui Nellie Budd.

— Ce s-a întâmplat, domnule Garland? întrebă domnul Paton, văzându-l pe Frederick că se oprește, clipește, se uită mai cu atenție, își dă jos pălăria și se scarpină în cap, iar în cele din urmă

își pune pălăria la loc pe cap și-și trosnește degetele.

— Dorința de cultură, domnule Paton. Vine asupra mea în valuri irezistibile. Vreți să veniți cu mine? Unde se află Paramount Music-Hall?

Domnul Paton refuză, iar Frederick îi mulțumi de ajutor și se duse singur. Paramount Music-Hall era o clădire confortabilă, prietenoasă, deși cu urme de paragină ce-i indicau declinul; iar actele primei părți a spectacolului nu stârneau interesul, fiind lipsit de strălucire.

Jessie Saxon își avu reprezentația în mijlocul celei de-a doua jumătăți, între un comediant și un jongler. Frederick simți un fior de surpriză când apăru ea pentru că era ca sora ei nu doar ca înfățișare, dar și în manieră: vulgară, caldă, plină de umor, puțin neșlefuită. Știa cum să se poarte cu publicul. Iar acestora le plăcea, dar nu era nimic incitant în numărul ei. Câteva cântece sentimentale și o glumă sau două – chestii familiare; fără îndoială era favorită acolo, dar nu reușise (sau nu dorise) să reușească în sud.

Frederick își trimise complimentele în cabina ei și întrebă dacă poate să-i cumpere o sticlă de șampanie; o invitație care fu acceptată imediat. Și, când apăru la ușă, femeia clipi și se uită cu uimire.

— Măi să fie, spuse ea. Un tânăr! Admiratorii mei zilele astea ating șaizeci de ani. Vino, iubire, ia loc și spune-mi tot despre tine. Cum să te numesc? Ești un Johnny sau un Charlie, sau ce?

Era uimitor: putea fi aceeași femeie – dar umbrită –, iar flirturile ei calde erau la fel ca ale surorii ei, dar încordate. Costumele ei erau zdrențuite și peticite; clar trecea prin momente grele.

— Ca să fiu sincer, spuse el, am venit să vă văd din cauza surorii dumneavoastră. Nellie Budd.

Femeia făcu ochii mari și gemu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Știu că așa e, știu…

Se așeză. Frederick se așeză și el și spuse:

— E în spital, mă tem. A fost atacată ieri de doi bărbați. Au lăsat-o inconștientă.

Ea înclină din cap. Se făcuse palidă sub machiaj.

— Știam eu, zise ea. Am simțit-o. Așa eram – simțeam tot ce simțea cealaltă –, iar ieri am avut cel mai îngrozitor șoc, îți spun, un fel de sentiment de cădere. Știam că se întâmplă ceva – dimineața, nu-i așa? Cam pe la unsprezece?

— Din câte știu, da, așa a fost, spuse Frederick. Uite, a fost o

prostie din partea mea să comand șampanie. Ați vrea mai degrabă un coniac?

— Beau șampanie la orice fel de înmormântare, spuse ea. Bănuiesc că nu e nicio probabilitate…

— Se ține bine. E în Guy's Hospital, au grijă de ea bine. Poate că și-a recăpătat deja cunoștința.

— Cine ești? întrebă ea. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ești polițist sau ceva de genul?

Frederick deschise sticla și-i explică situația. Când vorbi despre transele lui Nellie Budd, sora ei dădu din cap.

— Îmi amintesc, zise ea. Credeam că nu e nimic real când a început cu spiritismul. Nu eram de acord – acesta a fost unul dintre motivele pentru care ne-am înstrăinat. Nu am fost prea apropiate în ultimul timp. Cine i-ar fi putut face asta?

— Cred că știu cine sunt, dar nu știu de ce au făcut-o. Uite cartea mea de vizită. Mă anunți dacă ți se întâmplă ceva?

— Cu siguranță. Mâine-seară lucrez, apoi o să merg să o văd trebuie să fac asta. Nu contează cât ne-am înstrăinat, sora e soră oricum.

Luă cartea de vizită și o băgă în geantă.

— Apropo, cunoașteți un tip pe nume Alistair Mackinnon?

Reacția ei fu imediată.

— El! spuse ea cu un dispreț înghețat. Păduchele ăla. Să-l cunosc? Aș zice că da. Iar dacă ar fi aici acum, l-aș pocni. Mackinnon? Îh, e și el amestecat în asta?

— Da… Dar nu știu cum. Pare să suscite reacții ciudate, oricum. L-am pierdut. Ar trebui să știe despre mama lui.

— Mama lui?

— Sora dumitale, Nellie Budd.

— Ce?

Femeia se ridică brusc și se uită la el uimită și furioasă.

— Mama lui, ai spus? Mai bine îmi explici, băiete. Nu poți să spui așa ceva fără să dai explicații.

Frederick era la fel de uimit ca și ea. Își trecu degetele prin păr înainte de a găsi ceva de spus.

— Îmi pare extrem de rău, spuse el. Aveam impresia că e fiul surorii dumitale. Așa a spus el.

— El a spus asta? Diavolul! Unde e acum? Doamne, vreau să-i rup toate oasele. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește?

Se așeză din nou, palidă și tremurând de furie. Frederick îi turnă niște șampanie.

— Uite, spuse el. Beți asta înainte să i se ducă bulele. Care e legătura dintre sora dumitale și Mackinnon?

— Nu-ți dai seama? spuse ea cu amărăciune.

El dădu din cap că nu.

— Ești bărbat. Au fost amanți, evident. Amanți! Iar eu – ea începu brusc să plângă. Și eu am fost îndrăgostită de el. Nebunește.

Frederick rămăsese uimit. Jessie Saxon își suflă nasul, își șterse ochii, bău furioasă din șampanie, tuși, se înecă și gemu. Frederick o îmbrățișă; părea singurul lucru pe care putea să-l facă. Femeia se sprijini de el și suspină în timp ce acesta îi mângâia părul și se uita prin cabina îngustă, sărăcăcioasă, cu oglinda spartă și perdelele decolorate, cu cutia de machiaj pe măsuță și lampa care scotea fum lângă ea... Putea fi un loc confortabil dacă aveai cu cine să-l împarți; sau incitant dacă debutai pe scenă. Dar probabil că era un loc foarte singuratic dacă erai Jessie Saxon. Frederick o ținu aproape și o sărută pe frunte.

Când femeia își reveni, îl împinse blând și se șterse la ochi din nou cu mișcări nervoase, apoi râse scurt.

— Am patruzeci și patru de ani și plâng ca o fetișcană... Și ne-am certat pe el. Îți imaginezi? Oh, e-atât de umilitor acum... Toți suntem nebuni când vine vorba de dragoste. Nu ar fi uman altfel – am fi mașini sau cai, sau altceva. Nu știu. Ce întrebai, dragule?

— Despre Mackinnon, în general. E... clientul meu.

Frederick se ridică; erau unul lângă altul pe o canapea mică. Se aplecă să-i mai toarne șampanie.

— Mai pretinde că Lordul Wytham e tatăl lui. Și asta e o minciună?

— Bătrânul Johnny Wytham?

Jessie Saxon râse sincer.

— E îndrăzneț. Ai grijă – asta ar putea să fie adevărat. El... of Doamne, nu pot să gândesc bine încă.

Se uită la ea însăși în oglindă, se strâmbă și-și tapă părul. Frederick o îndemnă blând.

— Lordul Wytham? spuse el.

— A, da. Probabil, crezi că sunt nebună că mă port așa... Chiar vrei să știi despre Alistair? Păi, m-a mințit destul de des, dar un lucru a fost mereu același: era fiul nelegitim al unui lord. Deci ar putea să fie adevărat.

— L-ați cunoscut pe Lordul Wytham, nu-i așa?

— Da, pe vremuri. Umbla cu Nellie, dar sunt sigură că n-a avut niciun copil. La naiba, aș ști, nu-i așa? Eram atât de apropiate... E politician acum, așa mi s-a spus. E și el amestecat în asta?

— Da, dar habar n-am cum. Nici sora ta nu știe.

— Nu aș pune pariu pe asta, spuse ea și mai luă un pahar.

— Poftim?

— Probabil că ai afla dacă ai merge și ai întreba în Carlisle, spuse ea. Acolo am văzut-o ultima dată, și acolo ne-am certat...

Anul trecut. Numai anul trecut.

— Ce făcea acolo?

— A, prostiile astea cu spiritismul. Era un cerc sau o ligă de-a idioților din Carlisle, știi, și i s-a cerut să meargă acolo, iar eu jucam în apropiere, în vreme ce insecta aia, Mackinnon, juca într-un oraș mic lângă Dumfries. Am aflat că Nellie îl întreținea. Îți imaginezi? Nu-și perfecționase arta – arta, așa o numește – și tot renunța la angajamente. Ei bine, directorii de teatru nu suportă asta și pe bună dreptate. Deci era în pană de bani și Nellie a venit și… Cam asta e, serios. Un loc numit Netherbrigg – chiar lângă graniță.

— E cumva aproape de proprietatea lui Wytham?

— Da, nu e departe. Dar nu l-am văzut de ani de zile și nici Nellie. S-a căsătorit și nu a mai frecventat music-hallurile. Cum o chema… Lady Louisa și nu știu cum… Mari proprietari de pământ. Mine de grafit.

— Grafit?

Frederick se ridică.

— Ceva de genul. Ce e grafitul?

— Se fac creioane din el…

„Și arme cu aburi se gândi el, dar nu menționă asta. O lăsă în schimb să vorbească ce dorea; era vorbăreață și o încânta, în mod evident, compania lui. Mai află puține lucruri care îl interesau. Dar era elocventă în privința propriei vieți; amuzantă, plină de viață, scandaloasă și, când se opri din râs, Frederick îi zise:

— Jessie, ar trebui să-ți scrii memoriile.

— Ar fi o idee, spuse ea. Dar ar fi tipărite?

Fură de acord că ar fi puțin probabil și se despărțiră prieteni. Și înainte de a se băga în patul rece de la Hotelul Căilor Ferate, Frederick scoase o hartă și căută Dumfries, Carlisle și Thuriby, unde se afla zona de tragere. Nu era departe. Putea ajunge acolo într-o dimineață; iar proprietatea lui Wytham unde era? Nu era marcată. Sau asta era? Iar în ceea ce privește grafitul… Familia lui Lady Wytham… Bellmann… biata Nellie Budd! Și biata Jessie! Amândouă îndrăgostite de Mackinnon. Ce naiba are de le atrage pe toate femeile astea? Extraordinar! Extraordinar! Dar Sally nu se îndrăgostise de el. O fată rațională. Thuriby… O să merg acolo de dimineață.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Legea scoțiană

Sally își petrecu restul zilei de marți la ea în birou, cu afaceri, și vineri dimineața devreme merse la Biblioteca Brevetelor.

Se afla la Oficiul Brevetelor, puțin mai departe de Chancery Lane; o clădire mare, ca un muzeu cu acoperiș înalt de sticlă și galerii de fier de jur-împrejur. Sally mai fusese acolo pentru un client care voia să-și investească banii într-o invenție – un nou tip de conserve pentru sardine; reușise să-i arate că nu era așa de nouă cum credea el și-l convinsese să cumpere în schimb acțiuni la stat.

Își începu căutarea uitându-se în indexul alfabetic al brevetelor după ceva cu numele de Hopkinson în componență. Începu cu volumul pentru anul 1870, simțind că nu ar putea să fie mai timpuriu. Nu găsi nimic acolo, dar în volumul cu anul 1871 era listat ceva cu numele J. Hopkinson la motoarele cu aburi.

Asta să fie? Cu siguranță, nu se putea să-l găsească atât de repede. La urma urmei, Hopkinson nu era un nume neobișnuit, iar brevete legate de motoarele cu aburi erau pe fiecare pagină, după cum observă dintr-o privire.

Își luă notițe și se întoarse spre volumul următor. Nu era nimic la 1872, dar la 1873 și 1874 J. sau J.A. Hopkinson mai apărea cu două brevete pentru cazane cu aburi. Nu mai era nimic până în prezent. Din curiozitate, căută Nordenfels, dar nu găsi nimic.

Se duse la recepție și completă un formular cerând detalii despre Hopkinson și, în timp ce aștepta, îl căută pe Garland în indexul alfabetic din 1873. Era acolo: Garland, F.D.W., 1358, 20 mai, lentile fotografice. Ea îl pusese să o breveteze când începuse să se ocupe de conturile firmei. Încă nu-i adusese niciun ban, dar brevetul mai era valabil încă nouă ani; era timp să intre în producție, dacă reușea să găsească pe cineva interesat să o fabrice. Își dădu seama că de-abia așteaptă să treacă la fapte, să aibă de-a face din nou cu oameni de afaceri, directori și investitori. Ceva întreprinzător, ceva clar, deschis și sincer, după atâta mizerie și cruzime! Fred se putea ocupa de partea tehnică la care era atât de bun, iar ea se va ocupa de partea financiară, de planificare, de comercializare…

Dar poate nu voia el. „O să terminăm cazul ăsta și apoi ne luăm rămas-bun”, așa spusese. Se referise la prietenia lor ca și la ceea ce era mai adânc; expresia lui îi spusese asta. O să vrea oare să se angajeze într-un nou tip de parteneriat? Sally se îndoia cumva.

Se uită în jur la bărbați: secretari ai avocaților în majoritate, se

gândi ea și unul sau doi inventatori – frunzărind prin volumele legate sau scriind cu stilouri de oțel. Era singura femeie din bibliotecă și asta atrase câteva priviri curioase, dar era obișnuită cu așa ceva. Erau bărbați grijulii, competenți, de încredere și Sally nu contesta capacitățile și utilitatea lor –, dar Frederick îi punea în umbră. Nu exista comparație nici cu ei, nici cu fantoma de Mackinnon. Fred era de neegalat. Acum nu mai avea îndoieli în legătură cu ceea ce simțea: îl iubea. Întotdeauna îl iubise.

Iar el spusese că era neplăcută.

— Domnișoară Lockhart?

Era bărbatul de la recepție.

— Iată detaliile pe care le-ați cerut, domnișoară!

Sally luă broșurile albastre și se așeză la un birou să le citească. Fiecare conținea un set de schițe împachetate și o descriere a invenției. Prima avea ca titlu:

> BREVET acordat lui John Andy Hopkinson din Huddersfield în comitatul York, inginer care a inventat „ÎMBUNĂTĂȚIRI ALE CAZANULUI CU ABURI ȘI APARATELOR CARE SE FOLOSESC CU ACESTA”, autentificat în 5 iunie 1874 și datat 24 decembrie 1873.

Sally începu să citească, dar în curând își dădu seama că aceasta nu era mașinăria pe care o făcea Bellmann la North Star. Nici celelalte nu erau: un nou tip de grătar mobil pentru propagarea combustibilul într-un motor cu aburi, un nou design pentru cazan… Inofensiv. Acesta nu era Hopkinsonul pe care-l căuta.

Duse broșurile înapoi la recepție și întrebă:

— Există și un index pe subiecte? Să presupunem că aș vrea să caut toate brevetele armelor de foc, de exemplu, cum aș putea să fac asta?

— Da, domnișoară, există un index pe subiecte. Dar indexul tipărit pentru anii respectivi este la legat. Dacă vreți să căutați ceva, va trebui să căutați prin foile scrise. Căutați ceva anume?

— Da, da… Îi trecu un alt gând prin minte. Țineți și brevete străine aici, nu?

— Da, domnișoară.

— Rusești?

— Desigur. În secțiunea de acolo, dincolo de galerie.

— Există un serviciu de traducere, cumva?

— O să văd dacă domnul Tolhausen este liber. Puteți să așteptați o clipă, vă rog?

Se duse în biroul din spate, iar Sally se gândi la ceea ce dorea să afle. Dacă Nordenfels brevetase o invenție în Rusia, ar fi

înregistrată aici. Dar nu exista nicio interdicție de exploatare a unei invenții străine în Marea Britanie dacă nu exista și un brevet englezesc pentru ea; deci chiar dacă Bellmann făcea acest lucru nu însemna încălcare a legii. Pe de altă parte, dacă dovedea că Bellmann a furat ideea…

— Domnul Tolhausen, domnișoară Lockhart.

Translatorul era un domn respectabil cam la patruzeci de ani care nu lăsă să se observe nici cea mai mică surpriză văzând că o tânără făcea cercetări tehnice. Sally se simți imediat bine alături de el și-i explică ce caută. El ascultă cu atenție.

— O să începem cu indexul alfabetic, spuse el. Nordenfels… Arne Nordenfels. Iată un brevet, datat 1872, pentru o valvă de siguranță la cazanele cu aburi. O alta aici, în același an, pentru îmbunătățirea circulației aburilor la presiune înaltă. În 1873 avem…

Se opri. Întorcea pagina înainte și înapoi și se încruntă.

— Lipsește o pagină, spuse el. Uite. A fost tăiată cu grijă.

Sally simți că-i bate inima repede.

— E pagina cu Nordenfels?

Nu reușea să distingă nimic din scrisul necunoscut, dar observă marginea foii care fusese tăiată cu grijă.

— Puteți căuta la anul următor? întrebă ea.

Bărbatul o făcu. Și aici lipsea o pagină acolo unde ar fi apărut Nordenfels. Domnul Tolhausen se simți atât de ofensat cât îi permitea respectabilitatea sa.

— O să raportez imediat asta. Nu am mai întâlnit niciodată o astfel de încălcare a regulilor. Este foarte supărător…

— Înainte de a o face, ați putea verifica și ceilalți doi ani pentru mine? Și indexul subiectelor?

Bărbatul verifică indexul subiectelor pentru fiecare an la motoare cu aburi și armamente, ceea ce luă ceva timp, ambele subiecte având intrări lungi. Găsiră în total șapte brevete pentru motoare cu aburi la numele de Nordenfels, dar la secția armamente din 1872 și 1873, domnul Tolhausen găsi alte pagini lipsă.

— Da, sunt paginile cu Nordenfels, spuse el. Dar indexul are referințe încrucișate. Un moment…

Se întoarse la secțiunea motoare cu aburi și încuviință din cap.

— Aha, zise el. Aici este un brevet pentru aplicarea puterii aburilor la arme. Și iată una pentru arma cu aburi așezată într-un vagon de cale ferată. Dar numărul brevetului se află pe pagina armamentelor, care lipsește. E scandalos. Îmi cer scuze, domnișoară Lockhart, pentru supravegherea defectuoasă – e clar că cineva a reușit să taie paginile acestea fără a fi observat – e extrem de supărător. Vă mulțumesc că mi-ați adus problema în atenție.

Sally îi mulțumi de ajutor, notă datele și numerele brevetelor care erau înregistrate și luă din nou indexul brevetelor englezești. Dacă Bellmann voia să facă bani din așa ceva, nu trebuia ca brevetul să fie înregistrat cu numele lui?

Și iată-l. Găsi o înregistrare în volumul pentru anul 1876.

Bellmann, A., 4524, Arma cu aburi așezată într-un vagon.

Pur și simplu!

Închise cartea, cu un sentiment de satisfacție pe care nu-l încercase de luni de zile. „Domnișoară Walsh, se gândi ea, o să-ți primești banii înapoi acum…” După ce plecă și coti pe Chancery Lane, se trezi că zâmbește.

Nu-l văzu pe bărbatul cu melon care stătea pe o bancă aproape de ușă și care-și împachetă repede ziarul și se luă după ea; nu observă cum o urmărea în Fleet Street și Strand; nu-l zări intrând în ceainăria de pe colț de la Villers Street unde luă masa. Bărbatul stătu la geam, comandă o ceașcă de ceai și o chiflă și-și citi ziarul, apoi o urmă când plecă, dar ea tot nu observă. Avu el grijă de asta. Era îmbrăcat impecabil și era bun la așa ceva. Iar o pălărie melon seamănă cu celelalte. Oricum, Sally se gândea la Frederick.

În acel moment Frederick era în Thuriby, unde se afla zona de tragere. Era pe Solway Firth, un loc plat, urât, sterp. Nu erau acolo decât un sat jalnic și o cale ferată ce se continua pe kilometri întregi de-a lungul țărmului, dispărând apoi în spatele unui gard înalt și a unei porți încuiate. Erau anunțuri despre un pericol extrem, iar vântul venea încărcat cu sare dinspre dunele de nisip. Nu era nimic de văzut acolo.

Fred hotărî să plece spre Netherbrigg, orășelul de peste granița cu Scoția, unde spunea Jessie Saxon că a stat Mackinnon. Proprietatea Lordului Wytham se afla la numai câțiva kilometri depărtare, pe partea englezească, dar nu erau prea multe de găsit acolo, se gândi el. Luă o cameră la King’s Head în strada principală din Netherbrigg și-l întrebă pe proprietar unde stăteau de obicei cei de la teatru. Stăteau la King’s Head?

— Nu aici, spuse proprietarul ferm. Nu le-aș lua banii. Comedianți fără Dumnezeu.

Însă îi dădu lui Frederick o listă de pensiuni și, după ce luă masa, acesta plecă să le viziteze. Ieșise soarele, deși bătea un vânt rece, iar locul arăta ca orice alt oraș comercial. Teatrul de varietăți nu era deschis; oricum Frederick se minuna că găsea un teatru aici.

O mulțime de adrese și nicio hartă duc la mult mers pe jos, chiar și într-un orășel, și era după-amiaza târziu când Frederick află ceea ce căuta. Era a noua pensiune; o casă din Dornock Street, un loc dărăpănat cu o capelă cenușie în mijloc. Numele proprietăresei

era doamna Geary și da, primea oaspeți.

— Artiști, doamnă Geary?

— Uneori da, nu fac mofturi.

— Vă amintiți de un bărbat pe nume Alistair Mackinnon?

Un tresărit de amintire și un zâmbet.

— Da, spuse ea. Magicianul.

— El e. Sunt un prieten de-al lui – pot să intru câteva clipe? Femeia se dădu la o parte și-l primi în hol. Era curat și mirosea a lustruit, pe pereți erau vreo șase fotografii de la teatru.

— Sunteți foarte drăguță, spuse el. E o treabă cam ciudată. Mackinnon e în pericol și am venit aici să văd dacă pot să-l ajut.

— Nu mă surprinde, spuse ea sec.

— A, a mai avut necazuri?

— Dacă se poate spune asta.

— Ce fel de necazuri? întrebă Frederick.

— Hm, asta ar însemna să fac dezvăluiri, nu-i așa?

Frederick trase aer în piept.

— Doamnă Geary, Mackinnon e în pericol. Sunt detectiv și trebuie să aflu ce-l amenință ca să-l pot ajuta – dar nu pot să-l întreb direct, pentru că a dispărut. Haideți să o luăm pe rând. Cunoașteți o doamnă Budd?

Femeia se încruntă ușor.

— Da, spuse ea.

— A stat vreodată aici?

Femeia făcu semn că da.

— Cu Mackinnon?

— Da.

— Erau mă iertați, dar trebuie să întreb – erau amanți?

Fața femeii fu străbătută de o umbră de amuzament.

— Nu în casa asta, spuse ea hotărâtă.

— Un bărbat pe nume Axel Bellmann – ați întâlnit numele acesta? Ea dădu din cap că nu.

— Sau Lordul Wytham. Știți de vreo legătură cu el?

— A, zise ea, deci asta era.

— Ce este? Știți ceva? Doamnă Geary, e o treabă serioasă. Nellie Budd a fost atacată zilele trecute și lăsată inconștientă; poate să fie vorba și de crimă. Trebuie să-mi spuneți ce știți. Care e legătura dintre Lordul Wytham și Alistair Mackinnon? E fiul Lordului Wytham așa cum pretinde?

Femeia zâmbi de data aceasta.

— Fiul lui? Iată o idee. Bine, domnule cum te-oi fi numind. O să-ți spun. Și nu se putea întâmpla în Anglia. Să mergem în salon. Îl conduse într-o cameră drăguță cu mai multe portrete de la teatru și un pian mare. În ciuda modului ei sec de a fi, părea o

proprietăreasă populară judecând după numărul de inscripții pline de afecțiune de pe fotografii. Avu timp să le examineze cât timp femeia se duse să aducă niște ceai și căută în zadar o poză cu Mackinnon.

— Ei bine, spuse ea când se întoarse închizând ușa cu călcâiul. Credeam că o să iasă la iveală în cele din urmă. Nu știam că va fi vorba și de crimă – e un șoc. Ceai?

— Mulțumesc, spuse el.

O să-i spună în felul ei, își zise el și avea de gând s-o lase. Apoi femeia îl surprinse.

— Știi de celălalt tip? întrebă ea.

— Care tip?

— A venit acum ceva vreme; e ceva timp de-atunci. A pus întrebări. Un bărbat mic cu ochelari cu ramă de aur.

— Nu se poate – Windlesham.

Omul lui Bellmann… Deci ceea ce aflase era probabil motivul pentru care Bellmann îl urmărea pe Mackinnon.

— Și i-ați spus ce voia să știe?

— Nu prea obișnuiesc să ascund adevărul, spuse ea cu sobrietate, dându-i o ceașcă cu ceai. Dacă nu l-am menționat mai devreme, asta s-a întâmplat pentru că nu am fost întrebată. Nu obișnuiesc să umblu cu vorba, domnule.

— Nu, sigur că nu. Nu am vrut să spun asta, spuse el, încercând să-și păstreze răbdarea. Dar bărbatul ăsta are legătură cu cei care-l urmăresc pe Mackinnon – și care au atacat-o pe Nellie Budd. Trebuie să aflu de ce.

— Bun, spuse ea. Toate au început cu Nellie Budd. Sper că nu e grav rănită.

— De fapt, este grav rănită; s-ar putea să aibă craniul fracturat. Vă rog, doamnă Geary! Ce s-a întâmplat?

— Nellie m-a rugat să găsesc o locuință pentru Mackinnon și să semnez o declarație pentru un avocat, în care să scrie în ce dată a venit să stea aici. Iar eu trebuia să certific faptul că a stat aici în fiecare noapte. Nellie i-a plătit chiria. Nu avea niciun angajament pe-atunci. A stat trei săptămâni aici și nu a plecat niciodată. Douăzeci și unu de zile, înțelegeți? Așa e legea.

Ea se distra, dar Frederick nu.

— Douăzeci și unu de zile? spuse el cât putu de calm.

— Douăzeci și unu de zile, rezidență dovedită în Scoția. În trecut nu era necesar. Dar acum douăzeci de ani au schimbat legea, iar negoțul hotelului a prosperat în această parte a graniței, deci nu pot să mă plâng.

— Vă rog, doamnă Geary, despre ce vorbiți? De ce trebuia să aducă, dovada că a petrecut douăzeci și una de zile în Scoția?

— E destul de simplu. Dacă ai făcut asta, poți să te căsătorești prin simpla declarație în fața a doi martori. Și asta a făcut.

— Nu prea înțeleg. Cine s-a căsătorit? Nu Nellie Budd, nu?

Ea râse.

— Nu fiți nebun, spuse ea. Fata lui Wytham. Lady Mary. S-a căsătorit cu el.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Măiestria

Domnul Brown, maestrul cu melon era obișnuit să aștepte. Așteptase toată ziua de joi și vinerea dimineață și era pregătit să aștepte toată săptămâna dacă era necesar. Vizita lui la Biblioteca Brevetelor în urmărirea lui Sally fusese interesantă pentru că-i arătă că ieșea uneori și fără câine.

Dar erau foarte puține ocazii pentru a-și arăta măiestria pe Fleet Street sau Strand. O privea din spatele ziarului în ceainăria din Villers Street și se întreba dacă va avea șansa să o găsească singură sau va trebui să omoare și câinele.

Era drăguță, se gândi el. Drăguță într-un mod ciudat, pe jumătate englezoaică: părul blond, înfățișarea ordonată, hainele practice – și pe jumătate nu, ochii de un căprui-închis, hotărârea, inteligența și curajul. Americanii aveau astfel de fete. Nu era un tip pe care englezii să-l producă în mod natural. Alt motiv ca să plece în America. Alt motiv să o ucidă și să câștige banii.

Păcat, totuși.

Restul zilei rămase cu ea, luă o trăsură să urmărească omnibuzul pe care ea îl luase spre Islington, așteptă până când ieși cu câinele, merse după ea la o distanță discretă. Când avea ocazia, intra pe ușa unui magazin și-și schimba melonul cu șapca pe care o purta în geanta lui de piele sau își întorcea mantia, lăsând să se vadă o altă culoare de tweed. Sally nu observă. Părea că merge la întâmplare, cu animalul acela mare, răbdător, care pășea vesel pe lângă ea.

Îl conduse la Digul cel nou, unde fu nevoit să o aștepte în timp ce-i privea pe lucrătorii care ridicau obeliscul urât pe care tocmai îl aduseseră din Egipt. Sally calcula veselă unghiuri, înălțimi și întinderi și admira modul în care lucrau muncitorii; domnul Brown se uita la câine.

Apoi Sally plecă spre Chancery Lane din nou și petrecu o jumătate de oră într-o ceainărie – prea mică pentru a intra după ea de data aceasta; fu nevoit să se plimbe de colo-colo pe trotuarul opus, privindu-și reflecția în fereastra ceainăriei. O chelneriță îi aduse o ceașcă de ceai fetei și un castron de apă câinelui. Părea că scrie ceva – o scrisoare? De fapt, făcea o listă a implicațiilor și consecințelor pe care și le putea imagina ca urmare a asumării brevetului altuia de către Bellmann. Își dădu seama că trebuia să vorbească din nou cu domnul Temple și că voia să discute cu

Frederick.

Când ieși, nu văzu figura anonimă în tweed de culoare gri, deși trecu la o distanță de numai doi pași. Acesta continuă să o urmărească pe Holborn, apoi în Bloomsbury, pe lângă Muzeul Britanic și pe o stradă unde stătu câteva minute peste drum de magazinul unui fotograf, uitându-se la fotografiile expuse, poate. Apoi, când se lăsă întunericul, merse în spatele ei pe străzile tăcute, spre casa ei din Islington.

Câinele.

Îi era frică de el, nu încăpea îndoială. Un animal imens, cu o gură care-ți putea prinde tot capul și o limbă care-ți ajungea până în mațe…

Fiind un profesionist, domnul Brown acceptă teama ca pe un avertisment și cântări șansele cu grijă. Nu ajungea numai să fii rapid și precis – trebuia să fie aproape invulnerabil. Iar cât despre măiestrie, aceasta era irosită pe animale. Cuțitul pentru fată; dar pentru câine mergea un pistol.

Nu purta pistol, dar știa de unde să ia ușor unul. La o oră după ce Sally se întorsese, domnul Brown se afla în grădina mică și întunecată, sub copacii din centrul pieței. Va ieși mai târziu. Câinii au nevoie de ceea ce se numește în mod politicos exercițiu înainte de a fi închiși pentru noapte.

Avea să fie o problemă tehnică interesantă: să utilizeze cuțitul și pistolul atât de repede unul după celălalt. Dar era o abilitate pentru care avea să găsească oferte în America… Se așeză și așteptă.

La 11.30, sunetul ușii care se deschise sparse liniștea. Mai devreme căzuse o ploaie ușoară, dar nu durase mult. Totul era rece, ud și nemișcat.

Lumina galbenă caldă venind dinspre ușă în întunericul de afară îi arătă silueta unei fete cu un câine și, pentru un moment, o altă figură feminină în spate. Apoi se închise ușa și cu pași ușori aceasta veni pe trepte. Venea așa cum bănuise, spre grădinița din centrul pieței, dar când ajunse la grilaj se-ntoarse, deși ușa era deschisă, și merse încet pe margine. În același timp o trăsură veni în piață și se opri în fața unei case de pe partea opusă. Domnul Brown rămase nemișcat și nu o pierdu din vedere, ascultând cum vizitiul și pasagerul se certau pe seama costului.

Fata și câinele se plimbau încet, ea aparent pierdută în gânduri, iar el adulmecând, ridicând capul și scuturându-l, făcând ca lanțul să sune.

În cele din urmă și nu fără a înjura cu voce tare, vizitiul trase de frâie și calul plecă. Tropăitul sacadat al copitelor lui și huruitul

greu al roților se mai auzi o vreme, apoi se pierdură în confuzia străzilor aglomerate de dincolo de piață.

Iar fata continua să meargă… Completase aproape circuitul pieței. Ceva mai devreme, domnul Brown cercetase casele de la marginea acesteia și străzile dintre ele ca să fie sigur că are pe unde să fugă. Știa că în direcția opusă fetei se afla o alee îngustă între două dintre casele înalte de cărămidă.

O văzu cum se uită spre ea și pornește pe stradă. Nu are cum să se ducă într-acolo – ar fi perfect, chiar mai bine decât în întunericul de sub copaci…

Dar asta făcu, ezită un moment, apoi lăsă câinele cel mare să pornească pe alee în fața ei. Iar în acest moment se mișcă și domnul Brown. Luă pistolul în mâna stângă și cuțitul în dreapta, ascunzându-le sub haina groasă, și se apropie silențios dinspre copaci. Traversă strada și, fără a se uita în partea cealaltă, pătrunse pe alee și ascultă.

Liniște. Nu-l auziseră.

Îi vedea în fața lui, în lumina slabă care venea din celălalt capăt. Aleea era îngustă, iar câinele se afla în fața ei: foarte bine.

Cuțitul întâi.

Împinse haina înapoi, eliberându-și ambele brațe. Apoi sări înainte cu degetul mare pe lamă și fu deasupra lor înainte să aibă timp să se întoarcă.

Fata îl auzi în ultimul moment și se dădu la o parte, dar el lovi și nimeri. Fata icni de parcă tot aerul i-ar fi fost aruncat din plămâni și căzu imediat.

Bărbatul schimbă mâinile. Repede! Cuțitul era blocat!

Trecu pistolul în mâna dreaptă și scoase cuțitul din ea cu stânga, apoi câinele – o explozie de mârâieli – fălci, dinți, mișcări vijelioase – se aruncă asupra lui când bărbatul trase. Căzură cu toții, iar domnul Brown trase din nou, împușcăturile auzindu-se ca niște bubuituri de tun pe aleea goală…

Câinele îl prinsese de brațul stâng, iar dinții îi striveau carnea și osul – trase din nou, încă de două ori, dar nu se așteptase la așa ceva, îl lovea de perete ca pe un șobolan. Încă două împușcături, direct în el; chiar în inimă – putea să omoare un cal, un taur puterea asta teribilă.

Scăpă pistolul și smulse cuțitul din degetele neputincioase ale mâinii stângi.

„Unde era, pentru numele lui Dumnezeu? Răsturnat?”

Sărea dintr-o parte în alta – era ca un uragan – trăsese în el de nenumărate ori și tot își revenea…

Înfipse cuțitul în el iar și iar, scrâșnind când lovea osul, alunecos de la sânge; nu conta, câinele nu simțea. Îl strângea încă

de braț cu dinții – simțea că au ajuns la os! Durerea – frica – înfipse din nou cuțitul o dată și înc-o dată, împingându-l, implântându-l, tăind – nu mai era vorba de măiestrie acum, era panică.

Mârâielile și sfâșierea se înrăutățiră, și bărbatul se simți amețit, dar înjunghie în continuare, în gât, în burtă, în spate, în piept, în cap – apoi câinele îi dădu drumul.

Sânge – atât de mult sânge.

Brațul îi țipa. Atârna inutil într-o parte.

Iar apoi, asemenea unui val mare de apă, câinele se năpusti la gâtul lui, sfâșiind…

Se vărsă ceva.

Câinele slăbi strânsoarea și mârâitul i se transformă în oftat, și apoi se îndepărtă, cutremurându-se parcă uimit. Din el săreau picături. Și se lăsă în șezut, apoi căzu în față.

Domnul Brown scăpă cuțitul și trase mantia plină de sânge spre gât. Se sprijinea de zid, cu picioarele sub trupul câinelui, și viața se scurgea din el.

Dar reușise. Poate că nu avea să-i supraviețuiască animalului, dar fata era moartă. Întinse mâna și-i simți părul ud pe piatra de lângă el.

Apoi se auzi o voce la intrarea pe alee.

— Chaka, spuse aceasta.

Bărbatul se răsuci, se ridică în genunchi într-un moment de oroare finală. Fata era acolo, cu o lampă în mână. Cu capul gol – blondă – fața aceea, fața aceea drăguță îngrozită, ochii aceia!

Nu era posibil.

Se uită în jos și dădu la o parte mantia care ascundea fața fetei.

Un semn din naștere uriaș pe față de la maxilar până la frunte.

Greșise fata, iar el, măiestria lui…

Lăsă capul în jos și căzu înainte, îngrozit pentru totdeauna.

Sally alergă spre ea și se aruncă pe spațiul îngust de lângă fată, punând lampa pe pietre, la capul ei.

— Isabel, zise ea, Isabel…

Puse mâinile pe obrajii fetei și văzu că i se mișcă pleoapele și apoi i se deschiseră ochii. Arăta ca cineva care se trezește dintr-un coșmar.

— Sally, șopti ea.

— A, începu Sally.

— M-a înjunghiat, dar nu a… cuțitul s-a prins în corset. Oh, ce prostesc, am leșinat, dar Chaka…

Sally simți ca și cum un zeu ar fi lovit-o direct în inimă.

Luă din nou lampa. Lumina ei tremurătoare dansă pe trupul bărbatului, peste râurile de sânge, pe pietre și lumină capul întunecat și ochii mici ai câinelui.

— Chaka, spuse ea tare, cu toată dragostea în tremurul vocii.

Iar câinele, pe moarte, auzi și înălță capul spre ea și dădu din coadă pe pământ, o dată de două ori, de trei ori, apoi puterea îl părăsi. Sally se întinse pe pământ și-i ținu capul, îl sărută iar și iar, suspinând, lacrimile ei amestecându-se cu sângele câinelui în timp ce-i striga numele.

Acesta încercă să răspundă, dar gâtul îi era mut. Întunericul era peste tot. Sally era cu el. Era în siguranță. Și muri.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Furgoneta

Timpul obișnuit se opri atunci și pentru o jumătate din noapte îi luă locul un altfel de timp: un spectacol în întuneric fantasmagoric cu poliție și privitori, și un doctor pentru Isabel (tăiată de-a lungul coastelor), iar apoi un bărbat cu o căruță care venise să-l ia pe Chaka. Dar Sally nu permise acesta; îl plăti să ducă trupul în grădina proprietarului ei și-i dădu o jumătate de coroană pentru o prelată cu care să-l acopere. Chaka urma să fie îngropat unde alegea ea.

Isabel se băgă în pat imediat după ce plecă doctorul – năucită și începând să simtă durerea. Sally răspunse la întrebări: da câinele era al ei, nu, nu știa de ce domnișoara Meredith fusese atacată; nu, nu recunoștea bărbatul; da, domnișoara Meredith locuia acolo; da, ea plimba de obicei câinele la ora aceea; nu, nici ea, nici domnișoara Meredith nu primiseră amenințări cu moartea…

În final, polițiștii părură să accepte că fusese un atac la întâmplare, deși se vedea că nu le venea a crede. Agresorul era prea bine înarmat pentru un hoț de stradă și să atace pe cineva acompaniat de câine când existau atâtea ținte ușoare – ei bine, era ciudat. Plecară dând din cap. Era trecut de ora trei când Sally se băgă în pat și, indiferent câte pături puse pe ea, nu putu să se oprească din tremurat.

Primul lucru pe care-l făcu în dimineața următoare fu să se ducă la birou – și-i găsi gol. Fusese răvășit.

Dosarele ei, corespondența ei așezată frumos, dosarele cu toți clienții, detaliile cu acțiunile și economiile lor – toate dispăruseră. Rafturile erau goale, sertarele atârnau.

Simți că înnebunește, ca și cum ar fi intrat în alt birou. Dar nu masa, scaunele ei erau acolo, canapeaua era acolo…

Alergă spre biroul secretarului proprietarului, cel care se ocupa cu chiriile.

— Unde-mi sunt dosarele? Ce s-a întâmplat?

Un moment, un adevărat șoc îi traversă fața secretarului – de parcă ar fi văzut o fantomă. Apoi aceasta se transformă într-o răceală tăcută.

— Mă tem că nu pot spune. Și trebuie să evidențiez faptul că am primit informații supărătoare despre modul în care folosiți acest birou. Când a venit poliția de dimineață…

— Poliția? Cine a chemat poliția? Ce voiau?

— Nu mi s-a părut adecvat să întreb. Au luat niște documente și…

— I-ați lăsat să-mi ia proprietatea din birou? Și ați primit o chitanță?

— Nu o să împiedic un polițist să-și facă datoria. Și nu vorbi cu mine pe tonul acesta, domnișoară!

— Aveau mandat? Cu ce autoritate au intrat în biroul meu?

— Cu autoritatea Coroanei!

— Ar fi trebuit să aibă mandat. L-ați văzut?

— Sigur că nu. Nu era treaba mea.

— De la ce secție de poliție au venit?

— Nu am idee. Și trebuie…

— Le-ați permis polițiștilor să intre în biroul meu, să-mi ia proprietatea – nu ați cerut mandat – aici suntem în Anglia, știați asta? Ați auzit de mandat de percheziție, presupun? De unde știți că erau într-adevăr polițiști?

Secretarul lovi în masă și se ridică strigând:

— Nu o să permit să mi se vorbească în acest fel de către o prostituată!

Cuvântul pluti în liniștea bruscă.

Bărbatul se uita fix la zidul din spatele lui Sally, incapabil să o privească în față.

Ea se uită de sus în jos la el, de la punctele roșii pe obraji până la încheieturile subțiri ca hârtia care strângeau biroul.

— Îmi e rușine că vă cunosc, spuse ea. Credeam că sunteți om de afaceri. Credeam că puteți să vedeți clar – dar acum îmi e doar rușine.

El nu spuse nimic, iar Sally se întoarse și plecă.

Sergentul de serviciu de la cea mai apropiată secție de poliție era un tip bătrân, cu o fire de unchi, care se încruntă într-un mod preocupat când Sally își începu povestea.

— Biroul dumitale, ai un birou, nu-i așa domnișoară, spuse el.

Sally se uită atentă la el, dar acesta părea să asculte. Continuă:

— Polițistul a venit de la această secție?

— Nu prea știu, domnișoară. Avem mulți polițiști aici.

— Dar nu știți ce se întâmplă? Mi-au luat documente. Probabil că le-au adus aici. Nu a venit nimeni cu foi sau dosare aduse de la un birou din King Street?

— Oh, greu de spus. Multe hârtii intră și ies. Dă-mi detalii.

Sergentul își linse creionul. Sally îl văzu că-i face cu ochiul polițistului de la un birou din apropiere și apoi îl surprinse pe acesta cum se întoarce ca să-și ascundă un rânjet.

— M-am gândit mai bine, spuse ea, nu vă obosiți cu asta.

Întinse mâna după Chaka și se uită în jos în căutarea iubirii și blândeții lui, dar nu găsi nimic acolo.

Lacrimile i se revărsară pe obraji și plecă.

Ajunse în Burton Street la numai zece minute după ce Frederick se întoarse din nord. Era obosit și neras pentru că petrecuse noaptea într-un tren lent și nu mâncase nimic de la prânzul zilei anterioare, dar împinse pâinea și cafeaua din față și o ascultă cu atenție, apoi îl strigă pe Jim.

— Asta-i o slujbă pentru Turner & Luckett, spuse el. Sally, termină tu cafeaua în locul meu…

O oră mai târziu, o furgonetă trasă de un cal zvelt, cenușiu trăgea în față la Casa Baltică. Doi bărbați cu șorțuri verzi se dădură jos, puseră un sac la gâtul calului și trecură pe lângă portarul cel solid.

— O grămadă de dosare, îi spuse bărbatul mai înalt (un tip lugubru cu o mustață mare) ușierului. Au ajuns mai devreme sau așa ceva. Trebuie mutate la Hyde Park Gate.

— Acolo s-a dus, cred, domnul Bellmann, spuse ușierul. Nu știu ce să fac. O să-l întreb pe secretarul-șef – cred că el se ocupă de ele.

Un curier fu trimis să afle amănunte și cinci minute mai târziu bărbații duceau prima încărcătură în furgonetă. Când se întoarseră pentru o a doua încărcătură, ușierul spuse:

— Aveți un aviz, nu-i așa? Aș vrea să mă uit. Și am nevoie de o chitanță.

— A, da, uite, spuse unul din bărbați. Du-te sus, Bert – începi cu a doua încărcătură.

Bărbatul care avea mustața mai mică plecă în timp ce ușierul cercetă avizul care autoriza luarea dosarelor. Când toate dosarele fură în furgonetă, primul bărbat scrise o chitanță și i-o dădu ușierului, apoi urcă în furgonetă. Cel de-al doilea bărbat luă sacul de la gâtul calului. Portarul salută, iar cei doi plecară. Când dădură colțul, fiind în afara razei Casei Baltice, bărbatul mai tânăr vorbi pentru prima dată.

— Ei bine, Fred, spuse el.

— Ei bine, Jim, veni replica.

Jim se trase de mustață, făcând cu ochiul în timp ce fâșia îi atârna de buză.

— Nu trage nervos, spuse Frederick. Ajunge o smucitură bărbătească.

Se întinse și i-o dezlipi cu o mișcare scurtă. Urmă o rafală de înjurături din partea lui Jim – suficiente, după cum spuse Frederick, pentru a face și calul să roșească.

— Uite ce-i, îi zise el când se termină tirada, o să opresc aici,

iar tu sari jos și întorci semnul. Și ne dăm jos șorțurile astea – în caz că se trezește cineva și vine în urmărirea noastră…

Două minute mai târziu își schimbaseră șepcile cu pălării melon, iar semnul de pe furgonetă fusese întors, acum scriind: WILSON BROS. PRODUSE DE BĂCĂNIE. Cei doi se îndreptau spre Burton Street.

— Oh, Fred – nu-mi vine să cred!

Sally stătea în curtea din spatele magazinului și se uita în spatele furgonetei. Își trecu mâna peste cea mai apropiată grămadă de dosare, apoi se întoarse și se aruncă în brațele lui Frederick.

El îi răspunse cu o îmbrățișare caldă care se sfârși numai când undeva deasupra lor izbucniră aplauze. Frederick se uită în sus și văzu rânjetele largi de pe fețele geamgiilor care puneau ferestre la studioul cel nou.

— De ce naiba rânjiți? urlă el.

Dar apoi văzu latura amuzantă și râse și el; iar Sally zâmbi și ea. Merseră în bucătărie.

— Vrei să le verifici? întrebă el. Ca să vezi dacă sunt toate acolo?

— Imediat… Oh, Fred, mulțumesc, mulțumesc!

Își desfăcu brațele, neajutorată, și se așeză plângând. Jim desfăcu o sticlă de bere și turnă în pahare. Frederick bău cu poftă.

— Cum ați făcut? întrebă ea. E de necrezut… Chiar am fost convinsă că am pierdut tot.

— Am scris un aviz, explică Frederick, din partea firmei Turner & Luckett – autorizând mutarea unor dosare la Hyde Park Gate nr. 47. Asta a fost tot.

Turner & Luckett nu exista. Frederick printase mai multe hârtii cu numele acesta și îl ajutaseră de câteva ori. Sally dădu din cap și zâmbi.

— M-am gândit că sunt la Casa Baltică, spuse Frederick. Nu erau la secția de poliție; probabil că oamenii lui Bellmann au purtat uniforme de polițist pentru a-l impresiona pe secretarul proprietarului tău sau poate chiar au fost polițiști adevărați – pun pariu că are destulă influență –, dar numai el era interesat de ele. Am așteptat până când l-am văzut pe Bellmann că pleacă și apoi am intrat. M-am gândit că n-o să pună la îndoială dacă o să creadă că dosarele sunt mutate acasă la Bellmann.

— Am mai făcut asta, spuse Jim. E distractiv, nu-i așa, Fred? Uimitor câte poți face! Poți să intri oriunde cu o bucățică de hârtie în mână – poți și să comiți o crimă chiar.

— Oh, dacă pierdeam astea…

Se înfioră la gândul acesta. Dacă nu mai avea dosarele, nu mai

putea să se ocupe de banii clienților – iar dacă piața o lua în direcția greșită, putea să fie dezastru. Făcuse niște profituri surprinzătoare pentru unii dintre clienți, dar întâmpinase și situații dificile.

Totul depindea de informație și de capacitatea de a te mișca rapid. Când se gândi ce-ar fi putut să piardă…

— Ați putea să le duceți la domnul Temple? întrebă ea. Nu e destul spațiu pentru ele și, acum că știu unde locuiesc, nu ar fi în siguranță aici.

— Mă duc să fac o baie, spuse Frederick, o să mănânc ceva și apoi le duc unde vrei. Și, în timp ce mănânc, o să vă spun ce-am aflat în nord. Dar niciun cuvânt despre asta până nu mănânc ceva – deși îți spun, Jim, trebuie să-l găsim pe Mackinnon.

Sally era altfel, se gândi Frederick în timp ce se bărbierea. Mai mult decât să o zdruncine, moartea lui Chaka transformase ceva în ea. Era vorba de ochi? Gură? Era greu de spus unde se vedea expresia, dar îl mișca profund. Iar când sosise, cu ochii ei negri și albă ca varul – era prima dată când o văzuse neajutorată așa, înspăimântată și având nevoie de el. Și modul în care se agățase de el… Totul se schimba.

La masă le spuse despre Henry Waterman și arma cu aburi, iar Sally adăugă ceea ce aflase ea la Biblioteca Brevetelor. Webster veni din studio, auzi despre ce vorbeau și se așeză să asculte.

— Ce credeți că s-a întâmplat? întrebă el. Faceți un rezumat.

— Bellmann și Nordenfels au plecat în Rusia, începu Sally. Nordenfels a inventat arma asta și a brevetat-o acolo, numai că nu puteau să o construiască în Rusia pentru că nu aveau fabricile sau tehnicile necesare. Aveau nevoie de un loc cu multă experiență în construirea locomotivelor.

— Apoi s-au certat, continuă Frederick. S-au certat pe ceva – nu știu ce – de fapt nu contează. Bellmann l-a omorât pe Nordenfels, i-a furat schițele, a venit la noi în țară – și a inventat un Hopkinson.

— Și a brevetat invenția în numele lui. Și probabil că avea bani rusești, spuse Sally.

— De ce? întrebă Webster.

— Păi, când afacerea lui cu chibrituri s-a prăbușit, nu-i mai rămăsese nimic. Dar când a ajuns la noi în țară, în 73, avea un fond nelimitat. E doar o presupunere, dar cred că a fost subvenționat de guvernul rus. Au vrut să se construiască arma cu aburi și l-au subvenționat. Restul activităților lui, comerțul pe mare, cumpărarea de companii și vânzarea bunurilor lor, astea sunt numai activități din timpul liber. Principalul e arma cu aburi… Dar nu înțeleg cine ar vrea să folosească o astfel de armă.

— Cred că orice general și-ar da mâna dreaptă ca să o aibă,

spuse Webster.

Sally clătină din cap dezaprobator, iar Frederick zâmbi, recunoscându-i calitățile de tactician militar.

— În primul rând, poți s-o folosești numai acolo unde se află o cale ferată, explică ea. Și nu poți să te așteptați ca o armată să stea politicos deoparte până când inginerii tăi au pus o cale ferată la locul potrivit. În plus, trage numai salve, nu?

— Asta am înțeles de la domnul Waterman, spuse Frederick. În cazul acesta, calea ferată ar trebui să treacă exact prin mijlocul poziției inamice. Altfel, ar trebui să fie paralelă la liniile lor – și chiar și așa jumătate din salve ar ținti către propriile trupe.

— Înțeleg, zise Webster. Dar e ridicol.

— Numai dacă e construită ca armă pentru câmpul de luptă. Dar poate că nu e.

— Nu e pentru a purta războaie cu ea, spuse Frederick, atunci pentru ce e?

— Păi, începu Sally. Să presupunem că ești conducătorul unei țări și nu ai încredere în oamenii tăi. Crezi că există pericolul unei revoluții. Dacă ai căi ferate ce duc spre porturile și orașele principale și un număr de arme cu aburi, ești în siguranță. E o armă ideală pentru așa ceva. Nu e pentru a o folosi împotriva dușmanilor – se folosește împotriva propriei populații. E cu adevărat malefică.

Rămaseră tăcuți câteva momente.

— Ai rezolvat misterul, Sal, spuse Jim. Dar acum, te muți aici sau nu? În primul rând, Bellmann știe că ești în viață încă. Și, când o să-și dea seama că am luat dosarele înapoi, o s-o ia razna. Eu aș lua-o razna. Și trebuie să se mute și ea – domnișoara Meredith. Avem destul spațiu, la urma urmei.

— Da, spuse Sally. Cred că ar fi cel mai bine.

Nu se uită la Frederick.

Jim continuă:

— Și care-i treaba cu Mackinnon, Fred? Ai aflat de ce-l urmărește Bellmann? Care-i problema?

Frederick le spuse.

În timp ce vorbea, Sally văzu cum Jim devine tot mai roșu la față. În cele din urmă, se întoarse cu spatele și începu să deseneze ceva elaborat cu degetele pe masă.

— Deci asta e, spuse Frederick la sfârșit. Legea scoțiană. Poți să te căsătorești de la șaisprezece ani acolo fără niciun consimțământ. Trebuia să-mi dau seama înainte de a ajunge la Netherbrigg. Gretna Green e primul sat de peste graniță. Cred că Nellie Budd a aranjat-o dintr-un fel de simpatie sentimentală – nu cred că era îndrăgostită de el. Asta a fost numai gelozia lui Jessie. Dar care-i treaba cu Wytham? Care-i treaba cu fata? Trebuie să presupunem că

Bellmann știe despre asta, de vreme ce Windlesham a aflat de la doamna Geary acum ceva timp. Evident, Mackinnon e în pericol, dar…

— E în pericol atâta timp cât nimeni nu știe de căsătorie, spuse Webster. Imediat ce va ști toată lumea, va fi în siguranță. Nici măcar Bellmann n-o să mai îndrăznească să-i facă ceva atunci; toată lumea ar ști de ce. Că tot am ajuns la asta, credeți că tatăl ei știe?

— Doamna Geary spunea că da, zise Frederick. A venit la ea, se pare, și a încercat să-i dea bani ca să nu vorbească. L-a făcut să plece cu coada între picioare. Mi-a plăcut de ea, să știți. Seacă de tot, dar are simțul umorului – și e foarte sinceră. A spus că nu o să zică nimic atâta timp cât nu e întrebată, iar când va fi întrebată va spune adevărul și nimeni nu o va face să procedeze altfel.

— Deci Wytham a știut totul în tot acest timp când a aranjat întâlnirea cu fotografii și a anunțat logodna în The Times, spuse Webster. Are probleme, nu-i așa?

Sally nu spuse nimic. Se gândea la Isabel Meredith.

Jim se ridică brusc.

— Cred c-o să ies să iau o gură de aer, spuse el și, fără a se uita la vreunul dintre ei, plecă.

— Ce e cu el? întrebă Webster.

Frederick mormăi:

— E îndrăgostit, spuse el. Iar eu am uitat. Uite, Sally, o să-ți ducem actele la domnul Temple, apoi mergem în Islington și o luăm pe domnișoara Meredith și ce mai vrei tu să aduci aici. Apoi îl găsim pe Jim și plecăm în căutarea lui Mackinnon. Ce mai caz…

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Hyde Park

Era o după-amiază uscată și blândă, iar printre norii transparenți licărea slab soarele. Jim se îndrepta spre Hyde Park cu pumnii încleștați și încruntat și Alistair Mackinnon făcu bine că nu dădu nas în nas cu el.

Dar când ajunse în parc, se calmase deja. Își făcu drum spre Carriage Drive și se așeză pe iarbă sub un copac, trecându-și degetele printre frunzele uscate de lângă el și privind trăsurile care treceau prin fața lui.

Nu era cel mai bun anotimp pentru a conduce prin parc. Cea mai bună perioadă era vara; strada era atât de aglomerată acum încât abia te puteai mișca prin trafic, dar nu asta era ideea. Ideea era să vii aici și să fii văzut cu logodnica, cu persoane venerabile, cu murgul – să fii arătat de Lady nu știu care domnișoarei nu știu care. Iarna, toate jongleriile acestea sociale aveau loc în interior, iar Carriage Drive le rămânea celor câteva persoane care voiau să respire aer curat sau să-și plimbe caii.

Dar Jim venise aici să o vadă pe Lady Mary.

Din acea zi ca de vis când o zărise în Grădina de Iarnă, mintea îi rămăsese la ea asemenea acului unei busole care indică tot timpul nordul. Bântuise prin Cavendish Square, o privise plecând și întorcându-se, o văzuse în fereastra salonului…

Își recunoscuse faptul că era îmbătat. Cunoscuse zeci de fete, chelnerițe, servitoare, dansatoare, îndrăznețe sau timide; știa cum să le vorbească, să flirteze cu ele, știa să le plimbe pe malul râului sau să le ducă la spectacole. Nu îi fusese prea greu să cucerească fete. Nu era nimic special în modul în care arăta, dar avea o frumusețe aspră, datorată în mare parte vitalității și încrederii în sine. Și îi plăcea compania fetelor ca și săruturile lor: săruturi pe fugă sau mai lungi în întunericul din spatele scenei unui teatru sau într-un loc retras.

Dar acum era cu totul altceva. Dincolo de prăpastia de nivel social: ea, fata unui conte; el, fiul unei spălătorese; chiar dacă ar fi putut fi împreună din punct de vedere social, tot ar fi vrut să o trateze altfel pentru că ea era total diferită. Fiecare mișcare din acea zi în Grădina de Iarnă, fiecare buclă din părul ei bogat, fiecare urmă de culoare din obraji, respirația ei dulce pe fața lui când se aplecase și-i șoptise – totul era infinit de prețios; și habar nu avea ce putea să facă în legătură cu asta.

În afară de a privi. Și privind-o aflase că obișnuia să se plimbe

după-amiaza; și bănuia că venea în parc. Dar era doar o bănuială. Se aștepta ca ea să vină aici pentru că era locul cel mai probabil în care se putea duce. Și, în timp ce trecu o trăsură pe lângă el, Jim se uită în sus și o văzu pe ea.

Vizitiul se uita înainte ținând biciul la un unghi corect, arogant. Ea stătea sprijinită, dar, când îl văzu pe Jim, se ridică și vru să spună ceva, ridicând mâna – apoi trăsura trecu și el nu o mai văzu.

Jim se ridică imediat și alergă câțiva pași disperat. Dar apoi văzu că vizitiul se apleacă puțin pentru a auzi ceva și trăsura încetinește.

Jim închise ochii. Era cam la treizeci de metri; auzi cum tropotul copitelor încetează și o propoziție sau două adresate de ea vizitiului, apoi trăsura plecă. Lady Mary îl aștepta sub copaci. Avea pe ea o haină de astrahan, ținea în mână un manșon din același material, iar pe cap purta o pălărie cu fundă de un verde-închis. Era perfectă. Jim se îndreptă spre ea fără să știe ce urma să se întâmple sau de ce. Întinse mâinile spre ea, și mâinile ei îi răspunseră; iar apoi într-o trezire confuză își amintiră cine erau și rămaseră tăcuți.

Jim își dădu jos șapca. „Asta trebuie să faci, se gândi el, când ești în preajma unei doamne."

— I-am spus vizitiului că vreau să merg pe jos, zise ea.

Era la fel de agitată ca și el.

— Drăguță trăsură, spuse el.

Ea încuviință din cap.

— Te-ai lovit la gură, spuse ea, apoi se uită în altă parte și roși.

Ca și cum ar fi căzut de acord asupra acestui lucru, începură să meargă pe sub copaci.

— Mereu ieși singură? întrebă el.

— Vrei să spui, fără însoțitoare? Am avut guvernantă, dar a fost concediată. Tata nu mai are prea mulți bani. Sau nu mai avea. Oh, nu știu ce să fac…

Părea un copil – timidă, supusă și prudentă, iar frumusețea ei extraordinară avea ceva imatur în ea, de asemenea. Era ca și cum nu știa ce trebuia să facă cu ea; de parcă ar fi fost pusă pur și simplu în lume.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece.

— Uite, îi spuse el cu blândețe, am aflat de Mackinnon.

Ea se opri și închise ochii.

— Știe? șopti ea.

— Bellmann? Da. Îl vânează. Aproape că l-a prins acum câteva nopți – acolo mi-am pierdut dintele. Nu te gândeai să ții totul secret, nu-i așa? Tatăl tău știe, nu-i așa?

Ea dădu din cap că da. Începură să meargă încet.

— Ce să fac? zise ea. Mă simt ca o prizonieră. Ca cineva condamnat la… la moarte aproape. Nu pot să fac nimic ca să scap. E ca un coșmar.

— Povestește-mi despre Mackinnon, spuse Jim.

— Ne-am întâlnit la un spectacol de caritate în casa noastră din Netherbrigg. Am reușit să ne întâlnim și mai târziu… Probabil că m-am îndrăgostit. A fost totul atât de rapid! Urma să ne căsătorim și să plecăm în America. O femeie pe nume doamna Budd a aranjat totul. Dar când a trebuit să plecăm, Alistair nu a putut să se hotărască și s-a dovedit că eu nu puteam face rost de bani, așa că nu aveam nimic… Tata a încercat să anuleze căsătoria. Dar nu erau motive pentru asta pentru că… petrecusem o noapte la pensiunea unde stătea el. Așa că mariajul era legal din toate punctele de vedere. Bănuiesc că încă este. Iar acum…

Vocea i se frânse și începu să plângă încet. Jim nu se putu abține; o luă în brațe, iar ea își lipi fața ușor de umărul lui. Era atât de ușoară – părul ei cald, curat, era atât de moale – și era ciudat, ca într-un vis. Înainte să-și dea seama ce face, o sărută.

Nu se întâmplă nimic. Momentul trecu; Lady Mary se îndepărtă încet.

— Dar tatăl tău, începu Jim. Dacă știe…

— E vorba de bani, spuse ea. Domnul Bellmann o să îi dea mulți bani după ce ne căsătorim. Nu știe că eu știu, evident. Și are atâtea datorii, că nu a putut să refuze. Și el îl caută pe Alistair acum. Dacă nu-l găsesc mai devreme…

Din nou nu mai putu să continue, copleșită de durere. Jim încercă să o ia în brațe, dar fata se desprinse ușor, dând din cap.

— Dacă mă căsătoresc cu domnul Bellmann, o să fiu o infractoare, spuse ea. Bigamă sau cam așa ceva. Iar dacă nu o fac, tata intră în închisoare. Nu pot să spun nimănui. Dar dacă îl găsesc pe Alistair, o să-i facă ceva îngrozitor, știu sigur…

Merseră mai departe. Undeva cânta o pasăre. Soarele care-i lumina fața arăta numai cât de perfectă îi era pielea trandafirie, cât erau de delicate oasele sub obraji și la tâmple. Jim se simți amețit și slab, ca cineva care-și revine după o boală gravă, și știa că momentul acesta nu putea să dureze mult; vizitiul avea să termine în curând circuitul și avea să vină în urma lor.

Ea spuse:

— E ca în Grădina noastră de Iarnă, aici. De parcă nimic altceva nu ar exista. Sunt cu tine, dar mă simt singură. Aș fi vrut să mai fie aici vechile parcuri de agrement. Ca Vauxhall sau Cremorne. Aș putea să mă deghizez și să văd luminile din copaci și artificiile și să privesc dansurile…

— Nu ți-ar fi plăcut Cremorne. Era ieftin și murdar la sfârșit,

înainte să-l închidă. Dar noaptea era bine, și nu se vedea mizeria. Nu-ți place să faci ceva, nu? Doar să privești, nu-i așa?

Ea dădu din cap că da.

— Ai dreptate. Nu cred că am făcut vreodată ceva bine.

Nu își plângea de milă. Spunea numai un adevăr.

— Însă ai oprit trăsura.

— Da, mă bucur că am făcut-o. Nu știu ce va zice. Probabil că-i va povesti tatei, cu siguranță, o va face. O să spun că am vrut numai să mă plimb.

Mai merseră puțin, iar apoi ea spuse:

— Tu faci ceva. Ești detectiv – și fotograf.

— Nu sunt cu adevărat fotograf. Scriu piese de teatru.

— Serios?

— Tot timpul. Dar nu s-a jucat niciuna încă.

— O să faci avere?

— Cu siguranță.

— Și o să fii faimos? Ca Shakespeare?

— Sigur că da.

— Despre ce sunt piesele tale?

— Despre crime, la fel ca ale lui Shakespeare.

Dar nu crime adevărate, se gândi el; nu scrisese niciodată despre o persoană reală care e ucisă și șocul pe care îl simți când se întâmplă asta. Ar fi prea oribil; cu mult mai rău decât vampirii.

Mai merseră încă puțin. Jim nu simțise niciodată o asemenea fericire și o asemenea teamă.

— Știi, spuse el… Ești minunată. Frumoasă. Nu găsesc cuvintele ca să exprim cât de frumoasă, dar nu am mai văzut niciodată pe cineva ca tine. Niciodată, nicăieri. Ești cea mai… perfectă.

Spre surpriza lui, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Aș vrea… spuse ea încet și-și trase nasul. Aș fi vrut să fie și altceva de spus. Aș prefera să mă deghizez. Sau să port mască, întotdeauna se ajunge la asta, la faptul că sunt frumoasă.

Făcu să pară un cuvânt demn de dispreț.

— Ești opusul unei femei pe care am întâlnit-o zilele trecute, spuse el. Nu e urâtă, dar are un semn din naștere pe față și nu vrea să fie văzută. Și e îndrăgostită de… „De soțul tău". Se gândi el. De un tip, și știe că n-o s-o iubească niciodată, și el e singurul din viața ei.

— Biata de ea, spuse Lady Mary. Cum o cheamă?

— Isabel. Dar uite, va trebui să-l oprim pe Bellmann. Știi ce pune la cale? Nu poți să te căsătorești cu un monstru ca el. Orice avocat ar putea să demonstreze că te obligă să o faci. Nu o să fii acuzată de bigamie, nu te teme. Cel mai sigur lucru ar fi să faci public acest lucru. Să le ia naiba de datorii; tatăl tău a intrat singur

în bucluc și te pune pe tine să treci prin iadul ăsta ca să scape. Dar dacă nu se face public, nimeni nu e în siguranță, mai ales Mackinnon.

— Nu o să spun unde se află, spuse ea.

— Ce?

— Nu o să le spun unde e. Oh…

Se uita peste umărul lui și disperarea îi invadase trăsăturile minunate asemenea umbrei unui nor care se așază deasupra unei grădini luminate de soare. Jim se întoarse și văzu că se întoarce trăsura. Vizitiul nu îi observase încă.

Jim se întoarse repede.

— Vrei să spui că știi unde e Mackinnon?

— Da, dar…

— Spune-mi! Repede până nu ajunge aici trăsura! Trebuie să știm, nu înțelegi?

Ea își mușcă buza, apoi încuviință repede din cap.

— Hampstead, spuse ea. Kenton Gardens nr. 15. Se dă drept domnul Stone.

Jim îi duse mâna la buze și i-o sărută. Totul se termina așa de repede!

— Poți să mai vii aici? întrebă el.

Ea dădu neajutorată din cap că nu, cu ochii la trăsură.

— Scrie-mi atunci, spuse el, căutând în buzunar una dintre cărțile de vizită ale lui Fred. Jim Taylor. Adresa asta. Promite-mi!

— Îți promit, spuse ea și cu o ultimă privire îngrijorată îi luă mâna.

Mâinile lor se agățară una de alta în vreme ce trupurile se îndepărtau, iar apoi își dădură drumul, iar ea ieși de după copaci. Jim rămase unde era în timp ce vizitiul opri trăsura. O văzu că se uită o dată înapoi, timid și rapid, iar apoi nu mai văzu nimic pentru că se întâmpla ceva ciudat cu ochii lui. Îi șterse supărat cu mâna, în timp ce trăsura se îndepărta în trafic.

Isabel ascultase fără a scoate un cuvânt, în timp ce Sally îi povestise despre căsătoria lui Mackinnon și doar dădu din cap și o urmă tăcută când merseră spre trăsură. Intră tot tăcută și-și acoperi fața cu vălul.

— Cum mai e rana? întrebă Sally, după ce trăsura ieși din piață. Te doare foarte rău?

— Aproape că nu simt, spuse Isabel.

Sally știa că voia să spună: „În comparație cu ceea ce tocmai mi-ai spus”. Isabel ținea cutiuța de tablă de parcă nimic nu avea să o despartă de ea, nici măcar moartea. Aruncaseră niște haine într-o geantă mare și plecaseră imediat spre Burton Street. Aveau multă

treabă cu rearanjatul camerelor, iar Sally de-abia aștepta să-i dea lui Isabel o ocupație ca să-i ia mintea de la Mackinnon.

Când ajunseră, găsiră confuzie în curte. Geamgiii plecau din studio, iar firma de decorațiuni aducea materialele pentru ziua de luni. Cele două grupuri de bărbați treceau de colo-colo încurcându-se unii pe alții, iar Webster începea să-și piardă cumpătul.

Sally îi arătă lui Isabel camera în care urma să stea: o cameră micuță și curată la etaj cu fereastră spre stradă. Isabel se așeză pe pat ținând încă strâns cutia și spuse:

— Sally?

Sally se așeză lângă ea.

— Ce este? o întrebă ea.

— Nu e bine să stau aici. Nu… ascultă… lasă-mă să plec, aduc ghinion…

Sally râse, dar Isabel clătină din cap cu putere și o prinse de mână.

— Nu! Nu râde! Uite ce i-am făcut deja proprietăresei mele, câinelui tău, eu sunt de vină, Sally, îți jur! Nu există noroc acolo unde mă aflu eu. M-am născut blestemată. Trebuie să mă lași să plec. O să găsesc undeva la țară ceva. O să muncesc pământul – dar nu trebuie să stau cu tine și prietenii tăi. Nu sunt bună…

— Nu cred asta absolut deloc. Uite, cel puțin ești un dar trimis din ceruri pentru magazin. Sunt disperați jos, au nevoie de cineva care să se ocupe de treburile de secretariat. Știu că nu la asta te pricepi cel mai bine, dar dacă ai putea să ne ajuți o vreme, ai valora greutatea ta în aur. Serios, Isabel, nu inventez o slujbă numai pentru că mi-e milă de tine – avem multă treabă. Știu că veștile despre Mackinnon te-au durut. Dar durerea va trece în timp, iar până atunci avem nevoie de tine aici.

În cele din urmă, Isabel cedă; oricum nu avea prea multă putere ca să se împotrivească. Ceru să i se arate ce avea de făcut, apoi se apucă de treabă tăcută și palidă ca un prizonier. Sally era îngrijorată.

Dar nu avea timp să-i povestească lui Frederick pentru că, imediat ce acesta se întoarse de la domnul Temple, sosi Jim.

— L-am găsit pe Mackinnon, spuse el. E în Hampstead. Va trebui să-l luăm de-acolo, Fred. Mai bine ia-ți bastonul…

Kenton Gardens nr. 15 era o vilă mică așezată pe o stradă mărginită de copaci. Le deschise ușa proprietăreasa, care păru surprinsă să-i vadă.

— Nu sunt sigură… spuse ea. Da, domnul Stone e acasă, dar ceilalți domni au spus că nu vor să fie deranjați…

— Ceilalți domni? întrebă Frederick.

— Au mai venit doi domni. Au sosit acum cinsprezece minute. Poate ar trebui să mă duc să-i întreb…

— E urgent, îi zise Frederick. Dacă am putea să mergem chiar noi la domnul Stone, am putea să-i explicăm.

— Păi…

Îi lăsă să intre și-i trimise spre camera din față de la etajul întâi. Fred și Jim ascultară la ușă.

Auziră o voce, vocea cuiva care respiră greu. Spunea:

— Of, dar ești așa de ticălos, că nu putem să avem încredere în tine. Cred că ar trebui să-ți rupem un deget, asta ar trebui să-ți facem…

Frederick se aplecă ca să audă mai bine.

Îl auziră pe Mackinnon spunând:

— Dacă faceți asta, țip. O să vină poliția, vă avertizez…

— A, tu ne avertizezi pe noi? spuse prima voce. Interesant! Credeam că noi te avertizăm pe tine. Dar înțeleg ideea cu țipatul. Asta-i exact ce-ai face tu. Iar noi o să-ți îndesăm prosopul ăsta în gură și n-o să mai poți s-o faci. E un plan bun, nu-i așa? Haide, Sackville. Îndeasă-l bine…

Jim și Frederick se întoarseră unul către celălalt cu ochii strălucind. Peste zgomotele din cameră, Frederick spuse:

— Sackville și Harris! E ziua noastră norocoasă, Jim! Ți-ai luat placa pentru degete?

Jim încuviință bucuros din cap. Era exact ce voia.

— Intrăm, spuse el.

Frederick apăsă pe clanță și pătrunseră în cameră.

Mackinnon era așezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate, un prosop îndesat în gură (restul ieșind în afară ca ectoplasma) și ochii ieșiți din orbite.

Deasupra lui se afla Sackville, uimit și încruntat. Harris, a cărui față arăta de parcă fusese lovită de un cal, căscă gura, înghiți și se dădu înapoi un pas.

Frederick închise ușa.

— Ooo, ești lacom, spuse el. Nu știi când să te oprești, nu-i așa? Uită-te la bietul tău nas. Credeam că ți-ai învățat lecția. Iar cât despre tine, Mackinnon, stai acolo. Vreau să discut cu tine despre ceasul meu.

Harris se aruncă brusc asupra lui Frederick cu bâta pe care o avea în mână. Frederick se dădu la o parte și-l lovi cu bastonul peste încheietură, apoi Jim se aruncă asupra lui ca un terrier, într-o explozie de lovituri cu placa pentru degete, cu genunchii, capul, picioarele și coatele.

Sackville răsturnă scaunul lui Mackinnon. Magicianul legat se prăbuși peste masă cu un urlet înăbușit, apoi alunecă într-o parte cu

fața spre perete tot legat și cu prosopul în gură, iar Sackville luă un alt scaun și-l îndreptă spre Frederick. Înainte să facă o altă mișcare, Frederick își înfipse bastonul în coastele lui Sackville, dezechilibrându-l – apoi începură să se lupte cinstit față în față.

Sackville era mare, dar Frederick era rapid și în formă și avea avantajul că nu învățase să boxeze. Nu avea inhibiții legate de neutilizarea picioarelor sau de a nu lovi sub centură. Iar în ceea ce-l privea pe Jim, acesta considera că puteai face orice într-o luptă pentru că, dacă nu luai tu inițiativa, o făcea tipul celălalt, așa că puteai să fii tu primul. Și cum ținta era evident nasul lui Harris, Jim se repezi imediat la el și-l lovi, iar apoi Harris îi trase picioarele, îl făcu să cadă și-l lovi în coaste.

Camera nu era mare: un pat, o măsuță, o noptieră, un dulap, două scaune și un șifonier compuneau conținutul ei și rămânea puțin spațiu pentru mișcare. Harris și Sackville erau disperați de frică; Jim era disperat de frustrare și furie; Frederick de amintirea feței lovite a lui Nellie Budd, tăcută pe o pernă în salonul spitalului. Nici unuia nu-i stătea mintea la mobilă. Nu după mult timp, mai toată zăcea făcută țăndări pe podea sau zdrobită de pereți.

Mackinnon reușise să-și scoată prosopul din gură și urla și țipa de frică, încă legat de scaun. Când Sackville căzu peste el, lovindu-i piciorul, Mackinnon țipă; dar i se tăie respirația când Jim se prăbuși peste el lovit de Harris și se luptă să se dea la o parte înainte ca Harris să-l urmeze.

Frederick căzuse sub o lovitură de-a lui Sackville, se ridică amețit, prinse piciorul unui scaun și-l lovi pe Sackvile în cap. Îl văzu căzând, dar simți că înțepenise totul în cameră.

Se întoarse și se uită.

Jim era în picioare, clătinându-se și cu o mână la obraz. Printre degete i se scurgea sânge. În fața lui se afla Harris cu un cuțit în mână.

— Ai grijă, Fred, spuse Jim încet.

Harris împinse scândurile din șifonier la o parte cu piciorul făcându-și loc, apoi se aruncă înainte, țintind spre stomacul lui Frederick. Acesta din urmă încercă să sară într-o parte, dar piciorul îi era țintuit de Sackville, așa că se aruncă cu celălalt picior, pierzându-l pe Jim din vedere când căzu. Îl pocni pe Sackville, se întoarse și-l văzu pe Mackinnon dezlegat și întinzându-se să ia cuțitul din mâna lui Harris.

Harris mârâi și-i dădu mâna la o parte cu o mișcare violentă, iar Mackinnon țipă, dar asta îi fu de ajutor lui Jim. Când Harris se uită înapoi, Jim îl lovi direct în față. Era cea mai grea lovitură pe care o dăduse în viața lui. Harris căzu ca un câine.

— Bravo, partenere, îi spuse Jim lui Mackinnon și-i făcu cu

ochiul în timp ce sângele începu să-i curgă mai tare din obraz.

Harris țintise spre ochi și ratase cu o jumătate de centimetru.

— Să-i legăm înainte să-și revină, îi zise Frederick. Mackinnon, ai ceva bani? Dă-i proprietarei pentru mobilă și apoi ajută-ne să ducem maimuțele astea jos. Spune-i vizitiului că-i vin pasageri.

În timp ce Mackinnon se ducea să se ocupe de proprietăreasa îngrozită, Jim și Frederick le desfăcură celor doi curelele, bretelele și șireturile și-i legară bine ca pe niște pachete. Nu era ușor; deși Harris și Sackville erau prea terminați ca să se lupte, Frederick era amețit de la loviturile primite în cap, iar Jim avea pumnii umflați.

Ajunseră în sfârșit jos și-i puseră în trăsură, apoi Frederick împrumută o bucată de sfoară de la vizitiu și-i mai legă o dată ca să fie mai sigur. Vizitiul privea cu interes.

— Încotro? îl întrebă el pe Frederick. La Smithfield?

Smithfield era cea mai mare piață de carne a Londrei. Frederick râse.

— Secția de poliție Streatham, spuse el. În grija inspectorului Conway.

Luă o carte de vizită și notă: „Doamna Nellie Budd, plată restituită" și o prinse de haina lui Sackville, apoi închise ușa.

Jim privi satisfăcut cum pleca trăsura.

— Dacă nenorocitul ăla o să vrea să-și mai folosească nasul vreodată, va trebui să și-l scoată de pe față cu lingura.

— Ai plătit-o pe proprietăreasă pentru dezastru? îl întrebă Frederick pe Mackinnon. Fă-ți bagajul! O să stai în Burton Street în weekend – nu discutăm. A, și adu-mi și ceasul.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Atacul

Era 15.30 când ajunseră înapoi în Burton Street. Sally chemă un doctor care să se ocupe de tăietura lui Jim, îl puse pe Frederick să se așeze și să-și bea coniacul, îi pregăti un pat lui Mackinnon în camera lui Jim, se duse în magazin pentru a-i spune lui Isabel că Mackinnon era acolo; și văzu cum Isabel se face palidă, dă din cap și se apleacă înapoi asupra muncii ei fără a scoate un cuvânt.

Îngrijirile doctorului nu-i îmbunătățiră starea de spirit lui Jim. Imediat ce fu pansat ieși din studioul cel nou ca să facă schimb de insulte cu zugravii pe care și-i amintea de la vizitele anterioare. Mackinnon, palid, stătea în bucătărie în timp ce Frederick scotocea prin cutia de biscuiți.

— Te-au rănit? îl întrebă Frederick.

— Câteva vânătăi, mulțumesc. Nimic grav.

— Te-ai descurcat bine – cum l-ai prins pe tip de mână. L-ar fi terminat pe Jim altfel…

Se deschise ușa din spate și intră Jim la fel de nervos cum ieșise. Se servi cu un biscuit și se întinse pe canapea.

— Sunt alți zugravi, spuse el. Tot ce vor e să termine cu treaba. Nu vorbesc deloc. Îți amintești cum erau ceilalți, când a trebuit să facem magazinul? L-au trimis pe Herbert într-o zi să împrumute o șurubelniță pentru mâna stângă. Apoi când Herbert nu a găsit, au zis că le pare rău, dar de fapt voiau o livră de găuri mici. I-au dat două pence să se ducă la Murphy's și să cumpere. Săracul de el. Ce facem acum?

— Închidem magazinul, spuse Sally intrând. Le-am spus domnului Blaine și celorlalți să plece acasă mai devreme. O să închidem și o să bem un ceai – asta o să facem acum. M-am gândit că Jim o să mănânce toți biscuiții, așa că am cumpărat niște brioșe. Sper că-ți plac brioșele, domnule Mackinnon. Au plecat zugravii?

Mult mai târziu în acea seară (Isabel se dusese direct în camera ei fără a-l vedea pe Mackinnon, Jim se dusese la culcare obosit, Webster și Mackinnon se duseseră pur și simplu la culcare), Frederick și Sally se treziră singuri în bucătărie.

Sally era ghemuită pe canapeaua cea veche; el stătea în fotoliu de cealaltă parte a focului, cu picioarele pe vasul de cărbuni. Lampa răspândea o lumină caldă pe fața de masă în carouri, pe cărțile de joc cu care-i distrase Mackinnon, pe sticla aurie de whisky și pe părul blond al lui Sally. Frederick se aplecă și-și puse paharul pe

podea lângă scaun.

— Știi că a intrat și el în luptă? zise el. Mă refer la Mackinnon; s-a întins după cuțitul lui Harris care-l amenința pe Jim. Acum, care sunt opțiunile, Lockhart? În primul rând, cred că ar trebui să publicăm treaba asta cu nunta.

— Ai dreptate, spuse ea. O să mergem la Pall Mall Gazette de dimineață. După asta… o să-l întreb pe domnul Temple despre brevete. Cred că aproape l-am prins pe Bellmann, dar nu sunt sigură încă. Cum brevetele rusești lipsesc, nu sunt dovezi incriminatoare, cred. Trebuie să știm…

— Trebuie să știm cât de sus merge influența asta. Polițiștii care au venit la tine la birou – erau cu adevărat polițiști? Dacă erau înseamnă că trage multe sfori. Ceea ce înseamnă că trebuie să fim foarte precauți. E o chestiune de sincronizare.

— Să așteptăm momentul potrivit… Cine sunt cei cu care se întâlnește Lordul Wytham la Ministerul de Externe? Dacă aflăm care e departamentul de care țin, o să știm mai bine ce să facem în continuare.

— Asta-i destul de ușor. Sunt destul de vorbăreți cei de-acolo. O să merg să-i trag de limbă luni, să văd ce pot afla.

— Știi, tot nu am idee cum o să-i recuperez banii clientei mele. Doar dacă nu există o recompensă… De fapt, acum că mă gândesc, știu că este. Pentru informații despre pierderea vasului Ingrid Linde. Ceea ce nu am cercetat…

Se aplecă și împinse cu vătraiul în foc. Prin grătar căzu cenușă și o salvă de scântei săriră în sus.

— Fred? spuse ea.

— Hm?

— Vreau să-mi cer iertare. Pentru noaptea aceea. A fost foarte urât din partea mea și m-am simțit nefericită de-atunci. Pentru că-mi place atât de mult când lucrăm împreună! Și facem o echipă bună. Dacă mai vrei…

Se opri, nemaiputând să continue. Frederick se ridică, se întinse spre ea și-i întoarse fața spre el.

Apoi sună clopoțelul în magazinul gol.

El înjură și se așeză la loc.

— Acum, cine naiba o fi? zise el.

Se uitară unul la altul, apoi la ceas. Era 22.30.

— Merg să văd, spuse el, ridicându-se. Nu o să stau mult.

— Ai grijă, Fred, spuse ea.

Frederick își făcu drum prin magazinul întunecat și descuie ușa. Acolo, clipind în burnița de-afară, se afla o siluetă firavă cu melon și haină.

— Domnul Garland, nu-i așa? întrebă el.

Era bărbatul din loja de la teatrul de varietăți – secretarul lui Bellmann. Frederick râse văzând tupeul acestuia.

— Bună seara, spuse el. Domnul Windlesham, nu-i așa? Intrați.

Îi luă pălăria și haina.

— Sally, spuse el când intrară în bucătărie. Cred că-l cunoști pe domnul…

Sally făcu ochii mari de surpriză și se ridică.

— Iertați-mă că am venit atât de târziu, spuse bărbatul. Ne-am mai întâlnit, domnișoară Lockhart, în circumstanțe nefericite. Speram că mi-ați putea face onoarea de a asculta o propunere interesantă.

Sally se uită la Frederick, apoi din nou la Windlesham.

— O să adaug că vorbesc în numele meu, continuă el. Domnul Bellmann nu știe că am venit aici.

Cei doi bărbați erau încă în picioare. În liniștea de după ultima remarcă, Frederick trase un scaun de la masă și-l invită pe Windlesham să ia loc. Sally se ridică de pe canapea și li se alătură. Aprinse lumina și strânse cărțile de joc.

— Vă înțeleg pe deplin ezitarea, zise Windlesham. Pot să spun de ce am venit?

— Vă rog, îl invită Frederick. Dar să clarificăm lucrurile. Nu lucrați pentru Bellmann?

— Sunt încă angajatul lui. Dar cred că ar fi mai avantajos acum dacă aș schimba tabăra, ca să spunem așa. Nu pot să fiu de acord cu ceea ce face domnul Bellmann la North Star. Oricât aș încerca, nu pot, domnișoară Lockhart! După părerea mea, Regulatorul lui Hopkinson e ceva monstruos și nu ar trebui să fie eliberat în lume. Am venit la dumneavoastră pentru că v-am admirat acțiunile – și vreau să vă pun la dispoziție ceea ce știu. Își dădu jos ochelarii care se aburiseră în camera caldă. Bănuiesc că ați aflat despre Regulatorul lui Hopkinson? Nu am nicio dovadă în legătură cu asta, dar ați fi surprinși dacă…

— Arma cu aburi, spuse Frederick. Da, știm despre asta. Dar ce-i cu Hopkinson?

— Sau Nordenfels, hmm?

Domnul Windlesham își puse ochelarii la loc.

— Ce doriți în schimb? întrebă Sally.

Era încă uimită de prezența lui acolo – și nu era deloc înclinată să aibă încredere în el.

— Pur și simplu, cum să spun? E vorba de colaborare, răspunse el. Când se va prăbuși compania domnului Bellmann, ceea ce se va întâmpla în curând, aș vrea ca cineva să depună mărturie că îl spionam, și nu lucram pentru el. Sper că veți face asta.

— De ce nu ați mers la poliție? întrebă Frederick.

— Nu e încă timpul. Influența domnului Bellmann se întinde până-n straturile de sus ale poliției – da, și ale justiției – și orice încercare în acest moment ar fi sortită eșecului. Credeți-mă, sunt sigur de acest lucru. Ne-am trezi acuzați de calomnie și am pierde asta și nu ar folosi decât ca avertisment. Nu, nu e timpul să mergem la poliție acum, ci când organizația va fi punctul de a se prăbuși.

— De ce s-ar prăbuși? întrebă Frederick.

— S-a extins prea mult, spuse domnul Windlesham. Vă pot face cunoscute detaliile legate de împrumuturi, acțiuni, dividende și așa mai departe; ideea e că toți banii sunt investiți în Regulator și nu se produc destul de repede. E nevoie de materiale, sunt dificultăți în ceea ce privește testarea – e o mașinărie extrem de complicată, știi. Din nou, pot să vă dau detalii. Domnul Bellmann mai are, estimativ, trei săptămâni până la producerea catastrofei. S-ar putea întâmpla unele lucruri care să ducă la amânarea acesteia – dacă va putea să obțină o cantitate de grafit, de exemplu, l-ar ajuta; dar sfârșitul nu e departe.

— Cine e clientul? întrebă Sally. Cine cumpără armele astea cu aburi?

— Rusia. Țarul e foarte îngrijorat în legătură cu creșterea mișcărilor anarhice în rândul poporului. Și cu extinderea lor în Siberia – ați auzit de calea ferată pe care vor s-o construiască? – vă dați seama cât ar fi de folositoare această armă. Dar North Star caută în continuare alți clienți. Prusacii sunt și ei interesați. Mexicanii au trimis un observator în zona de tragere. E o chestiune de echilibru, vedeți, domnule Garland, un timp critic. Dacă putem să-l înclinăm cum trebuie…

— Spuneți-ne despre Ingrid Linde, zise Sally.

— A, nava care a dispărut. Asta aparține unei perioade a carierei domnului Bellmann de dinaintea angajării mele. Dar cred că lista pasagerilor conținea numele unui bărbat care asistase la cearta domnului Bellmann cu Arne Nordenfels. Prăbușirea liniei anglo-baltice însemna, desigur, că activitățile legate de navigație ale domnului Bellmann puteau să se extindă fără impedimente.

— Aș vrea niște dovezi scrise ale implicării lui, zise Sally.

— Asta va fi dificil. O să fac cercetări – va trebui să fiu extrem de discret, dar o să fac tot ce pot.

— Ați menționat influența lui, spuse Frederick. Cât de mult se întinde în guvern? Sau în serviciile publice?

— Destul de mult. Banii domnului Bellmann au fost deja de ajutor în chestiuni legate de permise de export și de reglementări privind exportul de arme. Cercetările dumneavoastră au fost remarcabil de perspicace. În curând, ar fi stânjenit niște persoane sus-puse.

— Pe cine? întrebă Frederick. Nu ne-ați spus nimic din ceea ce nu știam. Nume, domnule Windlesham, nume!

— Sir James Nash, Inspectorul General al Artileriei de la Ministerul de Război. Sir William Halloway Clark, Subsecretar la Ministerul de Externe. Ambasadorul Rusiei. Mai sunt alți câțiva, plasați nu chiar atât de sus.

— S-au discutat în Cabinet acestea? întrebă Sally. E politica guvernului să permită ca această armă să fie făcută și vândută?

— O, nu! Cu siguranță, nu! Oficialii pe care i-am numit nu acționează corect. Ar fi un scandal îngrozitor dacă s-ar afla.

— Lordul Wytham, spuse Frederick. Ce pune la cale?

— A! Domnul Windlesham tresări. Tatăl miresei! Un episod romantic, aventura scoțiană, nu credeți? Și ați avut mai mult succes decât agenții noștri în găsirea acelui tânăr?

— De vreme ce întrebați, da. E în siguranță. E în Londra, păzit de un bun prieten de-al meu. Nu o să scape – și nu o să-l găsiți. Ce vrea să facă Lordul Wytham?

— Da, spuse domnul Windlesham. E greu pentru el. I s-a dat postul de director pentru că are legături în guvern. Ar fi fost folositor acolo, dar… a… afacerea scoțiană o să iasă în curând la iveală; domnul Bellmann știe bine că asta va mai rămâne un secret puțin timp. E una dintre situațiile neplăcute în care este implicat. E mai neplăcut pentru Lordul Wytham, desigur. Poate chiar fatal.

— Mă întreb ce ați vrut să spuneți cu asta, spuse Frederick. Nu, nu vă obosiți să explicați. I-ați angajat pe Sackville și pe Harris, nu-i așa? Și pe bărbatul care a atacat-o pe domnișoara Lockhart noaptea trecută?

— Cât despre asta, spuse domnul Windlesham, trebuie să pledez vinovat. Am făcut-o împotriva voinței mele, credeți-mă, cu rușine și regret și de când s-a întâmplat am fost devastat de remușcări și griji. Nu am simțit niciodată o ușurare mai mare ca astăzi de dimineață când am aflat că sunteți în viață. Iar cât despre doamna Budd, am aranjat astfel încât cheltuielile de spitalizare să-i fie plătite în întregime. O problemă personală, cu bani proprii – sigur, nu e ceva ce să poți aranja cu banii firmei fără să fii suspectat.

— De ce a fost atacată?

— Ca avertisment pentru domnișoara Lockhart, spuse domnul Windlesham simplu. Dacă știam de calitățile domnișoarei Lockhart, am fi adoptat o altă linie. Am pledat pentru asta de la început; violența de orice tip înseamnă blestem pentru mine. Dar domnul Bellmann nu a fost de acord.

Frederick se uită la Sally. Fața ei era lipsită de expresie.

— Ei bine, a fost foarte interesant, domnule Windlesham, spuse

el. Vă mulțumim că ați venit. La capătul străzii e o stație de trăsuri.

— Și… propunerea mea? înțelegeți că am riscat venind aici…

— Da, zise Sally. Cred că da. Va trebui să ne gândim. Când putem să dăm de dumneavoastră?

Bărbatul scoase o carte de vizită din vestă.

— Acesta este un birou unde pot fi contactat. Nu sunt mereu acolo, dar dacă trimiteți o scrisoare la această adresă, va ajunge la mine în douăzeci și patru de ore… Domnișoară Lockhart, domnule Garland, pot să vă cer o indicație? Oricât de mică? Încep, vedeți, să mă tem…

Avea fața îmbujorată, iar ochelarii sclipeau.

Frederick spuse:

— Sigur. Păi, dacă se ajunge la acțiune, treceți de partea aceasta și cel puțin nu veți primi unul din gloanțele noastre. Între timp, ar trebui să stați unde vă aflați, nu credeți?

— Oh, mulțumesc, domnule Garland. Mulțumesc, domnișoară Lockhart. Domnul Bellmann e un bărbat necontrolat – se enervează ușor – pasiuni violente…

— Exact. Iată pălăria și haina, spuse Frederick, ajutându-l să înainteze prin magazinul întunecat. O să vă scriem. Noapte bună.

— Noapte bună.

Încuie ușa și se întoarse în bucătărie. Ce crezi despre asta? întrebă el.

— Nu cred niciun cuvânt, răspunse ea.

— Bun. Nici eu. Groază de violență? E cel mai tare client pe care l-am văzut. Ar aranja o crimă fără agitație mai multă decât dacă s-ar ocupa de o cină.

— Ai dreptate, Fred! Îmi amintesc acum că, atunci când m-a vizitat, Chaka a mârâit la el și nici măcar nu a tresărit. Cu siguranță, minte. Oare ce pune la cale?

— Nu știu. Trage de timp? Dar asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun, nu-i așa?

Frederick se așeză în fața ei și mută lampa astfel încât să o vadă. Ochii ei negri se uitau la el cu seriozitate.

— Da, spuse ea. Fred, când a venit…

— Tocmai voiam să-ți spun ceva. Ce am spus zilele trecute, că nu te plac și vreau să pun capăt la tot ceea ce e între noi – indiferent ce-am spus, au fost prostii. Nu aș putea să renunț la tine, Sally! Ne aparținem și așa va fi până la moarte, și nu aș vrea să fie altfel.

Apoi ea surâse. Un zâmbet sincer, neajutorat, încât el simți că-i tresaltă inima.

— Sally, începu el, dar ea îl opri.

— Nu spune niciun cuvânt, îi zise ea.

Se ridică de pe scaun cu ochii sclipindu-i. Se aplecă, stinse lampa și stătură un moment în lumina slabă a focului. Apoi ea făcu o mișcare involuntară spre el și în câteva secunde erau agățați unul de altul, cu fețele lipite în întuneric.

— Sally, spuse el.

— Șșșș! șopti ea. Nu vreau să vorbești. Am un motiv.

Așa că el o sărută în schimb, pe ochi, pe obraji, pe gât, pe gura minunată și apoi încercă să vorbească din nou. Ea îi puse mâna la buze.

— Nu vorbi! îi spuse ea cald în ureche. Dacă spui ceva, o să… n-o să mai – oh, Fred, Fred…

Îl trase de mână poruncitoare, agitată. Deschise ușa de la etaj și în minutul următor erau în camera ei. Focul arsese încet acolo și cărbunii erau încă aprinși, iar camera era caldă. El închise ușa și o sărută din nou și se ținură unul de altul ca doi copii, tremurând și lipindu-și gurile una de alta de parcă se beau unul pe celălalt.

— Acum, spuse ea, nu scoate un cuvânt…

Domnul Windlesham nu se duse la stația de trăsuri din capătul străzii. Îl aștepta o trăsură după colț, dar când intră, trăsura nu plecă imediat; vizitiul așteptă până când domnul Windlesham aprinse un felinar și scrise două pagini de notițe într-un carnețel. Și nici când termină, nu se mișcară. După câteva minute apăru un bărbat îmbrăcat în haine de muncitor și bătu în geam. Calul, simțind un miros ciudat de la hainele bărbatului – vopsea? terebentină? Întoarse capul în hățuri.

Domnul Windlesham lăsă fereastra și se uită.

— Totul e aranjat, șefule, spuse bărbatul încet.

Domnul Windlesham căută în buzunar și-i dădu o coroană.

— Bun. Mulțumesc foarte mult. Noapte bună.

Bărbatul își duse mâna la șapcă și plecă. Vizitiul smuci biciul, iar trăsura porni spre vest.

Puțin mai târziu, Frederick se uita la Sally. Avea ochii adormiți acum, dar strălucitori, iar gura îi era moale.

— Sally, zise el, vrei să te căsătorești cu mine?

— Sigur că da.

— „Sigur că da”, spune ea… Pur și simplu! După tot timpul ăsta…

— Oh, Fred, te iubesc. A luat atât de mult timp! Îmi pare așa de rău… Am crezut că nu o să-mi pot face treaba dacă mă căsătoresc. Sau dacă recunosc că te iubesc. Știu că e prostesc… Dar din noaptea în care a murit Chaka, mi-am dat seama că munca face parte din mine, nu eu din ea. Și mi-am dat seama cât de mult am nevoie de

tine. Știi unde mi-am dat seama de asta? La biblioteca brevetelor…

Fred râse. Ea îl mușcă de nas.

— Nu râde, spuse ea. E adevărat. Nu mai e nimeni ca tine. Nimeni în toată lumea… Oh, acum sunt diferită, Fred. Nu mă pricep să mă gândesc la astfel de lucruri sau să le fac cum trebuie, dar promit că o să încerc. Și o să învăț, promit.

Tăciunii se împrăștiară în vatră cu o șoaptă plină de cenușă.

— Ți-am spus că te iubesc? zise el. Te iubesc de când ai apărut pe drumul ăla oribil pe coasta Kentului, când te urmărea doamna Holland. Îți amintești cortul în care te-ai ascuns?

— Îmi amintesc tot. Oh, Fred, a trecut atât de mult timp!

El o sărută din nou, de data asta cu blândețe, și stinse lumânarea.

— Suntem norocoși, spuse el.

— O merităm, șopti ea și se ghemui în brațele lui.

Trăsura domnului Windlesham se opri la Hyde Park Gate nr. 47 și intră în staulul din spate după ce bărbatul coborî. Îi dădu haina și pălăria lacheului și un minut mai târziu era condus într-un birou mare.

— Ei bine? zise Axel Bellmann din spatele biroului.

— E-acolo. Pe masă erau niște cărți de joc, așezate de parcă cineva ar fi făcut trucuri cu ele. Imediat ce am intrat, le-au strâns. Și când am adus subiectul cu Scoția în discuție, tânărul s-a uitat involuntar în sus.

— E gata totul?

— Totul e pregătit, domnule Bellmann.

Fața omului de afaceri lăsă se observe ceva asemănător unui zâmbet.

— Foarte bine, Windlesham. Vrei să bei un pahar de coniac cu mine?

Îi turnă în pahar, iar domnul Windlesham se așeză netezindu-și cu grijă fracul.

— S-au lăsat păcăliți de propunerea ta?

— O, nu. Niciun moment. Dar le-a reținut atenția cât a fost necesar. Sorbi din coniac. Știți, domnule Bellmann, continuă el, sunt foarte impresionat de cei doi. Păcat că nu putem să facem o înțelegere cu ei.

— Oh, e prea târziu pentru asta, domnule Windlesham, spuse Axel Bellmann, așezându-se din nou și zâmbind. Mult prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Insomnia

Jim nu putea să doarmă.

Mackinnon sforăia ușor, un sunet enervant; lui Jim îi venea să arunce cu o gheată în el. Complezența lui. Luase și el parte la luptă, dar acum nu trebuia să sforăie pentru asta. Jim stătea treaz și înjura.

În parte, desigur, din cauza lui Lady Mary. Sărutul ăla… Și știa că un asemenea moment, atât de ciudat și cumva în afara timpului, nu avea să se repete. Era chinuit de iubirea pentru ea. „Cum de-a putut să se căsătorească… Oh, nu te mai gândi la asta; e inutil."

Parțial era din cauza rănii din obraz. Nu-și putea imagina ce i-a făcut doctorul, dar îl ardea și-l durea de-i venea să plângă. Singurul lucru care-i mai alina suferința era amintirea loviturii date lui Harris..

Și parcă mai era ceva. Ceva nu era în regulă. După ce se gândi toată noaptea, își dădu seama care era problema. Zugravii. Cumva nu păreau să fie zugravi. Avea uneltele și hainele potrivite, dar tot ceea ce păreau să facă era să mute lucruri de colo-colo și să aștepte ca el să plece.

Ceva nu era în regulă.

Ce caz era și ăsta? Cine-o să-i plătească? Cine o să le mulțumească pentru că au făcut lumină? O să vină vreun guvern recunoscător să le plătească cheltuielile? N-au decât să putrezească și să ardă și Bellmann, și Wytham, și Mackinnon, și toți ai lor.

Era mai treaz ca oricând, și cu nervii întinși, de parcă știa că e o bombă în cameră cu un fitil care arde încet și nu putea să o găsească. Toate simțurile îi erau ascuțite: răsuflarea lui Mackinnon îl umplea de nervi, așternuturile erau prea calde, perna prea tare pentru obrazul lui… Nu avea rost. Nu reușea să adoarmă.

Își lăsă picioarele să-i atârne pe marginea patului și-și căută papucii. Avea să meargă jos, să stea în bucătărie, să scrie ceva și să bea un ceai. Mackinnon se mișcă atunci când Jim trecu peste el, iar Jim îi spuse încet ce credea despre el, magicieni și scoțieni în general. Își luă halatul de la ușă și ieși pe palier.

Închise ușa încet în urma lui și pufni.

Ceva nu era în regulă. Alergă spre fereastra de pe palier care dădea spre grădină și trase perdeaua.

Curtea era în flăcări. Nevenindu-i să creadă, rămase nemișcat și se frecă la ochi. Noul studio nu mai exista, în schimb, un zid de flăcări se înălța vuind ușor; iar obiectele din curte: scânduri, scări,

cărucioare, toate ardeau. În timp ce se uita îngrozit, văzu cum ușa din spate se deschide și încep să iasă flăcări din clădire...

În trei pași ajunse la ușa lui Frederick. O deschise strigând:

— Arde, arde!

Camera era goală. Urcă scara îngustă până la ultimul etaj:

— Arde! Trezește-te! Arde!

Apoi alergă spre Webster și Sally la etajul întâi.

Frederick îi auzise primul strigăt și se ridică imediat. Lângă el, Sally se trezi și tresări.

— Ce e? întrebă ea.

— Jim, spuse el și-și trase cămașa și pantalonii. Pare că arde, ridică-te, iubito! Repede!

Deschise ușa în timp ce Jim venea în fugă pe trepte. Acesta clipi surprins, văzându-l că iese din camera lui Sally, dar nu se opri.

— E rău, spuse el, bătând la ușa lui Webster. Arde, domnule Webster! Treziți-vă acum! strigă el în cameră. Clădirea cea nouă arde și cred că și bucătăria...

— Fugi sus și ai grijă ca bucătarul și Ellie să coboare cât pot de repede – oh și domnișoara Meredith. Mackinnon e treaz? Adu-i aici, pe palier.

Nu era decât o singură scară care ducea în bucătărie. Frederick se uită în jos, apoi se întoarse spre Sally. Era la ușă acum, ciufulită, adormită și frumoasă... O prinse și o trase spre el, iar ea veni spre el fără să ezite. Se sărutară mai pasional acum decât o făcuseră mai devreme, dar nu durǎ decât o secundă sau două.

— Adu-ți așternuturile în camera cealaltă, spuse el. Eu o să cobor să văd dacă se poate ieși prin magazin.

Dar când ajunse în întunericul scărilor și căută ușa, știu că nu se va putea. Se auzea un vuiet înfricoșător din bucătărie, iar căldura, chiar și prin ușă, era îngrozitoare. O deschise, numai ca să fie sigur – și-și dădu imediat seama că nu ar fi trebuit să o facă pentru că flăcările săriră la el ca un tigru dându-l pe spate și agățându-i-se de tot trupul. Alunecă și căzu rostogolindu-se orb pe ușa deschisă și simți cum îi cade ceva pe ceafă și se sfărâmă, se ridică, se dădu înapoi și trânti ușa. Era în flăcări, se lovi, nu mai avea cămașă, părul îi ardea – își rupse mânecile arzânde și se lovi în cap ca să stingă părul, apoi ajunse cu greu înapoi pe palier.

— Fred! Ești bine?

Era Jim, cu Ellie, servitoarea și doamna Griffiths, bucătăreasa cea bătrână, ambele cu ochii larg deschiși și tremurând. Frederick nu știa dacă se simte bine. Încercă să vorbească, dar ceva nu era în regulă, de parcă ar fi înghițit fum. Sally ieși din dormitorul lui Webster și alergă spre el cu un țipăt de frică. El o ținu cu blândețe

la distanță și mimă arătându-i să lege așternuturile.

— Da, am făcut asta deja, spuse ea. Frederick o împinse pe Ellie spre ea, apoi bucătarul, iar ea înțelese imediat, slavă Domnului, și preluă controlul.

Camera lui Webster se afla deasupra vechiului studio, cu vedere spre stradă. Frederick nu știa dacă focul a ajuns și acolo deja, dar camera lui Sally era deasupra bucătăriei și nu părea un loc sigur. Mackinnon cobora, tremurând, Frederick îl împinse după ceilalți și se luptă să respire.

— Ajută-le pe femei să iasă… urcă pe fereastră… nu e bine pe scări…

— Nu urc. Nu suport înălțimile…

— Atunci arzi, spuse Jim și se întoarse spre Webster. Aruncă-ți salteaua, îi zise el și aruncă-l și pe el după ea. Fred, îl trase el pe Frederick într-o parte. Avem probleme sus. Domnișoara nu vrea să iasă. S-a încuiat înăuntru. Spune că vrea să rămână. Hei, ești bine?

Frederick clătină din cap.

— Sunt puțin amețit, zise el răgușit.

— Unde-ai fost?

— Jos. Fum. Nu poți să treci. Haide. Cred că Bellmann e de vină.

— Zugravii, spuse Jim, în timp ce urcau în grabă treptele. Mi s-au părut ciudați de la început. Trebuia să mă dau jos din pat mai devreme – mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Ai o tăietură mare pe gât, amice, știai?

— A căzut ceva peste mine, mormăi Frederick.

Apoi urmă un strigăt de dedesubt și o bubuitură în timp ce podeaua din camera lui Sally se prăbușea în bucătărie.

— Așteaptă acolo, spuse Jim și se năpusti jos.

Mackinnon ieșise, iar doamna Griffiths coborâse și ea curajoasă, dar aveau probleme cu Ellie. Reușise să iasă pe jumătate, dar nu putea să meargă mai departe.

— Haide, prostuțo! o îndemna Sally, dar fata nu făcea decât să clipească și să se agațe înspăimântată de așternuturile înnodate.

— Va trebui să te duci jos cu ea, Jim, spuse Sally.

— Bine. Dar du-te tu prima – arată-i cum se face.

O ridică pe Ellie înapoi și o lăsă pe podea, plângând, apoi o ajută pe Sally să iasă.

— Strigă-l pe Fred, spune-i să se grăbească, îi zise el lui Webster.

Webster strigă și auzi un răspuns.

— Sper că se descurcă, spuse el. Clădirea n-o să mai reziste mult. Mă duc să-i dau o mână de ajutor.

— Stai aici, îi zise Jim. O duc pe Ellie jos și apoi mă întorc eu.

Ai grijă să nu se desfacă nodurile.

Webster făcu semn din cap, iar Jim sări pe pervaz agil ca o maimuță.

— Gata, Sal? strigă el.

Casele dimprejur erau luminate ca o scenă și deja începuseră să se adune oameni. Sally ajunse jos și strigă că era gata, iar Jim se întoarse.

— Haide, Ellie, zise el, hai să coborâm.

Ea îl urmă repede.

— Acum, ține-te așa de frânghie… așa… o să cobor puțin, vezi, îți las spațiu… Bune așternuturi, nu se rup, le-am șterpelit dintr-un hotel bun… așa… bravo!

Vocea i se îndepărta.

Webster aștepta sus.

În capătul scării Frederick se văzu nevoit să se oprească, pentru că se prăbușea podeaua. Sau cel puțin asta părea să se întâmple. Clădirea semăna cu o navă pe mare și trosnea atât de mult. Din direcția studioului se auzi o explozie înăbușită, iar Frederick se gândi: „Substanțele… Sper că Sally a ieșit…"

Dar înaintă spre scările înguste, întunecate și care se legănau. Sau era ceva cu el? Era un vis. Când ajunse sus, era mai liniște; de parcă focul era la sute de kilometri distanță.

Îi era greu să respire. Puterea îi slăbea cu fiecare clipă; simțea cum i se scurge din trup, ca sângele. Poate că era sângele. Ridică mâna și bătu în ușa lui Isabel.

— Nu! veni răspunsul înăbușit. Te rog, lasă-mă!

— Deschide ușa măcar, spuse el. Sunt rănit. Nu pot să lupt cu tine.

Auzi cum se întoarce cheia în ială și cum e tras un scaun.

Lumina blândă a unei lumânări când deschise ușa, părul care-i cădea pe spate și cămașa de noapte făcură să pară că e cu totul altă scenă și-l cufundară parcă și mai mult în vis.

— Oh! Ești… ce-ai făcut? strigă ea, dându-se la o parte ca să-l lase să intre.

— Isabel, trebuie să vii, nu avem prea mult timp, zise el.

— Știu, spuse ea. Nu o să mai dureze mult. Nu o să vin. Ați fost atât de buni cu mine! Pentru ce să mă salvez?

Se așeză pe pat. În jurul ei erau răspândite mai multe foi de hârtie – scrisori, din câte părea. Îl văzu că se uită la ele.

— Da, zise ea, scrisori de la el. Citirea lor m-a făcut întotdeauna mai fericită decât orice. Nu o să am nimic mai bun nici dacă o să ajung să trăiesc o sută de ani. Și dacă trăiesc – ce pot să aștept? Singurătate, amărăciune și regret… nu, nu, du-te, te rog, trebuie!

Lasă-mă, te rog! Trebuie să pleci… pentru Sally…

Avea ochii strălucitori, strălucea toată. Fred ameţise; trebui să se ţină de dulap ca să rămână în picioare şi-i auzea cuvintele departe, dar clar.

— Isabel, femeie proastă, vino jos şi ajută-mă pe mine dacă nu vrei să ieşi şi tu, îngăimă el. Toţi ceilalţi au ieşit şi casa o să se prăbuşească din clipă – ştii că n-o să plec până nu…

— Oh, eşti aşa încăpăţânat: e nebunie. El a ieşit?

— Da, ţi-am spus, toată lumea, vino, pentru numele lui Dumnezeu!

Arăta totuşi atât de încântată, ca o fată care se duce la primul bal, îmbujorată, drăguţă şi tânără; sau ca o mireasă…

Îi era teamă că a murit deja şi asta era o stare de vis a sufletului. Ea mai spuse ceva, dar el nu înţelese ce. Auzea o vijelie în urechi, ca focul – poate că asta şi era – şi acum se prăbuşea şi etajul ăsta.

Dădu perdeaua la o parte şi deschise fereastra. Camera asta dădea spre stradă, la fel ca palierul de dedesubt; poate dacă săreau…

Fred se întoarse spre pat. Ea era întinsă, cu braţele desfăcute. Era cu faţa la el şi-i căzuse părul pe obraji şi maxilar, astfel încât numai ochii şi fruntea i se vedeau. Dar zâmbea. Părea transpusă de fericită.

Fred se simţi brusc furios – era o risipă; se împiedică de-a lungul podelei, vrând să o tragă spre fereastră. Dar ea se ţinea de pat şi Frederick se trezi că e tras, până când, extenuat, căzu peste ea. Ar fi fost atât de uşor să renunţe!

„Of, Doamne, ce risipă.”

Căldura era acum intensă. Uşa era încadrată în flăcări, iar podeaua se îndoia şi trosnea ca o navă prinsă de furtună. Aerul era încărcat de sunete – tot felul de zgomote se amestecau. Chiar şi muzică… Clopote…

Fata se mişcă. Mâna ei o găsi pe a lui şi o strânse.

— Sally? spuse el.

Putea fi Sally. Şi ea stătuse aşa lângă el. Sally era puternică şi neînfricată, minunată şi incomparabilă… Lady Mary era frumoasă, dar Sally o întrecea. Unde era?

În mod ciudat simţea ca şi cum s-ar îneca. În jurul lui era o zonă de durere teribilă – o simţea acolo –, dar nu-l atingea. În schimb, el zăcea în ea, încercând să respire, iar aerul îi pătrundea în plămânii răniţi ca apa.

Avea să moară, deci.

Se întoarse spre Sally să o sărute pentru ultima oară, dar ea scânci. Nu, nu era bine. Sally nu ar fi făcut asta. Sally era în altă parte. Fata asta nu-i semăna. Du-o afară şi…

Se duse spre fereastră, iar podeaua se prăbuși.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În umbră

Era încă întuneric când îi scoaseră trupul afară. Sally așteptase cu ceilalți în magazinul de peste drum ca pompierii să stingă focul. Se înfășurase într-o mantie împrumutată, îl ținea pe Webster de mână și nu zicea nimic.

Urmăreau fiecare mișcare pe care o făceau pompierii. Dimineața devreme începuse să plouă, ceea ce ajuta pompele; focul arsese atât de repede și complet că nu reușise să se mențină mult, iar pompierii puteau să se miște printre ruinele umede care ardeau înăbușit și să-i caute pe Frederick și pe Isabel.

Apoi se auzi un strigăt. Un bărbat se uită în sus și înapoi la magazinul de peste drum un moment și alții urcară să-l ajute.

Sally se ridică și-și așeză mantia.

— Ești sigură că vrei să te duci? întrebă Webster.

— Da, zise ea.

Își eliberă ușor mâna din a lui, își strânse mantia în jurul ei și ieși în stradă, în burniță, în frig și mirosul de cenușă.

Îl aduceau jos atât de atent încât Sally crezu că e încă în viață, numai că nu se grăbeau pentru că nu era urgent. Îl așezară pe o targă, în lumina pâlpâitoare a unui felinar, și, văzând-o, pompierii se dădură la o parte. Unul dintre bărbați își dădu jos casca.

Sally îngenunche lângă el. Părea că doarme. Își așeză obrazul lângă al lui și se gândi că e atât de cald. Își puse mâna pe pieptul lui gol unde numai cu câteva ore mai devreme îi simțise inima bătând și se gândi că era atât de tăcută acum. Unde se dusese? Era atât de cald… Era un mister: se simțea ca o stâncă. Simțea că ea e moartă și el viu.

Îi sărută buzele și se ridică. Pompierul care-și dăduse jos casca se aplecă și-l acoperi pe Frederick cu o pătură.

— Mulțumesc, spuse ea și se întoarse să plece.

Simți o mână pe braț, se uită și-l văzu pe Webster.

— Trebuie să plec, spuse ea.

Webster arăta mai bătrân decât îl văzuse Sally vreodată. L-ar fi îmbrățișat, dar nu putea sta pentru că totul s-ar fi prăbușit. Avea ceva de făcut. Îi dădu ușor mâna la o parte, clătinând din cap, și plecă.

În următoarele patruzeci și opt de ore, Sally se simți ca în transă. Nu avea decât o singură idee și nimic altceva nu o atingea – în afara câtorva momente când sentimentele o invadau și simțea că

se prăbușește. Dar avea ceva de făcut și trebuia s-o facă pentru Fred. Și era un motiv suficient ca să nu simtă nimic, deocamdată.

Nu-și amintea cum a plecat în călătorie, deși probabil că trecuse pe-acasă, pentru că avea cu ea o geantă și-și schimbase hainele. Ajunsese în Barrow duminică seara târziu și devenise destul de conștientă de mediul înconjurător ca să observe sprâncenele ridicate ale recepționerului de la hotel uimit că o tânără călătorea singură, deși nu suficient de conștientă ca să-i pese.

Se duse imediat la culcare. Dormi prost, trezindu-se de multe ori cu perna udă și rătăcită, de parcă simțea tot felul de lucruri în somn, dar nu știa ce era. Luă micul dejun devreme, plăti și, când răsări soarele printre norii apoși și polei străzile murdare, plecă spre destinația ei.

Neștiind drumul, trebuia să se oprească și să întrebe, dar își dădu seama că nu putea să țină minte prea mult timp indicațiile, așa că trebuia să întrebe din nou. Încetul cu încetul își făcu drum spre marginea orașului, apoi dădu colțul și se trezi în fața locului unde se născuseră arma cu aburi, imperiul lui Axel Bellmann, North Star.

Era o vale îngustă plină de foc și oțel, cu șinele strălucind în soarele din ce în ce mai puternic și cu atmosfera încărcată de aburi și de loviturile ciocanelor imense. O șină ducea în interior dinspre sud și ieșea prin nord și între clădiri, pe alte linii, erau aliniate vagoane care duceau cărbuni, fier sau componente ale unor mașinării. Clădirile erau structuri din sticlă în cea mai mare parte, cu ramă de fier, delicate după aspect și, în ciuda prezenței coșurilor și locomotivelor, tot ce se vedea era curat, strălucitor și nou.

Totul arăta ca o mașinărie uriașă – una care avea minte și voință. Și toți bărbații pe care-i zări și sutele pe care nu-i văzu nu păreau a fi indivizi, ci rotițe sau cabluri, iar mintea care le coordona pe toate, își dădea ea seama, se afla în clădirea de cărămidă cu trei etaje din centrul văii.

Clădirea arăta ca o combinație între o vilă modernă confortabilă și o stație de cale ferată. Ușa de la intrare, completată de o verandă gotică, se deschidea direct spre o platformă de lângă o cale ferată secundară și dădea spre centrul văii. De-a lungul platformei erau ronduri de flori, goale acum, dar curate și îngrijite. De cealaltă parte a casei se vedea o alee pentru trăsuri ce dădea spre o ușă asemănătoare, deși mai mică, iar după colț era un staul unde un băiat aduna mizeria. Pe acoperișul clădirii se afla un suport de steag.

În timp ce se uita la această scenă prosperă, înfloritoare, Sally avu o senzație ciudată; ca și cum din ea ieșeau valuri de rău, strălucind ca un abur fierbinte. Undeva, acolo jos, construiau o

armă mai îngrozitoare decât orice altceva văzuse lumea, iar puterea care crea arma îi intrase în viață, îi smulsese cea mai prețioasă parte și i-o aruncase moartă la picioare, totul numai pentru că îndrăznise să întrebe ce se întâmplase. Orice se făcea aici era malefic și asta aproape că se putea vedea în sclipirea soarelui pe sticlă, pe șine și în tremurul aerului deasupra coșurilor.

Sentimentul era atât de intens, că un moment Sally fu cuprinsă de frică. Era mai înspăimântată ca niciodată și resimțea frica mai mult decât fizic, așa cum răul era mai mult decât fizic. Dar venise aici să înfrunte asta. Închise ochii și respiră adânc, iar momentul trecu.

Se afla lângă un mal plin de iarbă, deasupra văii. Coborî puțin, spre adăpostul unor copaci unde se așeză o vreme, uitându-se spre vale mai cu atenție.

Pe măsură ce trecea dimineața, Sally observă tot mai multe detalii și începu să vadă un tipar în muncă. Niciuna dintre locomotive sau coșurile de pe clădiri nu scoteau fum; probabil că ardeau cocs ceea ce explica faptul că valea era curată. Cele trei macarale pe care le văzu ridicând bucăți de țevi de oțel sau plăci de fier din vagoanele de pe șine păreau să aibă un alt tip de motor: putea fi hidraulic sau chiar electric. Electricitatea se afla la baza proceselor care aveau loc în ultima dintre clădiri, cu siguranță. Erau fire care porneau spre ea dinspre o construcție din cărămidă din apropiere și de fiecare dată când o locomotivă ducea un șir de vagoane spre ea, nu se duceau atât de aproape ca în alte părți, ci se opreau ceva mai departe. Aici vagoanele erau luate de un alt tip de locomotivă – una care părea că e alimentată printr-un cablu de deasupra. La un moment dat, locomotiva aceasta se oprea și legau cai la vagoane.

Deci clădirea aceea care se afla departe de celelalte și unde nu voiau să ducă foc era probabil cea în care țineau explozibilul.

Privi totul nemișcată, fără a simți nimic, de parcă nu ar fi fost decât un uriaș ochi.

După-amiaza târziu, văzu din nou semne de activitate în clădirea cu suportul de steag. Ferestrele de deasupra se deschiseră și apăru o servitoare care părea că șterge praful și face curat. În față se opri trăsura unui negustor și se descărcă ceva; apăru fum la două dintre șeminee; o altă servitoare, sau poate aceeași, veni să curețe alama de pe ușa din laterala platformei. În cele din urmă, aproape de apusul soarelui, Sally văzu ceea ce așteptase: se schimbă semnalul lângă linia din sud, fluieratul unei locomotive răsună în vale și o locomotivă care trăgea un singur vagon intră prin labirintul de macazuri, spre clădire.

Locomotiva aparținea Marii Companii Nordice, dar vagonul era

privat, vopsit într-un albastru-închis frumos cu o emblemă argintie pe uși. Când se opri lângă platformă, un servitor-majordom sau altceva – ieși din casă și deschise ușa la trăsură. Un moment mai târziu, Axel Bellmann se dădu jos. Constituția lui masivă și strălucirea metalică a părului blond erau de neconfundat chiar și de la distanță. Intră în casă, iar în spatele lui un valet și un alt servitor din casă descărcară bagajele.

Între timp, locomotiva desfăcu mașina și plecă pufăind din vale. Un minut sau două mai târziu, o servitoare ieși din casă pe o ușă laterală cu mătură, făraș și cârpă de șters praful și intră în trăsură; și la puțin după aceasta, deasupra, în suportul pentru steaguri flutura un steag cu aceeași emblemă ca aceea pictată pe ușile trăsurii. O vedea clar acum în razele soarelui la apus: era o stea argintie.

Bagaje, servitori, o casă… Venise ca să stea, deci. Sally nu se așteptase să fie atât de simplu.

Se simțea încordată. Îi era și foame, și sete, dar asta nu mai avea să conteze mult timp, încordarea *va conta*. Se ridică și merse pe sub copaci privind cum umbrele se lungeau, cum lumina de la ferestrele de dedesubt părea să devină tot mai strălucitoare, în timp ce tiparul de lucru se schimba. Când valea se umplu de întuneric, sună un fluier și câteva minute mai târziu Sally văzu primul val de bărbați făcându-și drum spre casă. Acele părți unde procesul de lucru era continuu erau tot ocupate, muncitorii fiind înlocuiți de schimbul următor, însă unele clădiri fură închise rămânând să fie supravegheate de un paznic de noapte. Zona din jurul clădirii ce adăpostea explozibilul era luminată ca o scenă, probabil electric; luminile străluceau pe pietrișul alb, iar locul avea un aer ireal.

Atmosfera începea să se umezească. Iarba pe care călca Sally era deja udă de la rouă. Își luă geanta fără să se gândească, o ținu strâns la piept ca un copil și începu să plângă.

Fața lui nemișcată în ploaie, în cenușă…

Aproape că cedă în timp ce un val de tristețe, iubire și dorință trecu de bariera din jurul ei și-l strigă cu glas tare simțind cum amărăciunea aproape o îneacă. Dar se agăță de ideea care o adusese aici, ca un marinar care se îneacă de o vergă, iar valul trecu peste ea și se retrase.

Trebuia să se miște. Își făcu drum printre copaci, concentrându-se asupra mișcărilor, împiedicându-se de rădăcini și ridicându-și fusta pentru a evita mărăcinii… Apoi ajunse din nou pe drum, ceva mai liniștită.

Își lăsă fusta, își așeză mantia și plecă spre vale, în întuneric.

Așa cum se așteptase, era un bărbat de pază. Nu se așteptase însă la o asemenea dimensiune a locului, acum că era aproape; la

masivitatea porților de fier, la gardurile solide, ghimpate ori la strălucirea luminilor. Uniforma paznicului, cu emblema stelei pe piept și șapcă, maniera arogantă în timp ce se îndrepta încet spre poartă, legănând un băț, uitându-se cu atenție la ea de sub vârful șepcii; toate acestea îi dădură un fior chiar și inimii ei îndepărtate.

— Vreau să-l văd pe domnul Bellmann, spuse ea printre gratii.

— Va trebui să așteptați până primesc instrucțiuni că puteți intra, răspunse el.

— Vreți, vă rog, să-l anunțați pe domnul Bellmann că a venit domnișoara Lockhart să-i vorbească?

— Nu am voie să părăsesc poarta. Am instrucțiuni să nu dau voie nimănui să intre.

— Trimiteți un mesaj, atunci.

— Nu-mi spuneți dumneavoastră cum să-mi fac treaba…

— Ar fi timpul să vă spună cineva. Trimiteți-i imediat un mesaj domnului Bellmann sau o să vă facă să vă pară rău.

— Și dacă nu-i aici?

— L-am văzut când a venit. Domnișoara Lockhart a venit să-i vorbească. Anunțați-l imediat!

Sally se uită la el. După câteva secunde, el se întoarse cu spatele și intră în ghereta lui, iar Sally auzi o sonerie în depărtare. Paznicul așteptă înăuntru. În curând, Sally văzu cum se apropie o lumină dinspre casă, care deveni un servitor cu o lampă. Când ajunse la poartă, se uită curios la Sally, apoi se duse să discute cu paznicul.

După un minut ieșiră. Paznicul descuie poarta și Sally intră.

— Am venit să vorbesc cu domnul Bellmann, zise ea. Mă puteți duce la el, vă rog?

— Urmați-mă, domnișoară. O să văd dacă domnul Bellmann vă poate primi, spuse el.

Paznicul încuie ușa în spatele lor, iar Sally îl urmă pe servitor de-a lungul aleii, printre magaziile cu locomotive și șine, spre casă. În timp ce mergeau, pietrișul scrâșnindu-le sub picioare, Sally auzi zgomot dinspre magaziile de pe stânga – semăna cu bubuitul unor tobe gigantice, iar ceva mai departe se auzeau încontinuu bătăi, ca pulsul unui uriaș, iar din când în când se distingeau ciocane sau lovituri de metal pe piatră. Dinspre o clădire ceva mai departe de alee, unde ușile – plăci mari de metal pe role – erau deschise, se zărea o lumină ca din iad și zburau scântei în timp ce era turnat oțelul fierbinte.

Toate sunetele o răneau și o înspăimântau. Le simțea ca inumane și monstruoase, zgomote scoase de instrumente hidoase de tortură. Cu cât înaintau mai mult în lumea metalului, focului și morții, cu atât se simțea mai mică și mai fragilă și-și dădea tot mai bine seama cât îi era de foame, de sete, cât era de obosită, cât de

rău o durea capul, cât de dezordonată trebuia că arăta, cât de slabă și de nesigură.

Stătuse odată la picioarele cascadelor Schaffhausen din Elveția și se simțise copleșită de forța lor. Dacă ar fi căzut în apele lor, ar fi fost spulberată imediat, ca și cum nici nu ar fi existat. Se simțea la fel acum. Întreprinderea asta enormă – milioane de lire, complicații organizaționale, economice, complicitatea guvernelor, sute dacă nu mii de vieți implicate; toate deveneau mult mai mari decât orice ar fi putut aduce ea împotrivă.

Nu conta.

Își permise pentru prima dată să se gândească direct la Fred. Oare ce ar face el dacă ar avea de-a face cu ceva atât de puternic? Își dădu imediat seama: s-ar compara calm cu lucrul respectiv și, dacă acesta din urmă ar fi fost mai puternic, ar ști și asta nu ar conta, el nu ar ezita, ci ar râde vesel și ar ataca oricum. Ah, cât iubea curajul acesta din ochii lui strălucitori! Nu era cutezanță prostească, lui fiindu-i foarte clară situația. Știa de fiecare dată – ca să facă ceea ce făcuse în casa care ardea era nevoie de atât de mult curaj!

Se împiedică și se trezi că plânge pe aleea întunecată, ținând strâns geanta, în vreme ce servitorul stătea un pic mai departe cu lampa. După câteva minute își reveni, se șterse la ochi cu batista zdrențuită și-i făcu semn servitorului să se miște.

„Da, își zise ea, asta ar face: și-ar măsura șansele și ar ataca oricum, și încă bucuros.” Așa că va face și ea la fel, pentru că-l iubea, dragul de Fred, o va face ca să fie demnă de el. Îl va înfrunta pe Bellmann, deși îi era îngrozitor de frică; va fi ca Fred și nu va lăsa să se vadă că-i e frică, deși acum, că se apropia, simțea frica în stomac. De-abia mai putea să pună un picior în fața celuilalt.

Dar reuși. Și cu capul sus, cu lacrimi strălucindu-i pe obraji, urcă treptele în spatele servitorului și intră în casa lui Axel Bellmann.

Duminică dimineața târziu, Jim Taylor se trezise cu o durere amețitoare de cap și o durere groaznică de picior – pe care-l văzu când se ridică în șezut că era în ghips până la genunchi.

Nu recunoscu locul în care se afla. De fapt, câteva momente nu-și aminti nimic. Dar apoi își aduse aminte – sau măcar parțial – și se cufundă din nou în perna moale, închizând ochii, însă numai pentru un moment. Își aminti cum Frederick se întorsese după nebuna de Isabel Meredith și cum el încercase să se elibereze din strânsoarea lui Webster, Mackinnon sau a altcuiva vrând să se întoarcă după el. Dar asta fusese tot.

Se ridică din nou. Se afla într-o cameră confortabilă, chiar

luxoasă, pe care nu o mai văzuse până atunci și auzea traficul de-afară, și mai era și un copac – unde naiba se afla?

— Hei! strigă el.

Găsi un clopoțel lângă pat și trase tare de el. Apoi încercă să se dea jos, dar durerea îl învinse și strigă din nou:

— Hei! Fred! Domnule Webster!

Se deschise ușa și apăru o siluetă în negru. Jim îl recunoscu: era Lucas, servitorul lui Charles Bertram.

— Bună dimineața, domnule Taylor, spuse el.

— Lucas! zise Jim. E casa domnului Bertram?

— Da, domnule.

— Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

— E aproape 11.00, domnule Taylor. V-au adus în jur de 5.00. Ați fost adus inconștient, așa mi s-a spus. Observați că doctorul s-a ocupat de piciorul dumneavoastră.

— Domnul Bertram e aici? Sau domnul Garland? Și Mackinnon, unde e?

— Domnul Bertram ajută în Burton Street, domnule. Nu pot spune unde e Mackinnon.

— Și domnișoara Lockhart? Și Frederick? Adică, domnul Garland cel tânăr? E bine?

O tresărire de compasiune traversă trăsăturile calme ale bărbatului, iar Jim simți cum parcă o mână de fier îi strângea inima.

— Îmi pare foarte rău, domnule Taylor. Domnul Frederick Garland a murit în încercarea de a scoate o tânără afară din clădire...

În curând camera se dizolvă într-o ceață apoasă. Jim se prăbuși înapoi în pat și auzi cum ușa se închide după domnul Lucas, apoi se trezi că plânge cum nu o făcuse de când era copil – suspine cutremurătoare și o durere copleșitoare, iar alături de ele strigăte de furie și de negare – negare a faptului că el, Jim, plângea, negare a morții lui Frederick, negare a faptului că Bellmann scăpa după ce făcuse asta – pentru că știa ce se întâmplase. Bellmann îl ucisese pe Frederick. Era la fel de sigur ca de faptul că i-ar fi înfipt un cuțit în inimă. Și avea să plătească. Cum de putuse să i se întâmple asta lui Fred – luptele în care supraviețuiseră împreună, modul în care se certau, se tachinau și râdeau...

Un alt val de lacrimi. Bărbații nu plângeau în poveștile pe care le citea și le scria Jim, dar o făceau în viața adevărată. Tatăl lui Jim plânsese când ftizia îi luase soția, pe mama lui Jim, când acesta avea zece ani; iar vecinul, domnul Solomon, plânsese când proprietarul îi dăduse familia afară și-i lăsase în stradă – plânsese cu o rafală de înjurături; iar Dick Mayhew, campionul la categorie

ușoară, plânsese când își pierduse titlul în fața lui Bob Gorman. Nu era nicio rușine. Era vorba de sinceritate.

Lăsă amărăciunea să treacă peste el, apoi se ridică și trase clopoțelul. Ignorând durerea din picior, se legănă și puse piciorul pe podea. Un moment mai târziu, Lucas intra cu o tavă.

— Domnișoara Lockhart, spuse Jim. Unde e? Știi?

Lucas puse tava pe măsuța de lângă pat și o trase în fața lui Jim, care observă pentru prima dată că purta o cămașă de-a lui Charles. Pe tavă era ceai, pâine prăjită și ou fiert.

— Am înțeles din ceea ce a spus domnul Bertram că a plecat din Burton Street la puțin timp după ce pompierii au adus trupul domnului Garland. Nu aș putea spune unde s-a dus.

— Și Mackinnon? Îmi pare rău dacă te-am întrebat mai devreme, Lucas. Sunt mai mult decât amețit. Ce știi despre ceea ce s-a întâmplat?

Lucas stătu lângă Jim în timp ce acesta își bău ceaiul și-și unse felia cu unt și povesti ceea ce auzise. La ora 5.00 în acea dimineață, Webster trimisese un mesaj în care cerea ajutorul. Charles se dusese imediat în Burton Street unde-l găsise pe Jim necesitând atenție medicală după ce căzuse de pe așternuturile înnodate în încercarea de a se întoarce după Frederick. Îl trimisese imediat la Lucas și chemase doctorul. Era încă în Burton Street cu Webster unde avea să stea o vreme. Sally dispăruse, la fel și Mackinnon. Jim închise ochii.

— Trebuie să-i găsesc, zise el. Ți-a spus ceva domnul Bertram despre treaba asta, Lucas?

— Nu, domnule. Deși mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Va trebui să vă avertizez, domnule Taylor, că doctorul care s-a ocupat de piciorul dumneavoastră a fost foarte insistent în privința faptului că nu trebuie să vă mișcați. Domnul Bertram mi-a spus să vă pregătesc camera și să mă asigur că vă simțiți confortabil pentru o ședere lungă, domnule. V-aș sfătui…

— E foarte drăguț din partea lui și o să-i spun când am să-l văd. Dar nu pot să stau degeaba – e urgent. Vrei să chemi o trăsură? Și haine – bănuiesc că ale mele sunt arse sau așa ceva – la naiba, eram în cămașa de noapte, îmi amintesc acum. Poți să-mi găsești ceva de îmbrăcat?

Cincisprezece minute mai târziu, Jim, îmbrăcat cu un costum de tweed de-al lui Charles, care nu-i stătea bine, se afla într-o trăsură ce se îndrepta spre Islington. Când trăsura se opri în fața ușii lui Sally, Jim îi strigă vizitiului să se oprească, se ridică (cu ajutorul unui baston pe care-l împrumutase de la Lucas) și sună la ușă.

Câteva momente mai târziu, proprietarul lui Sally deschise ușa. Era un vechi prieten. Lucrase pentru Frederick mai demult, înainte ca Sally să sosească, și-i cunoștea pe toți. Părea îngrijorat.

— Sally e aici? întrebă Jim.

— Nu, a plecat mai devreme, spuse domnul Molloy. A venit, nu știu, cam pe la cinci dimineața. Cred că și-a schimbat hainele și a plecat. Arăta groaznic. Ce se întâmplă, Jim? Ce-ai pățit la picior?

— Uite ce-i, bătrâne; a avut loc un incendiu în Burton Street. Fred a murit. Îmi pare rău că ți-o spun așa. Dar trebuie să o găsesc pe Sally; pentru că o să intre în necazuri. Nu a spus unde se duce?

Bărbatul se făcuse palid. Dădu din cap neajutorat.

— Domnul Fred, zise el. Nu cred.

— Îmi pare rău, bătrâne. E-adevărat. Doamna ta e aici?

— Da, dar...

— Spune-i s-o aștepte aici pe Sally în caz că se întoarce. Iar dacă vrei să dai o mână de ajutor, poți să te duci în Burton Street. Cred că au nevoie de câteva brațe acum. O... îi trecu prin minte un gând și se uită în jur, la holul curat. Ai ceva de-al lui Sally? Uite, asta e bună.

Spre surpriza domnului Molioy, Jim luă din cuierul de lângă ușă o bonetă pe care Sally o purta adesea.

— Dar unde te duci? întrebă el. Ce se întâmplă, Jim?

— Trebuie să o găsesc, spuse Jim, coborând anevoios treptele. Du-te și ajută-l pe domnul Webster. E cel mai bun lucru pe care-l poți face.

Se aruncă în trăsură, scrâșnind din dinți de durere, și ceru să fie dus în Hampstead, Kenton Gardens nr. 15.

Proprietăreasa lui Mackinnon se dădu înapoi când îl recunoscu pe Jim.

— E-n regulă, doamnă, spuse el. Nu provoc niciun necaz astăzi. Domnul Mackinnon e înăuntru?

Ea dădu din cap că da.

— Dar...

— Bine, atunci, o să intru dacă îmi dați voie. Stai aici, îi strigă el vizitiului și intră șchiopătând.

Transpirând acum din cauza durerii, se așeză pe trepte pentru a urca scara împingându-se pe spate. Proprietăreasa se uita la el cu gura căscată.

La ușă la camera lui Mackinnon se ridică din nou în picioare și bătu tare cu bastonul.

— Mackinnon, strigă el. Lasă-mă să intru.

Nu se auzi nimic dinăuntru. Jim bătu din nou.

— Haide, deschide! Pentru numele lui Dumnezeu, Mackinnon, sunt Jim Taylor, n-o să-ți fac nimic. Am nevoie de ajutor.

Se auzi un fâsâit și fu întoarsă o cheie. Mackinnon se uită la el, palid, suspicios și adormit, iar furia lui Jim aproape că dădu pe din afară. Erau atâtea de făcut, iar viermele ăsta mizerabil se târâse înapoi aici ca să doarmă! Se controlă cu greu.

— Lasă-mă să intru, zise el. Trebuie să stau jos.

Șchiopătă căutând un scaun. Proprietăreasa cumpărase deja mobilă; se observau încă urmele luptei, dar patul și șifonierul erau noi-nouțe.

— Sally, zise Jim. Unde s-a dus? Ai idee?

— Nu, spuse Mackinnon.

— Trebuie să o găsim. Tu știi să faci un truc, nu știu cum se numește – nu un truc, de fapt, un fel de chestie spiritistă am citit despre asta. Cred că ești un spiritist adevărat. Ia asta!

Îi dădu boneta lui Sally, iar Mackinnon o luă și o așeză lângă el, în timp ce se așeza șchiopătând pe pat.

— Am citit că ceea ce se face e să se ia ceva care aparține persoanei și, concentrându-se asupra ei, se primesc impresii despre unde se află persoana respectivă. E-adevărat? Poți să faci asta?

Mackinnon făcu semn că da.

— Da, spuse el și-și linse buzele uscate. Uneori. Dar…

— Haide. E a ei. O purta foarte des. Trebuie să afli unde e și trebuie s-o faci acum. Haide – nu o să te întrerup. Să-ți spun ceva însă, dacă ai avea o picătură de brandy pe-aici, n-aș zice nu…

Mackinnon se uită la piciorul lui Jim și luă o sticluță argintie de pe măsuța de lângă pat. Jim luă o gură și-și ținu respirația în timp ce lichidul arzător i se duse pe gât. Mackinnon luă boneta.

— Foarte bine, zise el. Dar nu garantez nimic. Dacă nu văd nimic, nu pot să spun nimic. Iar acum nu e deloc momentul să… Știu, știu. Lasă-mă să mă concentrez.

Se așeză pe pat, ținând boneta cu ambele mâini și închizând ochii. Lui Jim îi pulsa îngrozitor piciorul. Îl durea și capul. Mai luă o gură din sticlă, lăsând băutura să se ducă încet de data asta și închise ochii ca și Mackinnon. Încă o gură, apoi înșurubă din nou dopul și o puse în buzunar.

— Nord, zise Mackinnon după un minut. Se duce spre nord. Cred că e într-un tren. Văd o emblemă argintie. O stea, poate? Da, asta e. Poate fi destinația ei, cred.

— North Star, spuse Jim. Se înțelege. Se duce spre nord. Sigur?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Călătorește încă. Nu e o știință exactă, știi?

— Îmi dau seama. Dar poți spune: nord-est sau nord-vest? Sau cât de departe a ajuns în nord?

— Dispare. Nu trebuie să pui atâtea întrebări, spuse Mackinnon

sever. Acum s-a dus de tot.

Lăsă boneta pe pat și se ridică. Jim se ridică și el ajutându-se de băț.

— Bine, spuse el. Atunci îmbracă-te. Nu știu când ai plecat din Burton Street. Probabil că nu știi că Fred a murit. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată și nu cred să mai găsesc unul mai bun. Iar acum Sally a plecat să se pună în pericol, iar noi o s-o găsim, noi doi. Nu știu ce m-aș face dacă s-ar duce și ea pentru că o iubesc, știi, Mackinnon? Știi ce înseamnă iubirea? O iubesc așa cum l-am iubit pe Fred, ca pe o prietenă. Unde se duce ea, mă duc și eu, iar tu trebuie să vii cu mine pentru că din cauza ta au intrat în asta. Așa că îmbracă-te și dă-mi Mersul trenurilor.

Mackinnon îi dădu ghidul fără să spună nimic și începu să se îmbrace, în timp ce Jim întorcea paginile cu o mână tremurătoare și căuta legăturile spre nord.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Putere și ordine

Casa lui Bellmann era apăsător de caldă și bogat mobilată. Servitorul îi ceru lui Sally să-l aștepte în hol și-i oferi un scaun, dar era prea aproape de calorifer și preferă să stea lângă fereastră. Era în interiorul ei o răceală pe care nu voia s-o lase să se risipească.

După câteva minute bărbatul se întoarse și spuse:

— Domnul Bellmann vă poate primi acum, domnișoară Lockhart. Urmați-mă, vă rog!

Când plecară din hol un ceas bătu ora nouă, iar ea fu uimită că a trecut atât de mult timp. Își pierdea memoria? Se simțea tot mai îndepărtată de lume. Îi tremurau rău mâinile și capul îi pulsa.

Merse după servitor de-a lungul unui coridor și se opri când acesta bătu la ușă.

— Domnișoara Lockhart, domnule, zise el și se dădu la o parte ca să o lase să intre.

Axel Bellmann era îmbrăcat de seară. Părea că tocmai a luat cina pentru că pe biroul plin de hârtii se aflau o sticlă de brandy și un singur pahar. Se ridică și se îndreptă spre ea cu mâna întinsă. Sally auzi ușa închizându-se, dar numai slab pentru că avea un vuiet în urechi și scăpă geanta. Aceasta căzu pe covor. El se aplecă imediat și i-o ridică, apoi o ajută să se așeze pe scaun.

Își dădu seama roșind din cauza propriei prostii că voia să-l pălmuiască. Să-l pălmuiască – de parcă ar fi contat vreun pic!

— Pot să-ți ofer un pahar de brandy, domnișoară Lockhart? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn de refuz.

— Ceva cald, atunci? Ai venit de la frig. Să sun să aducă o cafea?

— Nimic, mulțumesc, reuși ea să spună.

Bellmann se așeză în fața ei și-și încrucișă picioarele. Sally se uită în altă parte. Camera în care se aflau era și mai călduroasă decât holul, dacă era posibil, pentru că nu numai că era un radiator mare sub fereastră, dar în sobă ardea un foc puternic – cocs, observă ea. Toată mobila era nouă. Pe pereți erau picturi – scene de vânătoare, vânătoare de vulpi –, iar deasupra șemineului și între ferestre se aflau tot felul de trofee: coarne de cerb, capul unui cerb, un bot de vulpe. Unul dintre pereți era în totalitate acoperit de rafturi de cărți, dar niciuna dintre ele nu părea să fi fost deschisă vreodată. Camera avea aerul că a fost utilată complet dintr-un catalog, cu toate accesoriile convenționale pentru biroul unui

gentleman, fără ca el să se obosească să le pună cap la cap.

Apoi se uită din nou la Bellmann și-i văzu ochii.

Erau plini de compasiune.

Se simți de parcă tocmai ar fi fost dezbrăcată și aruncată în zăpadă. Simți nevoia să-și țină respirația și se uită în altă parte, dar ochii îi erau parcă atrași din nou și nu greșise: pe fața lui se vedea compasiune, blândețe și înțelegere, altfel însemna că nu putea citi expresia umană. Și putere, atâta putere cum nu mai văzuse de când era mică, când se trezea în timpul nopții și se agăța de tatăl ei, și vedea în iubirea din ochii lui că era în siguranță, totul era în siguranță, nu existau lucruri rele în lume.

— L-ai ucis pe Frederick Garland, spuse ea cu o voce tremurândă și șoptită.

— L-ai iubit? întrebă Bellmann.

Ea dădu din cap că da. Nu avea încredere în propria voce.

— Atunci probabil că a meritat iubirea ta. Am știut de când ai venit prima dată la mine că ești o tânără remarcabilă. Că o să vii din nou și iată că am avut dreptate. Domnișoară Lockhart, o să primești adevărul acum. Întreabă-mă tot ce vrei – îți promit că o să-ți spun adevărul. Tot – dacă vrei.

— L-ai omorât pe Nordenfels? spuse ea. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

— Da?

— De ce?

— Nu am căzut de acord asupra viitorului Regulatorului. El a ajuns să-l considere dezgustător și a vrut să distrugă toate dosarele despre el, ca să nu fie construit niciodată; eu l-am văzut ca pe un dispozitiv de a promova fericirea umană. Ne-am certat și ne-am duelat ca niște gentlemeni, iar el a pierdut.

Vorbea încet, pe un ton sincer, dar nu se acorda cu ceea ce spunea. Nu reușea să-l creadă.

— Fericirea umană? întrebă ea.

— Vrei să-ți explic?

Ea dădu din cap că da.

— Regulatorul este prea îngrozitor pentru a fi utilizat. Odată ce au fost construite destule, se vor sfârși războaiele, iar civilizațiile se vor dezvolta în pace și armonie pentru prima dată în istoria lumii.

Sally încercă să înțeleagă cum putea să fie adevărat așa ceva. Apoi spuse:

— Tu ai făcut în așa fel încât *Ingrid Linde* să dispară?

— Nava cu aburi? Da, eu. Vrei să știi cum am făcut-o?

Sally dădu din cap că da. Se simțea incapabilă de a vorbi.

— Avea o instalație de gazificare în camera motoarelor, la fel ca majoritatea navelor cu cărbuni. O instalație cu gaz Capitaine

Marine, ca să fiu mai exact. Ardea o parte din cărbuni pentru a produce gaz pentru luminat și așa mai departe, iar gazul era stocat într-un rezervor mare, expandabil. Era foarte sigur, știi. Tot în camera motoarelor, pe axul principal care învârte elicea, era un contor automat. Făcea clic la fiecare rotație și-i spunea mecanicului când să ungă rulmenții. Ei bine, în interiorul acestui contor, am sudat o serie de cuie care se aliniau când se ajungea la un anumit număr – un număr care însemna că nava se afla undeva în mijlocul mării. Când se întâmpla asta, aveau să completeze un circuit electric și să pornească o bujie pe care o pusesem în rezervorul de gaz. Evident, nu am fost acolo să văd cum se întâmplă, dar, judecând după rezultat, se pare că a funcționat, nu crezi?

Lui Sally i se făcu rău.

— Dar de ce-ai făcut-o?

— În primul rând, pentru că aceasta a grăbit declinul Companiei de Navigație Anglo-Baltice, de care aveam nevoie din motive financiare. Remarcaseși deja asta când ai venit la Casa Baltică. Ai fost perspicace, dar nu aveai cum să știi cel de-al doilea motiv, acesta fiind faptul că la bordul navei se afla un agent al guvernului mexican care mergea la Moscova cu documente care i-ar fi făcut pe finanțatorii mei din Rusia să-și retragă suportul. Ar fi fost dezastruos. Așa cum stau acum lucrurile, mă aflu pe punctul de a semna un contract cu același guvern mexican, așa că toată lumea a avut de câștigat – lucrători, familiile lor, copiii, comunități întregi și aici, și în Mexic. Copiii săraci din Barrow o să mănânce și o să meargă la școală pentru că am făcut asta. Sunt familii în Mexic care vor beneficia de medicamente, de apă curată de băut, transport pentru produsele de la fermele lor, siguranță, educație – totul pentru că am scufundat nava *Ingrid Linde*. A fost un act umanitar, iar dacă ar fi să o fac din nou, aș face-o fără cea mai mică urmă de ezitare.

— Cum rămâne cu persoanele nevinovate care au murit?

— Nu pot să pretind că regret moartea unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Nimeni nu poate. Dacă spun că o fac, mint. Aiureli, cred că așa le spuneți voi. Nu, ți-am promis adevărul și acesta este adevărul. Nu regret că i-am omorât pe oamenii ăia. Dacă nu aș fi scufundat vasul, ar fi murit mult mai mulți – înfometați, săraci, ignoranți, în războaie. A fost un act de mare caritate.

Pe Sally o luă amețeala, deși stătea jos. Închise ochii și încercă să se controleze, încercă să-l readucă pe Fred în memorie, încercă să-și aducă aminte ce făcea și de ce. În cele din urmă întrebă:

— Ce poți spune despre legăturile pe care le ai în guvernul britanic? Când a venit în Burton Street, sâmbătă noaptea, domnul Windlesham ne-a dat niște nume de oficiali pe care îi ai la mână. De

ce ai nevoie de asta? Și de ce a venit domnul Windlesham la noi? Nu l-am crezut când a spus că North Star se află pe punctul de a se prăbuși. Cred că tu l-ai trimis.

— Sigur că eu l-am trimis. L-am trimis să spioneze. Dar ai întrebat de guvern – e o problemă foarte interesantă, foarte delicată… Cu siguranță, știi că treburile guvernamentale adevărate au loc departe de ochii publicului. Probabil că nu știi, dar multe dintre ele sunt necunoscute chiar și miniștrilor acelor departamente care se presupune că se ocupă de aceste probleme. Așa se întâmplă în toate statele, desigur, dar mai ales în Marea Britanic pentru anumite motive. Datorită legăturilor de care mi-a făcut rost Lordul Wytham (deși scopul lor nu îi este cu totul cunoscut) am în mâini pârghiile puterii din Marea Britanie. Dar știi ceva, domnișoară Lockhart: în nouă sute nouăzeci și nouă din o mie, puterea asta secretă, autoritatea asta invizibilă pe care nu a votat-o nimeni, lucrează în numele binelui. În beneficiul cetățenilor obișnuiți. În sute de moduri pe care ei nu le-ar înțelege; oameni obișnuiți duc vieți mai bune datorită acestei protecții binefăcătoare; mâna asta ascunsă care ghidează și protejează. Între oamenii cu adevărat puternici – și așa cum am explicat mai devreme, nu e vorba de cei care se crede că ar fi puternici – e un fel de camaraderie, o ordine ideală, aproape masonică. S-a îmbunătățit viața muncitorilor de la North Star? E mai bine decât atunci când făceau locomotive? Sigur că da. Du-te și uită-te în casele lor. Vizitează școlile. Inspectează spitalul pe care tocmai l-am construit. Privește un meci de fotbal pe terenul de sport creat de noi. Sunt prosperi, fericiți și sănătoși. Ei nu știu de ce, dar tu, eu, noi știm. Când se vor sfârși războaiele și va fi pace în toată lumea, nici atunci nu vor ști; o vor pune pe seama îmbunătățirii sistemului de educație sau a unei evoluții a creierului uman, sau a sofisticării sistemului economic, sau a creșterii ratei de frecventare a bisericii. Dar noi o să știm. Noi o să știm că adevăratul motiv e arma asta prea oribilă pentru a fi utilizată. Dar nu va conta că ei nu știu; lasă-i să simtă beneficiile; asta-i tot ce contează.

Sally tăcea, cu capul lăsat în jos. Simțea cum scapă totul printre degete.

— Ce vrei? întrebă ea.

— O, putere, spuse el. Puterea e foarte interesantă. Să-ți spun de ce? Pentru că e infinit de schimbătoare. Iei bani – ceea ce înseamnă putere financiară și cu ei angajezi oameni, puterea mușchilor – pentru a construi o nouă fabrică, iar în fabrică arzi cărbuni, puterea căldurii, și transformi apa în aburi și trimiți puterea aburilor în cilindrii unui motor și o transformi în putere mecanică, iar cu această putere mecanică faci mai multe motoare și

le vinzi, și le transformi iar în putere financiară. Sau iei motoarele și faci un dig pentru a stăvili cantități mari de apă și construiești țevi și valve și lași apa să treacă prin ele cu o forță mare, și pornești un dinam, și astfel puterea banilor se transformă în puterea apei, care se transformă în putere electrică și transformările se continuă la nesfârșit. Un alt cuvânt pentru asta este, desigur, energie. Un poet englez – așa mi-a spus Windlesham, eu nu am suficient timp să citesc poezie – un poet englez scria că: „Energia este încântare eternă". Nu aș fi putut s-o exprim mai bine nici eu. Probabil de asta avem poeți.

Sally nu se putea gândi la niciun răspuns. Adânc în sufletul ei știa că ceea ce spunea Bellmann era cu totul greșit, că erau argumente care puteau combate tot ce spusese, dar știa că nu avea să le găsească acum. El era atât de puternic, iar ea era atât de obosită! Se înclină și se ridică la loc forțându-se să înalțe capul și să se uite la el.

— Greșești, îi zise ea, iar vocea abia i se auzea. În ceea ce privește oamenii. Știu ce spun. Urăsc arma cu aburi, muncitorii tăi. Știu ce înseamnă și o disprețuiesc. O ții ascunsă pentru că ți-e frică de ceea ce ar crede oamenii dacă ar ști – e singurul motiv. Știi că poporul englez nu ar accepta-o dacă ar vedea-o așa cum e: arma unui tiran, arma unui laș. Ne judeci greșit, domnule Bellmann! Îi judeci greșit pe muncitorii tăi și mă judeci greșit pe mine.

— O, nu te-am judecat greșit, spuse el. Te-am admirat de la început. Ai un curaj adevărat, dar ești inocentă. Poporul ăsta englez pe care l-ai menționat: să-ți spun adevărul? Și dacă ar ști, nu le-ar păsa. Nu ar avea scrupule să facă cea mai rea armă inventată vreodată – niciun fel de scrupule – nici nu ar sta să se gândească. Și-ar lua salariul, s-ar bucura de terenurile lor de sport și ar fi mândri de copiii lor, și de fapt știi bine că ar fi mândri și de armă, și ar vrea una cu steagul britanic pe ea, și ar cânta despre ea în teatrele de varietăți. Nu sunt decât câțiva idealiști, pacifiști – inofensivi. E loc și pentru ei. Dar majoritatea sunt cum i-am descris eu, nu cum i-ai descris tu. Realitatea e ceea ce-ți arăt eu. Ți-am promis adevărul: iată-l!

Iar Sally știa că avea dreptate.

Se uită din nou la el. Stătea la fel de relaxat, calm, picior peste picior și cu mâinile pe brațele fotoliului. Părul îi strălucea în lumina lămpii; nu avea riduri, Sally observă acest lucru acum și fața-i era plină de o înțelepciune ciudată, luminoasă și în același timp de un umor care emana de undeva din adâncuri spunând parcă: „Durerea, suferința și tristețea – da, există, dar nu reprezintă întregul și trec. Lumea e încântătoare, ca jocul luminii pe apă. Energia înseamnă încântare eternă..."

— Știi, spuse el, după ce tăcuseră aproape un minut. Am făcut o greșeală încercând să obțin mâna lui Lady Mary Wytham. E foarte frumoasă, iar legăturile pe care mi le-ar fi adus ar fi fost foarte folositoare, dar tot a fost o greșeală. M-a implicat în urmărirea ridicolă a acelui scoțian comic, Mackinnon – știi toate astea. E prea târziu ca să mai fac ceva acum, desigur; logodna a luat sfârșit. Wytham o să sufere cel mai mult, dar e vina lui. Mă întrebam… mi-a trecut prin minte o idee, domnișoară Lockhart. Poți să o consideri un moft, dar e mai mult de-atât. Tu ești genul de femeie cu care ar trebui să mă căsătoresc. Ești puternică, inteligentă, curajoasă și plină de resurse. Frumusețea lui Lady Mary va trece. Frumusețea ta nu e la fel de amețitoare, dar e o frumusețe a minții și a caracterului și va deveni tot mai puternică. Tu ești partida potrivită pentru mine. Iar eu sunt partida potrivită pentru tine. Ne-am luptat, ne cunoaștem forțele. Pot să te întreb ceva? Știu că o să-mi răspunzi sincer. În afară de ostilitatea pe care ai simțit-o pentru mine, ai simțit și respect?

— Da, șopti ea.

Bellmann îi susținea privirea; Sally nu îndrăznea să se miște.

— Nu suntem de acord în multe privințe, continuă el. Asta e bine. Ai o minte independentă. Poate o să-mi schimbi părerea asupra unor probleme; poate o să te conving de meritele punctelor mele de vedere în ceea ce privește altele. Un lucru e cert: nu vei fi decorativă și pasivă cum ar fi fost Lady Mary. Chiar dacă ar fi fost liberă să se căsătorească cu mine, nu cred că ar fi fost fericită. Tu pari a fi o femeie pentru care fericirea este oricum ceva secundar. Ceea ce vrei cel mai mult e activitate și scop. Pot să-ți promit asta – tot ce vrei. Înțelegi ce fac? Te cer în căsătorie – căsătorie și mai mult de-atât, parteneriat. Împreună am fi minunați, și cine știe? În intervalele rare pe care ți le va lăsa munca aceasta vitală ca să respiri, s-ar putea să simți o senzație căreia îți va fi greu să-i dai un nume, până când îți amintești că este numită fericire. Domnișoară Lockhart – se aplecă înainte acum și se întinse să-i ia mâinile în ale lui – vrei să te căsătorești cu mine?

Sally se simți uluită.

Venise aici să înfrunte furia, disprețul, violența și era pregătită pentru așa ceva; asta o lăsă fără suflare. Își lăsă mâinile acolo unde erau. Îi vâjâia capul. Acum că se atingeau, simțea forța bărbatului mai mult ca oricând. Personalitatea lui o vrăjea, carnea îi era încărcată de energie, ochii îi fixau pe ai ei, cascada de cuvinte pe care i le adresa erau irezistibile. Trebui să se lupte ca să vorbească, dar reuși și deschise gura:

— Eu…

Nu apucă să spună mai mult, pentru că se auziră bătăi în ușă.

Bellmann îi dădu drumul la mâini și se uită în jur.

— Da? Ce este?

Servitorul deschise ușa și lângă el se afla Alistair Mackinnon.

Sally se cufundă înapoi în scaun, pe jumătate leșinată.

Mackinnon era înspăimântat, nu încăpea îndoială. Picura apă din el – afară ploua tare iar mâna în care ținea pălăria tremura incontrolabil. Se uita de la Sally la Bellmann și înapoi la Sally, apoi rămase cu ochii mari de frică ațintiți asupra omului de afaceri.

— Am venit să o iau pe domnișoara Lockhart, spuse el slab.

Bellmann nu se mișcă.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Domnișoară Lockhart, spuse Mackinnon, luându-și ochii de la Bellmann și adresându-i-se direct ei, eu și Jim Taylor am venit… să te ducem acasă. Jim e… rănit, știi. Are piciorul rupt. Nu a putut să vină până aici, a rămas la poartă. Am venit pentru că… Privi din nou spre Bellmann și apoi înapoi la Sally. Poți să vii acum, sfârși el.

Iar Sally își dădu seama că a avut curaj să intre în casa celui pe care voia să-l omoare și găsi puterea să vorbească:

— E prea târziu, domnule Mackinnon, spuse ea.

Se strădui să stea dreaptă, la fel de dreaptă ca doamna Susan Walsh când venise la ea la birou, cu un efort care o făcu aproape să leșine, își controlă vocea și zise:

— Domnul Bellmann tocmai m-a cerut în căsătorie. Vreau să mă decid dacă să-i accept sau nu oferta. Simți că Mackinnon nu o crede. Fără a se uita la Bellmann, continuă: Depinde dacă poate să-și permită. Mâna mea îl va costa pe domnul Bellmann trei mii două sute șaptezeci de lire. Asta e suma pe care am încercat să-l conving să mi-o dea acum ceva timp. Atunci nu aveam ce să-i vând. Dar acum că și-a exprimat dorința de a se căsători cu mine, poate situația s-a schimbat, nu știu.

Mackinnon nu putea spune nimic. Părea neajutorat în încărcătura electrică ce plutea între Sally și Bellmann. Se uită din nou la Bellmann, apoi tresări când acesta râse.

— Ha, ha, ha! Am avut dreptate – ești persoana potrivită pentru mine! Sigur că ai să-i primești. În aur? Acum? întrebă el.

Ea dădu din cap că da, iar Bellmann se ridică pipăindu-și lanțul de la ceas în căutarea unei chei. După ce o găsi, descuie un seif mic din spatele biroului și, în timp ce se uitau, scoase trei punguțe, le aruncă pe birou și le răsturnă. O cascadă de monezi sclipitoare se revărsară pe sugativă. Numără repede trei mii, două sute șaptezeci de lire, le puse înapoi în pungi și le împinse spre Sally.

— Sunt ai tăi. Până la ultimul penny.

Ea nu se mișcă. Zarurile erau aruncate acum; nu mai exista cale de întoarcere. Adună pungile cu aur și i le înmână lui Mackinnon.

Mâinile lui tremurau mai mult decât ale ei.

— Te rog, spuse ea, fă asta pentru mine! Du-i banii ăștia doamnei Susan Walsh din Benefit Avenue nr. 3, Croydon. Poți ține minte asta?

El repetă numele și adresa, iar apoi spuse neajutorat:

— Dar Jim… mi-a spus să vin aici… nu pot…

— Șșt, zise ea. S-a terminat totul acum. O să mă căsătoresc cu domnul Bellmann. Te rog, du-te! Spune-i lui Jim… Nu, nu-i spune nimic lui Jim. Du-te!

El se uita ca un copil pierdut. Îi aruncă o ultimă privire lui Bellmann, înclină din cap și plecă.

Când se închise ușa în urma lui, Sally se prăbuși din nou pe scaun și în câteva momente Bellmann îngenunchea lângă ea. Era ca un dig care se rupe. Îi luă mâinile, iar Sally simți că toată puterea despre care vorbise, toate metamorfozele și transformările ajunseseră la stadiul final în el: că el era energia aburului, energia electrică, energia mecanică, puterea financiară, toate transformate în carne. El îi săruta mâinile iar și iar și săruturile lui erau cumva încărcate cu pocniturile sulfuroase pe care le auzise la firele de dincolo de liniile de cale ferată, când mersese prin vale, spre casă.

Dar era gata acum, aproape că se terminase.

— Sunt obosită, spuse ea. Aș vrea să dorm. Dar înainte de a mă așeza în pat, aș vrea să văd arma cu aburi. Poți să mă duci și să mi-o arăți? Ar fi păcat să fi venit tot drumul ăsta și să n-o văd.

— Sigur, spuse el și se ridică imediat, și sună. E vremea cea mai bună ca s-o vezi. Îmi plac lucrările care au loc noaptea. Facem mari progrese cu lumânarea electrică. Ce știi despre arme, draga mea?

Ea se ridică și-și luă geanta grea de pe podea. Era destul de ușor acum, atâta timp cât își păstra vocea calmă, cât timp nu tremura:

— Știu destul de multe. Dar sunt întotdeauna pregătită să învăț mai multe.

El râse vesel și se îndreptară spre ușa de la intrare.

Paznicul îi deschise poarta lui Mackinnon și o încuie apoi după el. Pe jumătate alergând și pe jumătate împiedicându-se, strângând la piept pungile cu aur, Mackinnon își făcu drum prin ploaie spre trăsura unde Jim mângâia sticluța cu brandy, aproape delirând de durere.

Jim nu înțelese de prima dată. Mackinnon trebui să-i spună de două ori și să scuture pungile cu aur, pentru ca Jim să audă banii zornăind.

— Se căsătorește cu el? întrebă Jim cu greutate. Asta a spus?

— Da – era ca un târg – se vindea pentru aurul ăsta! Iar eu a trebuit să promit că îl duc unei doamne din Croydon…

— Clienta ei, spuse Jim. Cea care a pierdut banii… în firma lui Bellmann, înțelegi… Of, prostule, de ce-ai lăsat-o să facă asta?

— Eu? Nu puteam… ea avea controlul, Jim, știi cât e de puternică…

— Nu, nu la asta m-am referit, amice. Te-ai descurcat bine. Ai avut curaj și ai intrat acolo. Suntem chit acum. Of, Doamne, piciorul ăsta, nu știu ce am vrut să spun. Îmi fac griji, Mackinnon. Cred că o să… dacă aveam un baston, poate că…

Gemu din nou și se legănă de colo-colo în agonie. Sticluța, acum aproape goală, făcu o călătorie tremurătoare spre buzele lui, apoi căzu pe podeaua trăsurii, făcând calul răbdător să tragă de hățuri. Ploua și mai tare afară. Mackinnon șterse sudoarea de pe fruntea lui Jim cu mâneca, dar acesta nu observă.

— Ajută-mă, mormăi el. Pune ceva la cale. Nu-mi place cum sună. Haide, omule, dă-ne o mână de ajutor…

Bellmann ținea tandru cu o mână un impermeabil în jurul umerilor lui Sally și cu cealaltă o umbrelă deasupra lor în timp ce mergeau grăbiți pe aleea cu pietriș spre clădirea luminată puternic unde se afla arma cu aburi. Dăduse ordine ca tot complexul să fie luminat și toate luminile străluceau gălbui într-un nimb de umezeală și picuri.

Clădirea se numea Magazia nr. 1. După cum văzuse de la marginea văii, era izolată de restul clădirilor și trebuiră să traverseze un spațiu deschis cu pietriș ud, în timp ce ploaia cădea din abundență, apoi ajunseră la adăpostul peretelui. Un paznic, avertizat că veneau, trase ușa cea mare pe role și-i întâmpină o rafală de fierbințeală și lumină.

— Dă liber muncitorilor o jumătate de oră, îi spuse Bellmann supraveghetorului care veni spre ei. Pot merge la cantină să se odihnească. E o pauză în plus; o să mă ocup chiar eu de cazan. Vreau să fie goală clădirea pentru invitata mea.

Sally așteptă în vreme ce cam doisprezece bărbați lăsară uneltele și plecară. Câțiva dintre ei se uitară curioși la ea, alții nu se uitară nici la ea, nici la Bellmann. Aveau o reținere față de Bellmann; Sally nu-și dădu seama din ce motiv până când înțelese că era vorba de frică.

După ce ieși și ultimul bărbat și se închise ușa cea mare în urma lor, Bellmann o ajută să urce pe platformă, se întoarse spre ea și spuse:

— Regatul meu, Sally!

Arăta ca un depozit de locomotive. Erau trei linii de cale ferată paralele și pe fiecare se afla ceva ce părea a fi un vagon de marfa greu, în curs de a fi construit. Cel mai îndepărtat era încă numai

șasiu, dar se vedea structura masivă din fier care avea să țină cutia de tragere, cazanul și, presupuse Sally, mecanismul de tragere. Cel din centru, aproape gata în afară de înveliș: o masă de țevi complex îmbinate, prea complicate pentru ca ochiul să le distingă, cu o macara ce susținea o parte din cazan suspendat deasupra.

Cea de-a treia mașinărie era gata. Se afla în fața lor, pe șine, cu un foc ce ardea în centru, ceea ce Sally putu să vadă numai pe fereastra din spate – ca la o furgonetă de pază. Părea ca un vagon normal de marfă: un vagon din lemn, închis, cu acoperiș de metal. În centrul acoperișului se afla un coș mic, pătrat, iar deasupra lui un capac. Singura ciudățenie era multitudinea de găuri din laterală, ceea ce Henry Waterman îi descrisese lui Frederick: șir peste șir de puncte mici negre, care arătau dinspre platformă ca niște nituri sau capete de cuie.

— Ai vrea să-l vezi mai îndeaproape? întrebă el. Dacă-ți plac armele, asta o să te fascineze. Trebuie să fim cu ochii pe presiune, dacă nu, supraveghetorul se va supăra pe noi. Testează grătarul automat în noaptea asta…

O conduse spre spatele vagonului, apoi se aplecă și o ridică într-un compartiment. Arăta ca versiunea în miniatură a ceea ce văzuse în interiorul multor locomotive, numai camera de ardere, care strălucea cu o lumină roșie, era într-o parte. Și manetele de control erau ușor diferite; în loc să manevreze pistoane în cilindri, cazanul acesta trimitea abur în diferite secțiuni ale interiorului vagonului, denumite Camera 1 până la 20, Babord și Tribord.

Acolo unde cazanul se afla într-o locomotivă normală, exista un pasaj îngust care ducea în inima mașinăriei. Era luminată de o lampă electrică.

— Unde-i cazanul? întrebă Sally.

— A! Cazanul e secretul, spuse el. Nu seamănă deloc cu modelul convențional. E mult mai plat și mult mai compact decât cel obișnuit – trebuie să fie așa, pentru a face loc armamentului. Nu ar fi putut să fie făcut mai perfect.

— Cel care trage stă aici? întrebă Sally.

Era surprinsă că vocea ei era atât de fermă.

— O, nu, chiar în centru. Vino pe-aici…

Mișcându-se delicat în ciuda masivității, merse prin pasaj, înaintea ei. În numai doi, trei pași ajunseră la un compartiment unde încăpea numai o persoană, cu un scaun rotitor și tot felul de butoane și manete pe o placă de mahon. Deasupra lumina o lampă. Lângă scaun, de ambele părți ale compartimentului, se aflau grătare de metal, iar Sally observă acum rândurile șerpuite de cartușe. Căldura era intensă.

— Cum vede cel care trage? întrebă ea.

El se întinse și trase de un mâner pe care Sally nu-l văzuse. Din tavan se strecură înăuntru un tub larg cu un ochean acoperit.

— Un aranjament de oglinzi îi permit să vadă afară prin coșul fals. Poate să vadă totul în jur, are o vedere perfectă, învârtind tubul. Asta a fost invenția mea.

— Vasăzică e pregătit să tragă? întrebă ea.

— O, da. Suntem gata să o testăm mâine-dimineață pentru un vizitator din Rusia. Poți veni cu mine. Îți promit că e ceva ce nu ai mai văzut până acum. Aș vrea să-ți arăt țevile, Sally – în jurul acestui compartiment sunt în total opt kilometri și jumătate de țevi! Trăgătorul comunică cu mecanicul prin intermediul unui semnal de telegraf și controlează mecanismul de tragere cu manetele astea – vezi? La țevile de tragere e conectat un mecanism Jacquard și prin selectarea modelului din această diagramă, conform instrucțiunilor din telegraful electric de-aici, poate trage în oricare dintre cele treizeci și șase de moduri. Sally, nu a mai existat nimic care să semene cu arma asta de la începuturile vremurilor. E cel mai frumos mecanism pe care l-a conceput vreodată mintea umană…

Sally stătu un moment, simțind cum îi vâjâie capul de la căldură.

— Și muniția e pregătită? întrebă ea.

— Da. E gata. Pregătită să se tragă cu ea.

Bellmann stătea triumfător, cu o mână pe spătarul scaunului rotitor, pe singura bucățică de spațiu pe care-l avea compartimentul. Sally stătea la intrarea spre pasaj și dintr-odată simți cum trece prin ea o seninătate rece, un sentiment de libertate și liniște. Acesta era momentul pentru care venise.

Băgă mâna în geantă, scoase pistolul mic, belgian din buzunarul în care îl ținea și trase siguranța.

Bellmann auzi un clic. Se uită în jos, la mâna ei, apoi în sus din nou. Ea îl privi.

Fața lui Fred în ploaie; brațele lui goale în lumina lumânărilor; ochii lui verzi, veseli…

— L-ai omorât pe Frederick Garland, spuse ea pentru a doua oară în acea seară.

Bellmann deschise gura, dar ea mai ridică puțin pistolul și continuă:

— Iar eu l-am iubit. Ce te-a făcut să crezi că ai putea să-l înlocuiești? Nimic nu o să-i poată lua locul. Era curajos, bun și avea încredere în oameni, domnule Bellmann, înțelegea lucruri pe care n-o să le înțelegi niciodată, precum decența, democrația, adevărul și onoarea. Tot ce mi-ai spus în birou m-a făcut să-mi fie rău, frig și frică pentru că o secundă am crezut că ai dreptate – în legătură cu toate, în legătură cu oamenii, cu lumea. Dar nu ai dreptate –

greșești. Poate că ești puternic, viclean și ai influență; s-ar putea să crezi că ai dreptate în ceea ce spui despre lume, dar nu ai dreptate pentru că nu înțelegi ce înseamnă loialitatea, nu înțelegi ce înseamnă iubirea, nu înțelegi oameni ca Frederick Garland…

Ochii lui aruncau flăcări, dar ea-și adună toată puterea rămasă și-l înfruntă.

— Și indiferent cât ești de puternic, continuă ea, indiferent dacă ai controla lumea întreagă și le-ai da tuturor școli, spitale și terenuri de sport, tu ai decide că le vor și indiferent dacă toată lumea ar fi sănătoasă și prosperă și ai avea statui în toate orașele lumii – tot n-ai avea dreptate pentru că lumea pe care vrei s-o creezi se bazează pe frică și decepție, pe crime și minciuni…

El făcu un pas spre ea, cu pumnul lui mare ridicat. Ea stătu pe loc și ridică mai sus pistolul.

— Nu mișca! zise ea, iar acum vocea îi tremura din nou și se forță să țină pistolul nemișcat.

— Am venit să iau banii pentru clienta mea. Ți-am spus prima dată când ne-am întâlnit că o să-i iau și acum i-am luat. Să mă mărit cu tine – ha! Cum îndrăznești să crezi că meriți asta? Nu a existat decât un bărbat cu care m-aș fi căsătorit, iar tu l-ai omorât. Și…

Se simți înecată de suspine și lacrimile îi inundară fața amintindu-și de Frederick. Bellmann dispăru în cascada de lacrimi, iar Sally îl văzu pe Frederick lângă ea și șopti din nou tremurător:

— Am vorbit bine, Fred? Am făcut bine? Vin la tine acum, dragul meu…

Apoi îndreptă arma spre suportul unde se aflau cartușele și trase.

Jim se agăță de gard când se auzi prima explozie, cu cealaltă mână pe umărul lui Mackinnon. Încercau să-și facă drum înăuntru; paznicul refuzase să-și părăsească postul. Ploaia îi biciuia cu mii de picături.

Auziră întâi o pocnitură înăbușită, ca un tunet. Urmă o a doua mai târziu, apoi un bubuit și mai puternic, și văzură un fulger în partea stângă, iar dinspre o clădire izolată izbucni un jet de flăcări.

Începură imediat să răsune alarmele. Bărbații ieșiră alergând dinspre cele mai apropiate clădiri, dar se dădură imediat înapoi pentru că alte explozii le urmară pe primele două.

— A reușit, zise Jim. A distrus-o. Știam eu că pune ceva nebunesc la cale – oh, Sally, Sally…

Clădirea care conținuse arma cu aburi se prăbușea. Vedeau asta în lumina lămpilor din mâinile oamenilor care se îngrămădiseră afară și în lumina flăcărilor de la marginea ușilor. Din strigătele și

aerul panicat al muncitorilor, Jim își dădu seama că se așteptau și la alte explozii. Aerul era plin de larma clopotelor – apoi o sirenă își adăugă urletul prevestitor de moarte vacarmului general.

Jim îl trase pe Mackinnon de braț.

— Haide, spuse el, deschid poarta, uite. O s-o găsim, Mackinnon, o s-o scoatem de-acolo!

Și se întoarse șchiopătând, asemenea unui demon invalid. Mackinnon gemu de frică, apoi se adună și plecă după el.

Urmară trei ore de furie. Trei ore de tras de grinzi căzute, de dat la o parte bucăți răsucite de metal, cărămizi sparte și fragmente de lemn, cu mâinile arse și cu unghiile rupte, de speranțe și disperare.

Fuseseră chemați pompierii și, cu ajutorul echipajului de urgențe, stinseră focul principal în curând. Se părea că explozia de la prima mașinărie detonase nu numai restul muniției de la bord, ci și pe cele aflate în apropiere, care așteptau să fie încărcate. Mașinăria însăși era de nerecunoscut; cea de lângă ea era distrusă și nu mai putea fi reparată, macaraua cea grea de deasupra căzuse în mijlocul ei. Pereții clădirii, ca prin minune, erau încă în picioare; acoperișul se prăbușise parțial și acolo se căutau supraviețuitori, înlăturându-se bucățile de zid și dându-se la o parte grinzile cu grijă, pentru a nu disloca dărâmăturile.

Mackinnon lucra chiar în mijloc, alături de Jim. Ceva din energia demonică a lui Jim trecuse și la el și lucra în ciuda durerii și extenuării. Jim se uită la el o dată sau de două ori și dădu din cap în semn de aprobare, de parcă acum Mackinnon era egal, de parcă ar fi trecut un fel de test.

O găsiră pe Sally într-un colț al acoperișului căzut când începu să se mai domolească ploaia.

Se auzi un strigăt de la unul dintre muncitori. Acesta se aplecă făcând cu mâna, arătând spre acea parte a clădirii în care nu căutaseră încă. În câteva secunde, mâinile se adunară pentru a ridica o grindă care împiedicase o secțiune de perete să cadă peste ea și, încetul cu încetul, bucățile de moloz și fier fură ridicate și date la o parte cu grijă.

Jim se ghemui cât putu și se întinse să o prindă de mână. Părul ei blond era răspândit la picioarele lui, plin de praf și noroi. Ea zăcea nemișcată.

Apoi Jim văzu că i se mișcă pleoapele. Și în același moment îi găsi încheietura mâinii unde pulsul îi bătea regulat.

— Sally, spuse el și cu cealaltă mână o mângâie pe frunte. Se aplecă și-și apropie fața de a ei. Sally, spuse el blând, haide, fată, e-n regulă acum. O să te scoatem de-aici. Haide, avem treabă acasă…

— Jim? șopti ea.

Sally deschise ochii și-i închise imediat din cauza luminii, dar îl văzuse, îl auzise și-i strânsese mâna.

— Femeie proastă, șopti Jim și leșină.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Livada

Sally supraviețuise numai pentru că stătuse în pasaj, iar Bellmann lăsase ușa deschisă în spate. Prima explozie o aruncase din drum, iar când muniția explodase și devastase cazanul, așa cum Sally știa că se va întâmpla, era în afara razei de acțiune a efectelor celor mai rele.

Bellmann murise pe loc; găsiră ceea ce mai rămăsese din el dimineața.

Sally era foarte zdruncinată, dar în afară de vânătăi și o încheietură luxată, nu era rănită. Alistair Mackinnon îi telegrafie imediat lui Charles Bertram, iar acesta veni în ziua următoare și preluă controlul: aranjă ca Jim să fie dus înapoi la doctorul lui ca să-i pună din nou piciorul în ghips; găsi un doctor pentru Sally, răspunse la întrebările legate de accident.

Pentru că astfel fu considerat. Povestea care apăru în ziare spunea că domnul Bellmann, proprietarul, îi arăta invitatei sale fabrica; o greșeală la valva de siguranță dusese la o creștere periculoasă a temperaturii într-unul din cazane. Nu se menționa nimic de explozibil, nimic legat de ceea ce producea fabrica. Păru un accident industrial obișnuit – tragic, desigur, din cauza morții bine cunoscutului angajator și binefăcător pentru care avea să se țină o slujbă în biserica parohiei.

Astfel, Sally se întoarse la Londra.

Și încetul cu încetul reveni la viață.

Prima și cea mai urgentă problemă era afacerea. Dosarele ei erau în siguranță la domnul Temple, dar Garland & Lockhart, afacerea aceea în creștere pe care o iubise atât de mult, era distrusă. Reînnoise asigurarea cu numai câteva luni înainte și astfel înlocuirea stocului nu avea să fie dificil de făcut, deși, după cum știa, o afacere era ceva mai mult decât bunurile materiale. Găsi un studio în Hammersmith și puse personalul la treabă, plătindu-le salariile din banii ei până când urma să aibă suficienți bani ca să-i plătească adecvat. Dădu anunț în ziar promițând comisioane și comenzi impecabile. Cumpără un aparat, luă comenzi. Intimidă, împrumută, mitui, angajă și extenuă personalul, dar eforturile ei dădură roade. În mai puțin de o lună puse afacerea pe roate. Sally speră că îmbunătățirile se vor vedea și în continuare; banii proprii se duceau repede.

Dar mai rea decât pierderea banilor era pierderea pe care o

suferise Webster. Tot ce realizase, munca de-o viață în domeniul fotografiei, toate imaginile minunate și de neînlocuit pe care le prinsese pe sticlă și hârtie fuseseră distruse. Era ca și cum trăise șaizeci de ani și nu făcuse nimic.

Sally privea neputincioasă cum lucra și apoi se retrăgea seara în alinarea sticlei de whisky. Știa că e puternic; dar știa și că-l iubise pe Frederick ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată și nu putea decât să presupună ce însemna pierderea muncii de-o viață.

Problema cea mai mare o reprezenta lipsa unui sediu. Studioul pe care-l găsise ea în Hammersmith era prea mic pentru altceva în afară de portrete și nu se afla într-un loc prea bun; cel mai apropiat loc pentru magazin îl găsi într-o clădire murdară la trei străzi depărtare și faptul că afacerea se desfășura în două locuri separate însemna mai mult de lucru pentru toată lumea.

Dar dacă se apuca să caute un loc mai bun și apoi se mutau, aceasta însemna o perioadă în care nu intrau deloc bani. În timpul zilei își lua gândul de la problema aceasta, dar noaptea revenea la ea. În întuneric se simțea o altă persoană: chinuită; stătea trează, plângea și-i șoptea unei fantome.

Într-o dimineață, imediat ce putu, luă un tren spre Croydon și o vizită pe domnișoara Susan Walsh.

Bătrâna doamnă tocmai ținea o lecție când sosi Sally; dar fu atât de șocată de modul în care arăta Sally încât trimise eleva acasă, spunându-i să se întoarcă mai târziu și o invită pe Sally să ia loc lângă foc, servind-o cu un pahar de sherry. Sally, înghețată, obosită și recunoscătoare, îi dădu cecul pentru suma de bani primită de la Bellmann – și izbucni în lacrimi spre propria indignare.

— Draga mea copilă! spuse doamna Walsh. Ce ți s-a întâmplat?

O oră mai târziu știa întreaga poveste. Când Sally termină, femeia dădu din cap uluită. Apoi luă cecul și-l puse în poală la Sally.

— Vreau să investești banii ăștia în propria firmă, zise ea.

— Dar…

Femeia îi opri protestele cu o privire de oțel.

— Ultimul sfat pe care mi l-ai dat, spuse ea încet și hotărât, a fost cumva greșit. Sper că vei fi de acord cu asta. De data aceasta, domnișoară Lockhart, o să fac ce cred cu banii. După părerea mea, Garland & Lockhart va fi o investiție mai sigură decât orice firmă de navigație.

Și nu accepta să fie contrazisă. Dacă emanciparea femeii însemna ceva, spuse ea, însemna atunci dreptul femeii de a susține munca alteia oricum alegea ea, și nu voia să mai audă altceva legat de problema aceasta. Luară prânzul împreună: supă și brânză și vorbiră despre Cambridge. Se despărțiră cele mai bune prietene.

Jim petrecu trei săptămâni în pat. Își vătămase serios piciorul când o căutase pe Sally, iar doctorul spunea că ar putea să șchiopăteze toată viața. Își petrecu timpul (într-o cameră din casa lui Trembler Molloy, din Islington) citind romane senzaționale, pierzându-și cumpătul pentru că erau prea slabe, scriind el însuși o poveste, rupând-o, tăind și lipind un teatru de jucărie pe care i-l cumpărase Sally și încercând un subiect cu personajele de carton, pierzându-și răbdarea cu el, scriind șase scrisori către Lady Mary și aruncându-le, răsucindu-se în pat, dând păturile la o parte, transpirând de durere și înjurând starea în care se aflau lucrurile.

Ar fi putut să-i trimită o scrisoare lui Lady Mary în cele din urmă, dar la două săptămâni de la întoarcerea la Londra primi vești de la Mackinnon.

Se hotărâse, scria el, să plece în America cu soția lui. Acolo putea să-și dezvolte arta și să-și îndeplinească îndatoririle de bărbat căsătorit fără impedimentele pe care le întâlnise aici. Acesta era modul în care exprima el lucrurile.

Jim îi arătă scrisoarea lui Sally.

— Mă întreb cât o să dureze, zise el cu amărăciune. Eh, în cele din urmă, a fost de treabă Mackinnon. A făcut tot ce-a putut să te scoată. Și nu a fugit cu banii, cum ar fi făcut altă dată. Să aibă noroc – cred. Dar dacă nu se poartă cu ea cum trebuie…

Se întrebă cum o convinsese Mackinnon pe fata aceea minunată, visătoare și tristă să împartă viața cu un magician și cum reacționase tatăl ei știind că o va face.

Dar Lordul Wytham avea multe alte probleme. Își dăduse seama că Bellmann știuse tot timpul că Lady Mary era căsătorită și-l provoca să recunoască și bănuia că nu va vedea niciodată banii pe care îi ceruse pentru ea. Era prins în mai multe moduri. Dacă recunoștea că știa despre căsătorie, pierdea banii lui Bellmann – iar dacă n-o făcea, putea fi acuzat de conspirație la bigamie și nu reușea să-și dea seama ce era mai rău. Singura lui șansă fusese aceea de a se preface că nu știe și să spere că se va afla cumva și că între timp se va face atât de util lui Bellmann, încât poziția lui în firmă să fie sigură.

Dar simțea că utilitatea lui luase oricum sfârșit. Nu înțelegea discuțiile de la întâlnirile comisiilor la care participa; îi făcuse rost de toate legăturile posibile.

Apoi fusese accidentul de la Barrow. În lumea financiară, moartea lui Bellmann provocă senzație. Deși se consideră că a fost vorba de un accident, începură să circule zvonuri cum că dezastrul de la North Star Castings, așa cum fusese numit, era legat de neregularitățile din celelalte întreprinderi ale lui Bellmann, care

ieșeau acum la lumină. Un anume domn Windlesham, se spunea, ajuta autoritățile la investigații. În același timp, aparent prin coincidență, un număr de oficiali ai guvernului își dădură demisia sau fură concediați. Foarte puține dintre acestea ajunseră în ziare. La puțin timp firma dădu faliment. Falimentul Lordului Wytham urmă aproape imediat.

Faptul că pleca în America, se gândi Jim, era cel mai bun lucru pe care-l putea face Lady Mary în circumstanțele acestea; și-i dorea numai bine.

Angajații de la North Star își găsiră de lucru în alte firme. Unii se angajară la Armstrong-Vickers, producătorii renumiți de arme, dar nu luară planurile Regulatorului lui Hopkinson cu ei; se zvonea că intrase cineva în fabrică și le distrusese pe toate. Întreprinderea se deschise din nou, având ca obiect fabricarea de biciclete, dar nu aveau suficient capital ca să reușească. Fu din nou vândută producătorilor de locomotive și prosperă.

Imediat ce se putu ridica, Jim luă un omnibuz spre Streatham și merse să o viziteze pe Nellie Budd.

Aceasta își revenise cu ajutorul surorii ei Jessie, deși acum era mai slabă și-și pierduse vivacitatea. Când o văzu, Jim se bucură pentru toate loviturile pe care le dăduse lui Sackville și Harris. Jessie plecase din nou în nord acum unde avea să vândă și se întorcea. Se împăcaseră. Nellie se plictisise de afacerea spiritistă și, după ce se făcea bine, urmau să conceapă amândouă un spectacol și să meargă împreună pe scenă din nou. Jim spuse că aștepta să le vadă. Astfel trecu timpul.

Și încet-încet Sally deveni conștientă de unele subtilități din modul în care mergea lumea; înțelese că nimic nu era clar sau lipsit de complicații, că totul avea o undă de ironie.

Isabel Meredith, mai întâi. Cele două ființe pe care le iubise Sally, Chaka și Frederick își dăduseră amândouă viața pentru Isabel. Sally avea motive să o urască, dar nu putea. Nu simțea decât milă.

Și apoi fotografiile. De-a lungul anilor Frederick îi făcuse câteva poze lui Jim, mult mai multe lui Sally; dar nu exista nicio poză cu el. Webster nici nu-și amintea să-i fi făcut vreuna. Trăise înconjurat de aparate de fotografiat, de lentile, plăcuțe și emulsii, dar nimeni nu surprinsese fața aceea plină de viață și zâmbitoare. Nu exista nici măcar un desen.

Și în cele din urmă ea, aceasta era cea mai mare ironie dintre toate. Nici nu putea găsi cuvintele potrivite; dar știa că va trebui s-o facă în curând.

Apoi, într-o zi, târziu în aprilie, Charles Bertram anunță că are o surpriză pentru ei. Era duminică, o zi călduță și însorită și-i duse

la Twickenham, într-o trăsură, refuzând să spună măcar un cuvânt legat de destinație.

— O să vedeți despre ce e vorba când ajungem acolo, a fost tot ce a spus.

Găsiră o casă goală cu o grădină plină de buruieni. Și de pe casă cădea tencuiala, dar toate ferestrele erau intacte, iar proporțiile erau minunate. Avea șaptezeci de ani, le spuse Charles, curată și uscată – și bântuită.

— Proprietarul e un fabricant de bere bogat, zise el, descuind poarta. Nu poate să o închirieze la niciun preț. Se pare că e o doamnă în alb care bântuie coridoarele la etaj. E total inofensivă, dar oamenii se îngrijorează. Acum, dacă ați vrea să veniți pe-aici, doamnă și domnilor…

Deschise ușile duble și pătrunseră într-o cameră însorită ce dădea spre grădină – și acolo era așezată masa pentru prânz cu fazan rece, salată, vin și fructe.

— La naiba, Charlie! zise Jim. Bună surpriză, prietene, bravo!

— De primă clasă, Charles, zise Webster.

— Mi-am trimis servitorul înainte, explică Charles. Sally?

Îi întinse un scaun.

Ea se așeză.

— Chiar e bântuită?

— Așa spune proprietarul. E destul de sincer – cred că a renunțat să se aștepte să fie închiriată. Dar uitați-vă ce de spațiu! continuă el în timp ce deschidea sticla de vin.

Webster se uita prin grădină.

— E o livadă acolo? întrebă el. Și e destul loc pe iarbă acolo pentru… Mă întreb…

— Șine, zise Charles. Paralele cu zidul de acolo, vezi?

Webster se uită în direcția în care arăta.

— Da, un aranjament potrivit. Am putea să le punem cât vrem să fie de plate – și soarele cade perfect…

— Punem deasupra acoperiș de sticlă, spuse Charles. Și apoi putem să-l folosim indiferent de vreme. Și e destul spațiu în spatele staulului – o să-ți arăt după-masă. Spațiu ca să construim un studio decent – și un atelier de lucru. Putem angaja un dulgher.

— Spui că e mică chiria? întrebă Sally.

— Am aici cifrele. Oamenii nu vor o fantomă indiferent de preț.

— E plictisită probabil, zise Jim. O să-i dăm de lucru.

Și mâncară, iar Charles spuse:

— Sally, am ceva pentru tine. Probabil că nu e momentul potrivit, dar iată-ne. Am găsit-o ieri. M-am gândit că tu ar trebui s-o ai. Scoase un plic din buzunar. Am făcut-o acum trei sau patru luni, zise el. Luasem o lentilă nouă pentru Voigtlander și nu aveam pe

cine s-o încerc, așa că l-am rugat pe Frederick…

Sally deschise plicul – și iată-l.

Era minunat de clară și precisă, avea în ea acea viață și căldură pe care numai el și Webster le puteau surprinde într-o persoană. Frederick era acolo – viu, râzând și încordat; era o fotografie miraculoasă.

Sally nu putea vorbi din cauza lacrimilor, dar își aruncă brațele în jurul gâtului lui Charles și-l sărută.

— Mulțumesc, zise ea, e cel mai frumos cadou pe care…

Ei bine, nu chiar cel mai frumos, se gândi ea ceva mai târziu, plimbându-se singură prin grădină. Cel mai frumos era imposibil. Nu puteau fi aduși înapoi morții, în ciuda existenței spiritiștilor. Zona aceea era un mister: parțial fraudă, parțial miracol; era mai bine să o lași deoparte și să rămâi la miracolele reale, ca fotografia. Un dreptunghi de hârtie alb negru, și conținea atâta viață! Se uită din nou la ea! Uimitor! Nu era suficient, pentru că nu era el; și cu toate astea era și trebuia să ajungă, pentru că asta era tot ce-i oferea viața.

Însă, din nou ironic, nu era de-ajuns.

— Vino, îi șopti ea pozei, e timpul să le spunem.

Îi găsi în jurul mesei discutând despre casă, despre numărul de camere, posibilitatea de a mai construi și-i făcură și ei loc ca unui egal, ca unui partener.

Sally se așeză și spuse:

— Cred că ar trebui să o luăm. E cel mai bun loc posibil, Charles, e exact ce ne trebuie. Nu mă deranjează deloc fantoma, e atâta spațiu… nu știu de ce spun asta. Voiam să spun cu totul altceva. Și o s-o spun acum. O să am un copil cu Fred. Sunteți șocați? Dacă ar fi în viață, acum am fi căsătoriți. Nu, sigur că nu sunteți șocați. Iată, am spus-o. O să am un copil cu Fred. Și asta am vrut să spun.

Roșise. Puse poza pe masă, sprijinind-o de sticla de vin. După care se uită la ei, mai întâi la Webster, apoi la Jim, în sfârșit la Charles și văzu același zâmbet pe fețele tuturor. De parcă făcuseră ceva de care erau mândri, aproape – ceva aiurit și minunat totodată.

— Așa, deci, spuse ea.

---

[1] În engleză *pound* înseamnă atât „liră”, cât și „livră”, (n. red.)

[2] Zoetrop – dispozitiv care produce iluzia mișcării datorită succesiunii rapide a imaginilor; un fel de precursor al filmului modern. (n.tr.)

[3] Făceau parte din societatea religioasă a prietenilor; se opuneau violenței și războiului, (n.tr.)